

Som en kopp varm choklad

H Roslund

Utgiven av Recito Förlag
Tryckt av Bording i Borås år 2018

ISBN 978-91-639-7273-7

Bokutgivning.se
forlag@bokutgivning.se
www.bokutgivning.se

Recito Förlag AB
info@recito.se
www.recito.se

Första upplagan
Första tryckningen

Grafisk form och sättning: Mats Hjertkvist

© Heidi Roslund

Som en kopp varm choklad

Av Heidi Roslund

Kapitel 1

Miljarder spermier

2016

TISDAG 24 maj

På fötterna hade Emma sina slitna vita gymmaskor. De förde henne lekande lätt över Pedagogens stenlagda golv och ut via de enormt höga men smala svängdörrarna i glas. Vinden som mötte henne påminde om en kram från ett litet barn som nyss ätit isglass, det vill säga varm och klibbig. Emma kände någon slags form av lycka. Där, tvärs över gatan, i hörnet på det gamla ljusbeigea stenhuset skulle Flickorna Kanolds café snart få agera mötesplats för träffen med Sussie. De små formgjutna kopparklockarna ovanför dörren plingade till när Emma drog upp ytterdörren och klev in på det rutiga golvet. Hennes blick föll omedelbart på de salivframkallande chokladbomberna innanför den välputsade glasdisken. Minnesfragment när hon hängde här under studenttiden flashade till vilket fick hennes nervsystem att liksom göra en tvärnit, sedan kom den lugnande insikten att det händer inte nu. Under högskoletiden hade hennes hjärnan utsatts för tonvis av information att smälta och krävde i gengäld avsevärda mängder bränsle. Hjärnsignalerna skrek efter «mat, mat mera mat»! Fast någonstans på vägen så gick det snett i valet av föda och så var det jävla ekorrhjulet igång. Pastan, mackorna, chokladen och kanelbullarna hade fått hennes inre bakterieflora att förvandlas till ett gäng galna gerillasoldater som bara hade en sak i huvudet – mer socker! Så här i efterhand kallade hon tillståndet för «Student Sugar Syndrom». Förutom sötbegäret gav det sig till känna i form av hudproblem, humörsvängningar och en djävulsk brinnande

klåda i underlivet. Första gången klådan sved till drabbades hon av ångest. Hade hon smittats? Var det syfilis? Flatlöss? När underlivet levererade vit och grovkornig flytning, som luktade likt en soptipp i högsommarvärmen tvingade hon sig själv till gynekolog. När frågan om vilket preventivmedel hon använde hade Emma smått nervöst svarat «inget». Gynekologen hade då sett upp på henne medan hon låg kvar i sin minst sagt sårbara ställning. «Varför använder ni inte preventivmedel i ert förhållande»? Han hade rullat bak sin stol medan handskarna drogs av och kaxigt kastades i den zinkfärgade papperskorgen. Generat hade Emma svarat att «två kvinnor behöver nog inte det».

– Jaha...ja, jag vet inte vad ni håller på med för konstigt sex, föll den sarkastiska kommentaren från läkaren.

Sedan sågs de aldrig mer. Fast ett frö hade såtts. Hade de bra sex? Var hon konstig?

Minnena ebbade bort och blicken skärptes igen. Mitt bland alla kakaomörka läckerbitar upptäckte hon en gökunge! Getost- och honungspralin. Det var minst sagt en hädelse för Emma. Getost var i hennes värld lika aptitlig som doften av gamla blöta ishockeyskydd och för att spetsa till det ytterligare burna av män.

– Vad får det lov att vara?

Emma, som stundom drabbades hårt och brutalt av välfärdssyndromet «det finns för mycket att välja på, jag vet inte...», gjorde sitt bästa för att inte stå och vela inför den tindrande expediten. Vilket var något hon direkt ogillade när andra gjorde. Därför blev det oftast det gamla vanliga. Obehagliga överraskningar minskade också drastiskt med det kortet. Efter första mötet med sina nuvarande «svärföräldrar» var just smaksurpriser något hon offentligt gärna undvek. Den lilla franska restaurangen Ma Cuisine precis intill Domkyrkan i Göteborg, som stått där sedan 1600-talet, låg till grund för den inställningen. Fast till saken hör också att Emma kunde låtsas att hon förstod vissa ord eller kände till sådant som ansågs tillhöra allmänbildningen. Sådant

som hon själv tyckte var fruktansvärt ointressant men som gav poäng vid quiz eller imponerade på umgänget. Under grundskoletiden hade hon dragglat sig igenom tyska istället för franska, vilket hon djupt ångrade i sitt första möte med de blivande svärföräldrarna. Med en fransk meny i sin hand hade hon intagit strategin «avvakta - härma». Så när de andra var klara med sina beställningar kom charaden: «ja men nu blev ju jag också sugen på det ni beställde».

Hon hade tittat på kyparen, som såg mer ut som en asiat än en fransos och sagt:

– Jag tar samma, Lasagne al á Chevré med spenat.

Chocken kom när smaken av första tuggan uppenbarade sig i munnen. «Vem fan har spytt i lasagnen»? Med kallsvettig panna såg sig Emma om. Övriga i sällskapet njöt och släppte ut läten som «åh» och «mmm». Det fanns bara två utvägar för Emma. Ett, svälj utan att tugga och skölj ned! Två, spotta ut och skit i konsekvenserna.

Idag var Emma «något» mognare, mer världsvan och besvarade den väntande expeditens fråga med:

– En chai latte, en mörk tryffel som vanligt, och en.... sådan där citron du vet ...så var det bra. Och du, riktigt chai latte inget sådant där, vad heter det... Hon pekade på flaskorna som stod högst upp på hyllorna ovan diskbänken. ...från flaskan där uppe, sa hon och ansträngde sig för att låta käck.

– Syrup... svarade biträdet med ett leende. Bara chai te då? fortsatte hon med fortsatt smajl.

– Ja, chai.. med varm mjölk. «Chai betyder väl te, tänkte Emma.» Chai latte» var i hennes värld en kopp te med varm mjölk, svarta teblad med kryddor som nejlika, kardemumma, svartpeppar och kanel. Emma hade svårt för att klä ord i små rosa paket. I tonåren hade hon utvecklat en form av att vara något för rak i sin kommunikation, som egentligen grundade sig i en rädsla för att bli missförstådd. Naturligtvis blev det oftast tvärtom. Folk var inte vana vid att någon var rak, tydlig och hyfsat ärlig.

– Vad står du och fantiserar om nu?

Emma studsade till.

Sussies välbekanta ansikte, som var inrammat av det enorma gråa hårsvallet, såg roat på sin väninna.

– Vå.. haa, ja syns det så väl?

– Det formligen bara skriker om dig, systra mi. Du är enklare att läsa än en öppen bok, eller kanske lättläst bok för mindre smarta. Vad ska du ha för gott?

Sussie la sin arm om hennes axlar. Böjde sig ned och glodde på alla godsakerna som trängdes i kyldisken. Hon putade lätt med munnen och lät pekfingret studsa över munnen som för att skapa en smakförnimmelse av utbudet. Plötsligt bröt Sussie ihop av skratt och ruskade om sitt för tidigt grånade hår.

– Emma titta, de har din favorit «Getost med honung». Ha ha ha. Den måååste du ha.

– Nej, fy fan.

– Men lite chèvre... gu så roligt. Åh, det är så mycket gott och jag blir bara rundare och rundare ha ha ha...men du, jag tar... Hon tittade på expediten, pekade förnöjt på en oval kreation med mörkrosa blombblad på kronan «den där blir bra, gu så gott».

– Mörk hallontryffel?

– Preeecis, sa Sussie och la till «en kopp grönt te. Ta nått bara».

Vännerna slog sig ner vid ett fönsterbord. Stolarna, som vid första anblicken såg nötta ut med fläckiga dynor, var förvånansvärt sköna att sjunka ned i. Emma snabbgranskade sin stol och bestämde sig för att lite nonchalant borsta bort smulorna på dynan innan hon ämnade landa med sin bak. En av anledningarna till varför hon hatade att åka kommunalt var att behöva dela smuts, bakterier och andra snuskigheter med andra. Sussie iakttog henne med pillemariska stålblå look och såg ut att njuta i fulla drag där hon satt på sin barockliknande stol. Ögonen glittrade och mungiporna nådde ända upp till öronsnibbarna vilket innebar att hon hade något på gång.

– Chääävrerr, darling. Att du inte tog en sådan?

Historien om getosten och hur Emma tog sig ur den dråpliga situationen var en höjdpunkt för Sussie. Emma hade valt alternativ ett – svälj utan att tugga. Sedan hade hon fejkat kramp i låret, slagit till tallriken, som föll i golvet och pipit – «kramp vätskebrist». Vilket hon i och för sig skulle kunnat ha fått eftersom hon tidigare på dagen spelat match. Det hon inte hade räknat med var att de snälla och omtänksamma föräldrarna beställde in en ny portion till henne medan hon själv bedyrade att «tack det räcker med en sallad eller vatten bara».

– Tack för att du påminner mig. Och vad sitter du och flinar åt förutom Chääävr, undrade Emma.

Sussie böjde sig fram och la sina brunbrända runda armar i kors över det ljusa träbordet.

– Jag har en plan., viskade Sussie.

Emma härmade hennes rörelse. Likt unga systrar satt de tätt ihop med huvudena och spände blicken i varandra.

– Okey, berätta., viskade Emma tillbaka.

Sussie hämtade in syre till djupet av lungorna och sträckte sig ännu närmare Emma. Och medan luften pressades ut formade hon orden som skulle bli startskottet på ett nytt kapitel i livets bok:

– Hur du och Sandra ska bli gravida utan att behöva betala en spänn. Ni behöver inte åka till Danmark.

Emma lutade sig sakta tillbaka. La armarna i kors men misstänkte att det kunde feltolkas medan hon iakttog sin bästa väninna. Efter några sekunder återvände hon till det runda bordets intima samtal.

– Fortsätt...

Och så började Sussie berätta så utförligt och målande med tillhörande gester, som bara Sussie kan. För Emma var det snudd på att kinderna blommade ut i första gradens genansfärg. Rodna var något hon starkt ogillade att göra men visste att den djupa solbrännan skulle dölja den.

– Nå? Sussie strålade av lycka medan hon lutade sig tillbaka för att liksom bli hyllad. Jag tycker det är skitbra!

Emma härmade återigen Sussie och satte sig tillbaka i stolen. Hjärnan gjorde en snabb summering, analyserade informationen och responderade med:

– Men Micke. Ska vi inte säga något till honom. Det är ju ändå hans små yngel som du kidnappar.

– Nämen asså. Tror du män överhuvudtaget funderar på vad de skulle kunnat göra med sin «sats»? utbrast Sussie och med yviga armgester fortsatte hon: Hur många killar tror du runkar var och varannan timme? Hur många tänker på satsen? Miljarder spermier försvinner dagligen! Var kan de ta vägen? Sussie blåste upp kinderna, pekade på de hamsterliknande samlarpåsar som samtidigt som servitrisen lätt harklade sig. Hon hade obemärkt gjort entré i deras privata föreställning. Rykande tekoppar med tre serotoninhöjande mumsbitar dukades snabbt fram av den unga kvinnan, som knappt kunde bärga sig för att komma tillbaka in i köket. Hon bara måste berätta vad hon hört för sin kompis Melinda, fröken Kanolds egna konditor.

– Varsågod. Hoppas det ska smaka, sa hon med sitt smittsamma leende och drog sig snabbt undan.

Sussie och Emma satt som fixerade och tittade på varandra i några sekunder. Sussie bröt tystnaden:

– Guu, ha ha ha... jag dör. Fattar du vad hon kommer att fan-tisera ihop nu? och drog händerna över tinningarna samtidigt som hon strök sitt hår bakåt i sin karaktäristiska Sussiegest. Och du, när det gäller Micke, den mannen har fan sprutat mer än hela Göteborgs brandkår någonsin kommer att göra så han lär inte sakna någon liten sats. Oj oj oj, det här är livet.

– ...men hur får vi med Sandra på det här då?

Sussie tittade helt oförstående på sin bästis med ögon större än tefat.

– Vi? Ska jag vara med? Jag har ju gjort grovjobbet! Nä, ystra syster. Något får du faktiskt fixa själv. Herregu asså. Förlossningen kan jag vara med på, kanske... inte.

– Nej, ha ha ha, jag menade inte så. Hur ska jag få Sandra att ge tumme upp för Micke?

Emma funderade. Under tiden återgav Astrid Kroona mycket detaljerat för Melinda Grahn vad hon snappat upp från de två äldre kvinnorna. Två par nyfikna ögon kikade ut från köket och de var minst sagt lika fnittriga som de iakttaga. Melinda hade föreslagit att Astrid skulle smyga dit sin telefon. Tejpa fast den under en bricka eller nått så de skulle kunna höra hela samtalet. «Det är ju inte varje dag som miljarder spermier är på väg att bli kidnappade». Istället bestämde de sig för att spana på det gamla sättet där Astrid tog varje tillfälle i akt att befinna sig i damernas närhet. Dagen var räddad.

– Måste du berätta vem som donerar? Sussie kastade återigen sitt enorma hårsvall bakåt. Såg på den vackra kristallkronan i taket och fortsatte: Varför måste du vara så jävla ärlig, pustade Sussie på sin sköna Katrineholms dialekt. Ibland ska man bara tacka och ta emot, he he he.

– Sant, men en dag kommer någon fråga.

– Ah men, vá fan. Hitta på något. Spermabank, eller du, säg att du bad, vad heter han, din bögkompis Affie att donera lite, skrattade Sussie.

– Affie! Sussie han är ju nästan kolsvart! Tror du inte Sandra liksom skulle märka det? Oj, nämen lilla vännen hur har du fått så blå ögon, ljus hy och ditt hår så blont.

Plötslig stod den där glada expediten vid deras bord igen. På en liten vit assiett med en skinande guldrand stod två mörkbruna chokladtryfflar. Väninnorna såg på varandra och tittade undrande på Astrid i sin Kanolduniform med blickar som förmedlade att «vi har inte beställt detta».

– Huset bjuder, sa hon och avfyrade ännu ett magiskt vitt leende, innan hon sakta gick tillbaka till en hungrigt väntande Melinda. Egentligen hade hon velat springa eller i alla fall skutta som ett barn med orden – «Melinda nu ska du får höra...»

– Någon där uppe måste gilla runda kvinnor, skrattade Sussie och fortsatte där de slutade: Det finns faktiskt de som fått vita barn även om en förälder varit mörkhyad, så det så.

Sussie njöt verkligen av det här. Dagens idé hade kläckts under en lektion med niondeklassarna i Sex- och samlevnads-kunskap. Det började när killarna hade börjat filosofera över hur länge en spermie kunde leva i det fria efter en ejakulering. Diskussionen hade till sist slutat med att en av eleverna berättade historien om hur en vit kvinna, gift med en vit man hade fött fram ett svart barn. Mannen anklagade sin fru för otrohet som förtvivlat nekade. «Och sedan visade det sig att det var snubben som haft sex med en hora som precis innan haft sex med en svart man... och att det på något sätt fastnade spermier från honom på den andres snopp och när han drog över tanten hemma så, tjaa... kan det verkligen stämma?» Hela klassen hade skrattat, mest i genans, men de var ivriga att få veta svaret. Och när skrattsalvorna lagt sig kom det spontana svaret från deras mentor i det laddade ämnet:

– Precis därför ska man använda kondom!

Tystnaden la sig i klassen. «Skit också», hon kom på sig själv. Det skulle kunna tas som rasism. Ett ämne hon var förbannat trött på. Det hann gå tre långa sekunder innan Raphael hade börjat skratta «fan va tröga vi är, jag var faktiskt tvungen att tänka efter, va. Mannen asså! Du är grym. Killar vi måste komma ihåg kondomen! Annars kommer tjejen på oss!» Skrattet spred sig. Sedan blev han tvärtyst.

– Men du, om vi säger att hon hade asså du vet, tagit satsen i munnen. Skulle det kunna, du vet om nästa snubbe ville bli avsugen, fattar du va jag menar, asså?

– Äcklig du e Raffa! ropade en kille som satt och gungade på sin stol. Återigen levererades en skrattsalva som gav dem en känsla av befrielse. Men när eleven hade börjat prata om oralsex hade Sussie associerat till en rolig historia. Det var om en kvinna som ställt sig sist i kön för spermadonation. Alla männen hade tittat på henne och till sist hade någon frågat: står inte du i fel kö? Kvinnan med röda upplåsta kinder skakade nekande på huvudet samtidigt som hon grymtat fram «mmm mmm». Det var kanske ingen lämplig historia att berätta för eleverna men den födde fram en tanke som nu

i minsta detalj delgetts Emma. Vännen satt tyst och begrundande förslaget medan hon förde sitt pekfinger upp och ned över näsryggen.

– Hur stor chans är det då? Att en vit kvinna och en svart man får en ljushyad unge?

– Öh, vänta.

Sussie fiskade upp smartphonen ur den färgblomstrande axelväskan och lät fingret svepa över displayen medan Emma snällt fick vänta. Emma hade å andra sidan ingen brådska. Hon reflekterade istället över beteendet «google syndrom». Så fort en fråga inte kunde besvaras kom en smartphone eller «padda» fram. Och hade man tur så återgick även den googlande personen till samtalet utan att behöva fråga var hon befann sig eller fråga vad de pratade om. Under mobilens tidiga barndom benämndes de tegelstora apparaterna för yuppienalle, något senare för nalle och nu var det «my whole fucking life». En gång skojade Emma om att det var bara en tidsfråga innan man skulle kunna raka benen med den.

Sussie återkom till nuets varande:

– Eh, då ska vi se. Chansen är ganska liten men om det funnits vita i hans släktled kan det ligga latent anlag. Borde räcka, eller hur?

Sussie hade faktiskt lyckats le ännu större än Emma kunde tro var möjligt. «Det borde inte var så svårt att kunna hålla en sats där» blixtrade tanken innan hon svarade:

– Han har ju indiskt blod i sig. Indier kan väl vara ganska ljushyade?

– Men va faaaan Emma. Jag vill bli gudmor! Och skulle det bli en väldigt ljus baby så beror det ju på att Affies familj har en avlägsen släkting från «långtbortistan» som härstammar från typ Norge! Eller du, herregud brittiska imperiet har ju härjat hej vilt där. Det löser sig. Ring Affie nu!

Sussie mumsade i sig resten av sin tryffelbit, slickade av sina kakaopudrade fingrar och tog en klunk av sitt gröna te. Svalde och fortsatte:

- Emma, du vet. Bara gör det. Sluta vara så rationell, ta emot gåvan.

- Ah, va fan. Ja, vi satsar på det.

- Satsar, åh du e så kul. Ja! Åh, det här får vi fira. Okey om jag tar halva din hallontryffel för att fira liksom?

- Citron.

- Ja, ja, whatever. Sussie dundrade återigen in choklad med te i ett huj och hade med stor sannolikhet fått chokladkännare att vändas av det vulgära beteendet. Emma föll delvis in i energin och tuggade nästan lika glupskt i sig sin halva.

Inne i köket, på Fröken Kanold, skenade Melinda och Astrid iväg med sina fantasier om alla miljarder spermier, kolsvarta män och vita barn. Ord, gester och mimik förstärkte deras föreställning. Något måste de ju göra för att få tiden att gå innan de fick göra det de verkligen ville. Dansa!

När dörrarna öppnades till 11ans ofrivilligt graffittiklottrade spårvagn valde Emma som vanligt att gå och ställa sig längst bak i vagnen. I hennes ögon hade alltför många «äckliga» figurer avlöst varandra på sätena och Emma ville definitivt begränsa antalet fripassagerare på sina kläder. I sitt stilla sinne undrade hon varför det inte var träbänkar istället för syntetiska material till säten. Det borde vara mer praktiskt. Likadant med inredningen - «allt är så jävla plastigt». Eller varför inte införa andra- och förstaklass på spårvagnarna? En för de som grisar ned, klottrar, skriker högt i mobilen, vägrar ge plats åt äldre, stinker fem ton rakvatten samt rökare. Definitivt rökare. Hon märkte hur hon byggde på sin egen irritation och bytte fokus till den stundande fotbollsträningen. Var det tre år hon haft dem nu? Hon mindes första tiden. Det hade varit tufft. I början hade det handlat mycket om att bevisa sin kompetens, att stå emot trycket från föräldrar och vissa spelare. En kvinna, oberoende av utbildning och erfarenhet, behövde alltid upp till mer bevis än en manlig kollega, synnerligen inom fotbollsvärlden. I början hade speciellt en

spelare ställt sig på tvären genom småtrilskt beteende. Och naturligtvis var han, Saeid i sin mohikan frilla, den borne ledarens i gruppen. Episoden som fick allt att vända var när Mattias, en av de mer tystlåtna i gruppen, skulle hålla i en träning som en del i ett skolprojekt. Emma hade satt sig på bänken en bit bort för att studera och bedöma hans lektion på håll. Redan under uppvärmningen började Saeid testa lagkompisens gränser och det dröjde inte länge förrän Lucas och Robban hängde på. Efter knappa tio minuter hade träningen fullständigt sparat ut. Rebberna jagade varandra och sprutade vatten på de som halvhjärtat fortsatte med träningen. Utan reflektioner exploderade Emma. Hon kom ihåg hur hon hade fått fatt i Saeid när han sprang omkring bland de uppställda häckarna och konerna som de andra använde sig av i övningen. Hur hon brutalt hade dragit ned honom på marken, hållit honom i ett järngrepp och rytit «LIGG STILL». Lucas var så i farten att han inte uppmärksammat vad som skedde utan gjort det fatala misstaget att springa rakt på Emma i sin vattenlek. Sekunden senare låg således även han på marken. Roberts framfart avtog liksom alla andras. En total tystnad uppstod och följdes av en utskällning som hette duga. Därpå följde den tuffaste «blodsmak i munnen» träning de någonsin upplevt i sina ännu så länge unga liv. Saeids tid som packleader var därmed avslutad.

Solveig var en av hyresgästerna, i huset där Emma och Sandra bodde. En riktigt sur gammal hagg med kortisonsvullet ansikte, reptilögon och kroknäsa. Idag, som så många andra dagar, lyckades denna djävulsrocka stå mitt i foajén när Emma öppnade porten. «Helvete också» tänkte Emma.

– Hej, sa Emma med en nick och gick fort förbi henne. Det kändes som ett mindre gatlopp.

Sussie hade gett Emma flera olika förslag på hur de skulle kunna göra sig av med häxan. Alla var högst olagliga varför Emma fortsatte göra som vanligt. Bättre fly än illa fäkta.

– Vänta, väste Solveig som hotfullt började gå uppför trappan efter Emma.

«Inte en chans» tänkte Emma, som snabbt låste upp sin ytterdörr, öppnade och kastade igen den med «safe».

Kort därefter började ringklockan ge ljud. «Helvete» tänkte Emma medan hon drog på sig träningskläderna. «Va fan vill kärringen egentligen? Kan hon inte bara försvinna, typ för gott».

Det ringde igen. Och igen. Emma kände ilskan dra igång och drog upp dörren lite väl bryskt med ett JA.

– Hej älskling. Allt bra?

Där stod Sandra, som mycket väl visste varför hennes käresta såg bister ut. Själv valde hon att se det humoristiska i situationen.

– Hum, ja, har du glömt nycklarna?

– Ja, de ligger i bilen och förresten, din favoritgranne ville bara ge dig ett kuvert som hamnat hos henne av misstag.

En mikroskopisk våg av ånger svepte över Emma men hon skakade fort av den med «den går jag inte på».

– Emma, darling, du kommer ihåg att vi har spelning ikväll va, för dansarna?

Sandra lufttrummade lite lätt och vickade höfterna till den ljudlösa rytmen.

– Ja, ja. Kul. När är du hemma då?

– Vet inte, halv tio? Har du ätit?

Sandra pussade Emma lätt på kinden och gick ut i köket för att se vad det pastellblå kylskåpet kunde ha för överraskningar. Som en strykarkatt följde Emma efter, nosade henne i nacken, masserade henne lite lätt över axlarna som fick avslutas med en puss på kinden.

– Mm, mysigt. Hade du ätit?

– Nä, jag har ju precis kommit hem. Träningen börjar snart så jag behöver skynda mig.

Emma slickade sig om läpparna. Drog håret bakåt. Tog mod till sig och kastade ut första betet på fisketuren.

- Är det något du vill att jag ska handla på vägen hem? Frukt? Tamponger?

- Tamponger? Har vi inte en hel typ box kvar? sa Sandra och tittade fram bakom kylskåpsdörren. Hon såg på sin livskärlek, lång, bredaxlad med långt ljust hår, mörka ögonbryn ovanför de kristallblå ögonen som inramades av långa mörka ögonfransar. Hon var fortfarande vältränad vilket syntes såväl med som utan kläder. Emma kände hur hon blev synad och tog en banan ur fruktskålen. Testade att öppna den genom att hålla i dess topp och liksom låtsas kasta den. Det gick inte speciellt bra. Den flög ur greppet, dunsade ner på diskbänken och slog ner tekoppen, tack och lov tom förutom teskeden som hamnade på golvet.

- Oj, hoppsan. Gick inte riktigt som jag tänkt mig.

Sandra stängde kylskåpsdörren utan någon högvinst. Såg på Emma som nu skalade bananen på ett mer traditionellt sätt.

- Hur har din dag varit?

En sak som Emma inte var bra på var att ljuga för Sandra. Därför gällde det att hålla sig så nära sanningen som möjligt.

- Jobbat några timmar... sen till Pedagogen och lånade en bok, rabblade hon aningen för fort som en inövad replik.

- Skulle du inte träffa Sussie? Sandra såg in i hennes ögon.

- Jo, vi tog en fika, svarade Emma och förde bananen till sin mun, lät läpparna omsluta den och kom att tänka på vad Sussie berättat. Ord förvandlades till bilder. Lusten att äta bananen försvann. Hon la den på diskbänken.

- Ska du inte äta upp bananen?

Innan svaret kom hade Sandra redan hunnit plocka upp frukten.

- Då tar jag den.

- Jag ser det.

Emma nickade något generad över sin fantasi och började gå ut mot hallen. Hon skickade ut frågan igen:

- Skulle jag handla något?

Från köket kom svaret:

- Nä, kommer inte på något.
- Inga tamponger?
- Det finns en hel kartong kvar, sa ju det innan.
- Okey. Har du fortfarande sådär regelbunden cykel?

Sandra gick snabbt ut i hallen, tittade på Emma med frågande blick medan hon förde in sista biten av bananen i munnen.

- Det var värst vad du var inne på tamponger idag, sa hon medveten om att det gick att se bananmoset i hennes mun vilket hon visste retade hennes sambo.

- Jamen, man hör ju att det kan förändras med åren, svarade Emma utan att reagera på triggern.

Istället dök hon in i klädkammarens skydd där hon låtsades leta efter träningsväskan och passade på att skickade iväg den «brännande frågan».

- Håller du fortfarande koll på din ägglossning, som när vi snackade om att åka till Danmark?

- Emma?

- Va...?

- Vart vill du komma?

Emma köpte sig tid. Det var verkligen extra jobbigt att gräva fram träningsväskan ur klädkammaren idag och mycket viktigt att se så att alla prylar fanns med.

Sandra tittade på hennes och log. Underförstått väntade hon på svar.

- Jamen, kan du fortfarande säga att du har ägglossning om 2 veckor eller 3 veckor?

- Hm. Jag vet när du har ägglossning. Du strålar och blir ganska så intim. Få se på dig.

Sandra drog Emma intill sig, såg henne i ögonen, kände lätt över hennes bröst och luktade henne på halsen. Pussade hennes fylliga läppar och sa:

- 5 dagar kvar, sa hon.

- till mens?

- Ägglossning! Och jag då? Hon flörtade med sin sambo.

Emma kände attraktion. Men hon hade bråttom. Fokus.

- Jag tror att du har ständig ägglossning, blev svaret och Emma hörde att det var aningen för käckt.

- Sötis, vilket fjäsk. Men visst, den är fortfarande regelbunden OCH för den intresserade så är min peak om 11 dagar.

Sandra visste så väl att Emma fortfarande kunde bli blyg när hon flörtade med henne, vilket hon fann både underhållande och älskvärt.

- Älskling, jag retas. Åk iväg på träningen.

Hon ställde sig på tå och gav Emma, som redan öppnat ytterdörren, en puss på kinden. Några trappsteg ned hasplade Emma ur sig:

- Och kanske dags att ta tag i barnfrågan igen? Sedan försvann hon ur Sandras åsyn.

«Och så modig är jag», tänkte Emma. Sandra stod kvar som ett frågetecken. Hade hon hört rätt? Barnfrågan? Hon stängde dörren. Nere på gården slet Emma med att få upp de dubbla cykellåsen. «Bråttom, bråttom». Plötsligt hördes Sandras klara stämma:

- Vad har du hittat på nu?

Cykellåset åkte ur händerna på Emma som en hal ål. Hon kände sig ertappad. Emma fem år med handen i den förbjudna godispåsen, liksom. Hon kikade upp mot deras köksfönster där Sandra stod.

- Va?

- Jag trodde vi lagt den frågan åt sidan, ropade Sandra med sin väldigt klara stämma.

- Va?

- Barn!!!

Vissa saker var pinsamma. Som att ha ett privat samtal från ett fönster ner till gårdens sällskapsyta där det dessutom ekade mellan betong- och tegelstensprydda väggar. Solveig stod säkert bakom sin favoritgardin med fönstret på glänt och tjuvlyssnade.

- Men du, bråttom! Vi tar det sedan.

- Emma?!

- ...men jag. Affie, du vet.

- Affie vad då?!

- Ja, Affie. Det blir väl bra? Jag drar nu. Pratar efter träningen. Tjing tjing.

Emma grenslade sin cykel «Hera» och drog iväg snabbare än vanligt uppför backen vilket gav mjölksyre känning i vaderna. När hon kommit utom synhåll för Sandra textade hon Sussie som överenskommet:

«11 dagar :-))»

Konspirationen var igång!

Sandra stängde fönstret. De hade lagt ned projektet att åka till Danmark då deras ekonomi inte tillät det och de hade dessutom livligt diskuterat ett barns rätt till att veta «vem är min pappa» med följdfrågan «rätten att umgås med sin far». Danmarksaffären innebar inga sådana rättigheter. En annan öppning var Sahlgrenska sjukhuset men de var ju inte ute efter konstgjord befruktning utan bara «lite spermier» och helst en givare som kunde axla en papparoll.

«Menade Emma att Affie ville donera?» Hon gillade Affie. Han var smart, kreativ, kärleksfull och skulle säkert bli en bra far. Sandra hade i sina drömmar alltid föreställt sig sin dotter med stora blå ögon och småländska ljusa lockar. Med Affie fick hon förändra den bilden. Varför måste barnet se ut som jag? tänkte hon. Glädjen växte sig större och större ju mer hon tänkte på sin blivande dotter, eller son.

Det var ont om gräsplaner i Göteborg. De hade fått ge vika för konstgräsplaner med motivationen att det var mer ekonomiskt, krävde inte lika mycket underhåll och kan användas året om. Emma tvivlade starkt på nyttan av dessa illaluktande petroleummattor. Hennes uppfattning låg i att det var enbart en affärsidé likt många andra och som några få i världen tjänade pengar på. Flera konstgräsplaner missköttes, speciellt de som föreningarna själva skulle ta hand om och flera behövde redan bytas ut. Var det ekonomiskt? Dessutom ansåg Emma att gräs var bättre för naturen. Hon retade sig också på alla de små jävla gummigranulaten i plastmattorna.

Dessa små mus-skit liknande gummikulor lyckades leta sig in överallt som i skor, strumpor, trosor och gud vet vad, de åkte även ner i avlopp och ut i vattendrag. Nä, hon saknade gräsdoften. Övertygelsen var också stark om att svensk fotboll skulle få sota för detta övergrepp. Drömmen var att få bygga en inomhushall med riktigt gräs. Nu befann sig Emma på Älvsborgs mer än luggslitna plan.

Förgäves arbetade telefonens högtalare för att göra sig hörd men Emma var ju mitt under fotbollsträningen, så ryggsäcken fick ha sitt eget disco med «who let the dogs out, who who who who». Först efter träningen med lite vanligt gott tjöt med killarna kollade hon sin mobil. Tio missade samtal! Från Sussie! Jävlar. Emma kom med ens på vad det handlade om. Hon hade inte hunnit snacka med Affie för att involvera honom i projektet. Eller kanske att hon typ glömt det för hon hade ingen aning om hur hon ens skulle påbörja samtalet. «Hej, du eller vi kommer att säga att det är du som donerar sperma fast det är Micke. Är det okey?» Hon tittade på telefonen. Vem skulle hon ringa först? Sussie eller Affie? Tankarna avbröts av ljudsignalen, som fick henne att studsas liksom en clown fumla runt med telefonen.

– Snygging. Kom du ihåg att ringa Affie om spermierna? ekade Sussies röst ur högtalaren.

Emma svor. Hur fan hade hon kommit åt den knappen. Hon såg sig omkring som för att kolla att ingen hade hört. Martin stod fortfarande och småtrixade med bollen och de andra var på väg in i omklädningsrummet. Saeid hängde längre bort med Nicklas. Ingen verkade reagera.

– Emma!? Hallå!

– Nej, asså jag har inte hunnit. Vå ska jag säga? Vi tänkte om du kunde låtsas donera lite fast egentligen är det Mickes grodyngel. Och förresten så har du ju vitingar i släkten, eller hur?

– Ja, precis så. Det blir ju strålande.

Emma drog ett djupt andetag.

– Känner mig så feg. Vet inte varför...

- Lägg av. Inget analyserande nu. Bara gör det. Ring nuuuu! tjöt Sussie.

Ibland fick Emma en känsla av att Sussie gick på något. Den kvinnan var ibland lite väl energisk.

I en helt annan del av Göteborg, kallad Hängmattan, hade Sandra bråttom. Tiden hade först stått stilla för att plötsligt rusa iväg. Ett fenomen som inte var ovanligt för henne. Med sin djembe hängande över axeln, rusade hon uppför de slitna stentrapporna inne i Musikens Hus. Det var ett gammalt anrikt hus i Göteborg och kanske var det därför som dess bottenplan hade en unken doft, nästan som ingrodd urin. Men dit hon nu var på väg nådde inte stanken. Under sina spänstiga steg uppför hann hon ikapp två yngre kvinnor som verkade ha väldigt roligt åt något. De hade avstannat i sin färd uppåt så där spontant som när två människor är i härligt samspråk.

- Var är alla spermier? sa Melinda och höll ut händerna med handflatorna uppåt.

- Borta? undrade Astrid och drog upp axlarna med höjda ögonbryn.

Charaden fortsatte.

- Nej! sa Melinda och skakade på huvudet.

- Var kan de vara då?

- I munnen! svarade Melinda och blåste upp sina röda kinder.

Och så fortsatte de skratta. Sandra hörde knappt mer än «i munnen» när hon smidigt tog sig förbi dem. De hajade till när de uppmärksammade kvinnan med djemben.

- Hej, oj, ha ha ha, bubblade de unga kvinnorna.

Sandra log mot dem. Idag var en bra dag. Folk skrattade och verkade gilla livet.

I sitt älskade hus tassade en jetlaggad Affie omkring med en kopp kaffe. Han och Jesper hade tillbringat två veckor på Konfunadho, en av Maldivernas tusentals paradisöar. Det

hade varit romantiskt så det förslog med sin inramning av turkosfärgat hav kantat av kritvita stränder, palmer och sol. Snorklingen innanför reven hade gett hisnande naturupplevelser. Men oavsett resmål smög sig alltid en hemlängtan in hos Affie efter några dagar. Han drog in den härliga doften av kaffet. Även om han njöt av äventyr, nya platser och människor var han helt enkelt en person som hämtade kraft innanför sina egna väggar. Hemmet, som rests på västkustens arkipelag, pinades ofta hårt av saltstänkta vindar. Trots det hade han velat ha kåken i trä. Trä rätt igenom, för att det andas, det låter och «det känns bra» motiverade han medan sambon Jesper opponerade sig med goda skäl. Lösningen blev helt enkelt att glasa in hela hemmet till Jespers glädje. Affie fick trä, Jesper fick ett gigantiskt växthus att botanisera i. Tomten, som de hade fått ärva av Jespers farfar Nils Hammarlund, hade förr i tiden ansetts som värdelös med sina kala klippor och magra jord men var nu en av de dyraste.

Han klev över resväskorna i hallen som fortfarande bar en doft av flygbränsle. Runt om låg påsar från Dubais extravaganta flygplats huller om buller. Affie var ensam hemma. Jesper hade åkt iväg till jobbet för att få iväg sin artikel som skulle betala deras just avslutade lyxsemester. Mysstunden med kaffet stördes av it-samhällets mest beroendeframkallande apparat. Den signalerade och vibrerade i förvisning om att bli tillbedd. Ägaren svarade lydigt med standardfrasen:

– Yeah.

Alla som ringde just detta nummer kände ägaren så varför skulle han svara med namnet? Och var de tvungna att fråga så var de förmodligen säljare eller andra störande människor. Dessa klickades bort direkt utan pardon.

– Hej Affie.

– Emma, hej hej.

– Du låter trött, började Emma.

Affie slog sig ned i vardagsrummets turkosfärgade soffa och såg ut över havet.

- Nee, bara lite «jetlagged». Vi kom hem från Maldiverna i morse.

Han smuttade på sitt kaffe. Såg sedan på sina fingrar som gjordes sig snygga mot den orangefärgade koppen.

- Ja, javisst ja. Har ni haft det bra?

- You bet, darling. Vi får ta en helkväll så ska jag visa bilderna. Jag har en present till dig, som jag lovade. So, what's on your heart?

Affie var ingen person som var mycket för att småprata och absolut Inte i telefon.

- Eh, orkar du? Emma kände hur fjärlarna dansade en minirumba i magen.

- Emma! I'm just jetlagged. Spit it out. Du känner mig.

Emma peppade sig själv att bara spotta ut det. I sitt huvud hörde hon Sussies peptalk. Så nu gjorde hon det.

- Sandra och jag har ju snackat om att skaffa barn...

- Right.

- ...och vi la ner Danmark.

- Mhm.

- ...och så har jag... vi... blivit erbjuden en privat donator.

- Okey. Wow. Bra. Men?

- Affie, kan du liksom låtsat att det är du som donerar?

- Vad menar du?

- Jomen, den privata donatorn är Micke och du vet vad Sandra tycker om honom.

Det blev tyst. Hans blick blev introvert.

- Affie?

- Micke. Han är riktigt snygg. Emma, du vet att jag gärna hade donerat.

- Jag vet.

Återigen blev det tyst i konversationen. Innan Affie kom ut som «gay» hade han så gott som under livshot tvingats att gifta sig. Ett äktenskap som skulle stärka ekonomiska relationer, säkra familjeföretagets framtid och en massa annat dravel enligt Affie. Han hade fått böja sig för överheten, följa sin kultur med alla dess sedvänjor och förneka sin dragning

till män. Men han bestämde sig tidigt för att göra allt i sin makt för att undslippa samvaron med sin hustru Ganesha. Affie, som då var student, utökade studierna och anmälde sig till fler kurser än ingenjörsprogrammet krävde. Och, till sin morfars stora glädje men faders avsky, tog han även upp yoga på sina läsfria stunder. På så vis minskade umgänget med Ganesha, vilket hon accepterade med förvånansvärd lätthet.

Affies pappa, Salam, hade fått slita hårt för att bli accepterad av sin frus släkt. Salam, som var född och uppväxt i Ghana, accepterades först när han efter sju kritiska år fick svärfaderns hotellbransch att blomstra. Och som grädde på moset föddes lille Affie samma år. Fadern, stolt som en tupp, hade lyft upp sin nyfödde son och proklamerat likt lejonkungen:

- Detta barn ska bära namnet Afriyie. Afriyie för att du har bringat glädje, och Chakrabarti i efternamn efter din ädla morfar. Alla visste att det var rövslickeri men Salam hade inga problem att spela efter deras regler. Han tänkte bli sin nya släkts överhuvud, en stamfader att räkna med och att bry sig om fjuttiga åsikter eller känslodraman var att ödsla tid och energi.

Släkterna var nöjda även om vissa ansåg att Affies hud var alldeles för ljus och andra menade att den var för mörk. Och i det rådande patriarkaliska styret firades det extra då den förstfödda var pojke. Som sådan skulle han inom sinom tid föra genomet vidare samt axla familjeföretaget. Men den fria viljan hos varje individ, även om den kulturellt sätt böjs, tvingas och hotas, kommer förr eller senare att lysa igenom. När så påtryckningar kom att föröka släktet fick Affie panik. Visst fanns det tillfällen då han hade pliktskyldig sex med Ganesha, vilket han idag kunde skratta åt. Men skörden uteblev trots fullständig sädestömning och tantriska övningar. Slakten drog sitt strå till stacken via mantran, böner och gåvor till de hinduiska gudarna. Hans far däremot ansåg att Afriyie behövde en ordentlig dos av antilophornspulver för att få igång både potens och fertilitet. Sheila, hans kärleksfulla och högt ansedda moder, hade tidigt insett att hennes pojke var

homosexuell. En skam skulle dra över hela familjen om det kom ut.

Därför fördes hemliga samtal med Ganesha, som också insett problematiken. Kvinnorna ingick en pakt. Svärdottern erbjöds en ny man, Affies yngre bror, som hon redan lagt trånande blickar på. Därför var det inga problem för Ganesha att ta de örterna som gjorde hennes äggledare mer eller mindre infertila. Efter tre år utan några som helst tecken på tillökning tvingades Affie helt enkelt av de manliga släktingarna till läkarundersökning. Till hans stora förvåning och lättnad visade det sig att hans spermier var fullständigt livlösa. Han, Affie skulle aldrig kunna bli far. Affie hade gråtit av lättnad vilket tolkats som sorg för de ovetandes. Bakom allas ryggar mottog den ansvarige läkaren en fet check i utbyte mot diagnosen «male infertility» och med frasen «nothing we can cure». Äktenskapet upphävdes och Affies fem år yngre bror Pete fick överta jobbet som avelshingst. Ganesha var mer än nöjd, Pete överlycklig och Sheila svor att ta hemligheten med sig in i döden liksom den mutade läkaren. Och Affie, han fick jobb i Paris som produktutvecklare för Puma.

– Affie? Emmas röst tog honom tillbaka till nuet.

– Jag tänker, Jesper säger att jag ska vara mer «wild and crazy» så varför inte? Alla har väl sina hemligheter. Men jag blir officiellt pappa då?

– Ja. Och med allt vad det innebär. Julklappar, presenter, semester och läxläsning.

– Härligt. Men, Micke är ju ganska vit.

– Jo, fast visst har din mamma några vitingar långt tillbaka i tiden?

– Ah, jo just det. Onkel William var från England. Blåaste ögon du kan tänka dig.

– På sant?

– Emma!

– Kunde ju varit så. Tack Affie, verkligen.

Sandra njöt. Svettega kroppar rörde sig i takt till deras pockande och hetsande afrikanska rytmer. Samstämmigheten var underbar. Mänsklighetens absolut viktigaste fundament - att höra samman, var magisk. Hennes händer slog hårt på djembe-trumman. Vibrationerna fortplantade sig in i kroppen, in i hjärtat och ut igen. Joe, deras ensemblerledare, log förnöjsamt. Ikväll svängde det rejält. Och när han drog iväg med sina solon, inramad av följsamma och taktfasta undersåtar, brast han ut i skratt. Även han njöt. Dansarna var så nära trans som tänkas kan. Imman låg tjock på fönsterrutorna. Folk tjöt och takten drogs upp ännu mer. Morgan, dansaren och scenografen från London, hetsades av Joes trumma. Joe utmanade honom att röra sig fortare. En ring av dansare bildades kring Morgan och Joe. Takten ökade. Morgan följde. Morgan ökade. Joe följde. Sandra höll på att spricka av glädje och drog iväg sitt tjut aiaiaiaiaia likt Xena, krigarprinsessan vilket gjorde att hon höll på att missa Joes signal till gemensamt avslut i exakt samma stund som Morgans fötter mjukt landade på dansgolvet efter en akrobatisk volt.

Applåderna ekade i rummet. Alla var exalterade.

- Ah, det var det bästa jag varit med om, skrek någon i danshögen.

Sandra tittade bort mot Joe och fick tummen upp.

- Wonderful! you were good. Very good, everybody! Thank you!

Morgan och Joe ömsom kramade varandra och ömsom skrattade

- Ni var asgrymma! sa en röst till Sandra medan hon packade in sin trumma. Hon såg upp. Det var en av de unga tjejerna som hon sprungit förbi i trappan.

- Tack. Ni var fantastiska ni med, svarade Sandra medan hon drog igen dragkedjan på sitt elefantmönstrade trumfodral.

- Melinda, sa hon och hälsade på Sandra som besvarade hennes utsträckta hand. Sandra kände svetten från näven som kramade om hennes i ett fast och rejält grepp. «Ingen fisk där

inte» tänkte hon och förundrades över hur mycket som hon egentligen hinner tänka medan livet rinner på i vardagliga skeenden.

– Hoppas på fler sådana här kvällar. Livet är så jävla gött nu, fortsatte Melinda, medan svettpärlorna fortsatte pulsera fram ur porerna.

Astrid dansade fram till Melinda och blåste upp sina rödflammiga kinder, höll ut armarna och skrek:

– Var är dom? Sedan bröt de ihop av skratt.

Sandra skrattade hon med. Hela rummet var fullt av endorfinhöga härligt trötta människor. Det var lätt att garva åt precis vad som helst.

– Nu är jag så nyfiken, bröt Sandra in i deras fnitterattack, men jag råkade höra er i trappan upp.

– Råkade, nog! De skrattade igen. När skrattet lagt sig berättade de i mun på varandra om de två äldre kvinnorna som suttit på fiket och pratat «spermier». Sandra såg på dem. De var som Piff och Puff. Tjattret, gestikulerandet och de där gapskratten.

– Vi gjorde liksom en grej av det. Du vet, vi tyckte det var skitkul...

Melinda och Astrid blåste upp kinderna igen, låtsades att de hade något i munnen.

– Men du, vi tyckte det var kul för de var liksom äldre damer, typ i 40 årsåldern. Inte varje dag vi får höra tanter snacka om sånt.

– Förstår, ni får hålla mig «up to date», sa Sandra medan hon hängde trumman över axeln.

– Yeah, den appen finns «blow app»!

Piff och Puff låg nu i en hög på golvet lyckligt omedvetna om att de en dag, förhoppningsvis, skulle bli både medelålders och äldre där livets intryck och jordens gravitation satt spår på så väl inre som yttre plan.

Problemet med att vara aktiv på kvällen var det där med mat. Emma var alltid hungrig efter fotbollsträningen. Nu var det hon som stod hängandes framför en öppen kylskåpsdörr. Vad kunde möjligtvis mätta hungerkänslorna på ett behagligt och smärtfritt sätt? Under sin tid som fotbollsspelare var det inget hon funderad över. Då kunde hon vräka i sig precis vad som helst. Men nu gick inte det. Istället noterades att sena måltider gav nattsvettningar med obehaglig klumpkänsla i magen, speciellt om kosten innehöll vete. Gräddprodukter var en säker investering med fjärtar som avkastning, med lite tur var de luktfria. «Fan också». Tevattnet fräste «färdig» och en van hand hällde det över teblad med en doft av bergamott. Och där fick det stå och dra medan Emma fortsatte att vändas. Blicken föll på avokadon. Beslutet fattades. Hon skar upp den, pressade över lite citron och lät pepparkvarnen få mala ner några korn vilka hamnade lite varstans och inte alls lika snyggt som alla jävla stjärnkockar i rutan. Några lyckades faktiskt singla den på avokadons blottlagda gröna yta. Precis när hon satt sig till rätta framför TV:n med sin stundande asketiska måltid hörde hon hur en nyckel sattes i låset. Med andra ord var friden slut.

– Hello darling! Sandra lät lycklig och allt för pigg.

Emma funderade på om hon nu skulle hinna få i sig kvällsmaten innan bombardemanget av de förmodade frågorna skulle komma. I hallen ställde Sandra ned sin djembe, drog av skorna, släppte ut håret och slängde en kyss mot sin sambo innan hon tog badrummet i besittning. Inga frågor. «Jaha, ovanligt... men jag klagar inte, skönt att få äta ifred». Istället blev det Emma som bröt tystnaden när en nyduscha Sandra kom och satte sig bredvid henne bland alla färgglada kuddar i den gräddfärgsvita soffa. En soffa som inte alls var lämpad för barnfamiljer, kattälskare och andra husdjur med diverse förmågor att spillas, läcka lite här och där och fälla päls.

– Var det en bra spelning? frågade Emma, som lagt fötterna på bordet.

Sandra svepte den mörkblårandiga badrocken om sig vilket fick en ljuvlig doft av apelsin, ylang ylang och citrus att virvla in och runt i luktorganet. Enligt aromaterapeuten, som sålt kroppsoljan under Lisebergs julbasar, var det en kärleksförklarande doft. «Vad det nu betyder», tänkte Emma och njöt i fulla drag av aromen.

– Skitkul, sa Sandra och gav henne en puss på kinden. Joe var i sitt essé. Morgan var helt superb. Har aldrig sett någon kunna hoppa så högt och så gracilt, så elegant. Det var nog en av de bästa spelningarna på länge. Och jag fick massa beröm av dansarna också. Alltid roligt att få verbal uppskattning, som du vet.

– Häftigt. Du är ju bra.

– Och så var det några yngre tjejer, som flippade ut så där galet roligt.

– Jasså?

– Nä, de hade hört några äldre medelålders kärringar snacka om spermier eller vad det nu var.

– Spermier?

– Ja, miljarder spermier som försvinner dagligen. De tyckte det var «skitkul» för de som snackade var typ i vår ålder. Fattar du? Vi är liksom gamlingar i deras världsbild. På gränsen till dödens rike.

Emma hajade till. Det där lät lite väl likt Sussies fras om «miljarder spermier».

– Fast nu, min gamla tant, är jag helt slut. Hur mycket är klockan egentligen?

Sandra gjorde en ansats att ta Emmas mobil på soffbordet. Paniken vällde upp i Emma. «Hon får inte se mina sms»! Emma tog tag i badrockens bälte och drog så hon damp ned i soffan igen. Hon gjorde en ny ansats och Emma drog ned henne igen.

– Men du! Trodde jag tränat nog för idag.

Emma skrattade. Böjde sig fram, tog telefonen medan hon pustade ut inombords. «Måste komma ihåg att radera Sussie-konversationen».

- Knäppis, muttrade Sandra.
- 22.12, svarade Emma.
- Åh, men då är det ju legitimt att lägga sig, gäspade Sandra. Hon steg upp och drog sig bort mot sovrummet. «Ses i sängen, puss puss».
- Puss, ska bara kolla klart sporten så kommer jag, svarade Emma.

Hjärnan i Emma gick igång med tankar. Hon reflekterade över vad som sagts på fiket. Kunde någon ha hört allt och kunde det komma fram? Nej, det kändes långsökt. Det kan bara inte vara så. Och förvånansvärt nog hade Sandra inte kört igång frågesporten om Affie och barn, eller rättare sagt, hon hade nog bara fått det uppskjutet. Det kändes bra. När hon tittat klart på Sportnytt, borstat tänderna och hängt upp sina träningskläder smög hon sig ner mellan de vita satinlakanen. Försiktigt kröp hon tätt intill den varma mjuka kroppen. När Emma kände att hennes händer var lika varma, som kroppen hon tryckte sig mot, la hon mjukt armen runt midjan på sin partner. Detta var dygnets höjdpunkt, att få ligga naken hud mot hud med Sandra. «Undra om jag alltid kommer att känna så» tänkte Emma och började gå över tröskeln till sömnens första sagoland när hörde hon sitt namn:

- Emma... sover du? Emma?

Det bara måste vara den mest korkade frågan i hela världen, tänkte hon. Sover du? Och den ställdes av hennes älskling. Fast med åren kom Emma att lära sig att inte svara på den frågan. Hade hon väl kommit till tröskeln var det bara att kliva över och drämma igen dörren. Men som sagt, det låg i framtiden.

- Mmmm.

Det fanns ju en chans att Sandra tog det för att hon sov och lät det bero.

- Emma, är du vaken? viskade Sandra.

«Och varför viskar någon när de frågar om någon sover när de ändå har bestämt sig för att väcka personen som eventuellt sover»? Emma insåg att det var lika bra att svara.

– Ja.

– Emma. Det där du sa om Affie...

Och just nu hade Emma velat vara i framtiden.

– Mmm.

– Menade du att han vill bli pappa till vårt barn?

– Eh, ja.

Hon gäspade.

– Men, hade du inte frågat honom för något år sedan? Vad har fått honom att ändra sig?

Panik. Oj, vad hade hon sagt till Sandra. Affies infertilitet var ju liksom en hemlighet dem emellan. Visst hade hon bara sagt att han inte kände sig redo men ändå kände sig ärad över att ha fått frågan. Eller hur var det nu, jo det måste varit så. Enda fördelen med att ha denna konversationen nu var att Emma kunde dra täcket över huvudet och skylla eventuella felsägningar på «trötthet» typ.

– Han... jag vet inte riktigt, han sa något om att han ändrat sig. Lite för trött för att komma ihåg exakt nu men, ja.

– Hur ska vi göra då, rent praktiskt? Sandra vände sig om och såg stint på sin partner.

– Han får väl sätta på dig, sa Emma och småskrattade inombords.

Sandra var tyst en lång stund.

– Sandra! jag skojade.

– Vi hade kunnat ha en trekant, viskade Sandra som började pussa Emma på halsen.

– Nä, det tror jag inte.

– Jo då. Tänk dig så mysigt vi skulle ha. Sandra lät fingertopparna glida över Emmas mage.

– Inte en chans, dessutom tror jag inte Affie skulle tända på idén. Inte jag heller.

- Ha ha ha, skoja bara. Hon tystnade en kort stund innan hon fortsatte: Var det därför du frågade om min menstruation idag?

- Mmm, ja, jo. Visste bara inte hur jag skulle börja. Kändes lite pinsamt, konstigt nog. Men vad tycker du, ska vi göra ett försök vid nästa ägglossning?

Kapitel 2

ONSDAG 25 maj

Ibland undrar vi nog alla över om livet är förutbestämt eller om är allt en slump. Samma dag som Sussie kom på den briljanta idén om gratis donation bestämde sig Katarina Holms för att starta en meditationskurs varför det kom att spridas ut några hemmaprintade A4 lappar på diverse noggrant utvalda ställen runt om i Göteborg. En hamnade i Käringbergets Tempo butik, en på Stadsbiblioteket, en ute i Jonsereds lilla minilivs och några på Gillemos naprapatmottagning på Wadmansgatan 9. En lapp låg i Emmas nylånade bok och ramlade ur när hon under sin lunchrast började bläddra i den. Emma sträckte ut armen och plockade upp pappret, som nyss frigjort sig. Lappen hade ett budskap. «Hälsa är rikedom, bli rik via meditation». Emma var definitivt en sökare. En som oftast letade efter meningen med livet samtidigt som hon visste att många superstjärnor i fotbollsvärlden utövade alternativa metoder i sin jakt på hälsa och bibehållen framgång. Hon läste vidare medan den hemlagade lasagnen åts kall i vägran att värma maten i mikrougnen med devisen «Om vi använder strålning för att döda cancerceller så vad gör detta med min mat». Hon läste vidare på pappret. Kursen verkade gå ut på att söka efter inre frid, balans och det gudomliga i sitt inre väsen. Nyfikenheten steg och det pirrade i hennes mage. «Undra om Sussie vill haka på»? Det var alltid mycket roligare att göra något tillsammans, att få dela upplevelser. Sussie var en sådan person som hon gärna hade med sig på äventyr.

– Jag har anmält mig till en meditationskurs nu på torsdag, vill du hänga med?

- Vänta, jag ska bara ta på mig hörlurarna. Så, nu... vad sa du?

Emma upprepade frågan för Sussie.

- Men guuu så inte kul det låter, ha ha ha. Ska vi bara sitta där då och betala dyrt för att rensa vårt eget navelludd?

- Nä, men lyssna nu. Vi kommer lära oss mantran som kommer göra oss smartare och rikare.

- Rikare? Du menar «money honey». Jaha, ja för fan då hänger jag på! Ska Sandi-pandi hänga på?

- Nej, du vet. Hon har ju gjort klart att «bara för att vi lever i tvåsamhet innebär inte det att vi ska göra allt ihop» så frågan kommer inte att ställas.

- Typiskt Sandi-pi. Men hon har ju en bra poäng. Sandra är bra för dig gumman. Det gäller att kunna behålla gnistan och det gör man inte om ens partner borstar tänderna samtidigt som du sitter och skiter.

- Exakt. Ska bara lära henne också att frågan «vad tänker du på» inte är okey. Alltså jag får blackout i hjärnan på det.

- Lugn, man ser vad du tänker ändå. Det är som om du har en display i pannan.

- Men varför frågar hon då? Emma snodde håret runt fingret och kände hur telefonen började värma örat.

- När det gäller dig är hon bara artig.

- Jaha.

- Du får använda sådan där, vad heter det... burka... om du vill vara ifred med dina tankar.

- Burka! Jag dör hellre än bär det. Jävla påfund. Och fortsätter vi invaderas på det här viset så blir det nog snart en lag på att bära burka i Sverige.

- Eller hur, men du, bli hindu så kan du måla ett fett streck i pannan, eller tatuera dig.

Sussie njöt. Det var så lätt att få igång Emma. Gällde bara att trycka på rätt knapp.

- Tatuera mig?! Go eller? Men snart har den trenden blommat över.

- Du förresten det där med att blomma, har du snackat med Affie?

- Yepp, han är med, svarade Emma självbelåtet.

- Bra! Du ser. Det blir alla tiders. Messa mig adressen till den där kursen då så ses vi imorgon i halleluja paradiset, puss på dig.

TORSDAG 26 maj

- Så roligt att ni kunde komma hit, värdinnan log med hela kroppen. Stig in, stig in, sa hon och känn er riktigt välkomna. Det ska bli såååå kul. En sådan härlig kväll med fågelkvitter, lite hästar som gnäggas där i hagen och så ni vackra männskor. Så trevligt.

Den lilla gruppen steg in i den gamla byggnaden som en gång i tiden varit ett stall men nu bar skylten Nääs Slottscafé & Restaurang. Emellanåt fungerade verksamheten som Katarina Holms kurslokal. Denna kväll var en sådan. De vita väggarna med sina träbjälkar ramade in känslan av lantliv tillsammans med det nyrenoverade trägolvet som hårbärgerade vackert snidade trästolar och tillhörande träbord.

- Och så in till höger. Oj, nej... Lilla hjärtat, vänster... hahaha. Vänster menar jag, jag sa fel. Det är för svårt med höger och vänster. Det skulle heta rött och blått istället. Blåa handen höger, resonerade Katarina Holms.

Gruppen, som var på väg mot sin första träff med andevärlden, retirerade och tog till vänster istället tätt följda av en småfnittrande värdinna. «Höger, så tokigt det blev» mumlade kvinnan.

Katties, som hon kallades, hade på sig en luftig blus med små blommor i rosa, lila, turkos och aningen grönt. De vita tighta stretchjeansen framhävde hennes stora kurvor, som tycktes växa för varje år och ibland även för varje vecka. Fötterna hennes omslöt av grålila skor i ett nätliknande tyg kallat mesh. Skorna var luftiga men inte helt bekväma för hennes hobbitliknande fötter, som hade behövt någon

centimeter till på bredden. Efter ett par steg in i rätt riktning möttes församlingen av stolar uppställda i en ring flankerade av silverkandelabrar med lila ljus. I cirkelns mitt stod ett litet träd bord med en kristallskål vars innehåll bestod av stenar i alla möjliga färger och storlekar. Stenar som Katties funnit på alla sina resor. Varje resa hade sin sten och historia. Ibland var en resa bara fem meter ut i skogen.

– Så, ja då har vi hamnat rätt. Innan vi landar på stolarna så ska jag först berätta att jag är Katarina Holms och är medlem i Sveriges Spiritualistiska kyrka. Och ni kan kalla mig för Katties och, hon fortsatte med sin lite raspiga röst «toaletten, har ni bakom hörnet här och ja, det är så roligt att just ni kunde komma hit. Det kommer bli så fantastiskt».

Emmas blickar granskade de andra deltagarna. Hjärnan gick igång med att tolka intryck, kategorisera och värdera de andra i rummet. Det var lite som när barn plockar blomblad i leken «älskar, älskar inte» fast känslorna var degraderade till «gillar, gillar inte». En kvinna såg ut som om en klassisk GB clown med alla sina färgstarka märkeskläder och eftersom hon besprutat sig med alldeles för mycket dofter blev det «gillar inte». Så fort hon rörde sig var det som att en parfymgalleria landat i näsgångarna på Emma. En annan, ja det ska sägas att alla i rummet var kvinnor, var draperad som en överpyntad julgran med glitter kors och tvärs. I öronen hängde det miniatyrdelfiner och runt halsen blänkte det i silver, guld och blått. Paljetter glimmade i blusen, i håret och banne mig om inte även de älvliknade skorna skimrade. Sandra hade kategoriserat hennes som «typisk plingplong-delfin». Uttrycket hade myntats av Sandra under en healingkurs i Stockholm. Emma kom ihåg hennes ord: Plingplongdelfiner, du vet, new age personer som gör allt för att med sådana där symboler visa sin andlighet.

– Så, då ska vi placera ut er, ljöd Katties röst medan hon såg på plingplong-damen med ett leende och utbrast: Vilka fina örhängen du har! Så blå gnistrande små valar.

- Delfiner, mamma, det är delfiner, sa den unga kvinnan som ljudlöst stigit in i gruppens samvaro.

- Ja, det vet jag väl, replikerade Katties lika glad som vanligt.

- Men varför sa du inte delfiner då? undrade dottern och ruskade lätt på huvudet och fick håret att dansa med.

- Ja, ja ja, viftade hon bort kommentaren med. Vad heter du vännen? Hon såg rakt in i plingplongs blågrå ögon.

- Anita Wahlgren, svarade kvinnan. Och örhängena köpte jag i Stockholm när jag var på Eric Pearls workshop i Re-connecting healing.

Jag dör tänkte Emma. Hade Sandra varit här hade hon kört armbågen i henne och viskat: «Vad var det jag sa?»

- Jaha. Waaaahlgren!

Katties drog ut på efternamnet medan hon såg triumferande på sin dotter och pekade med ett finger på örhängena.

- Där av valarna. Ser du Tilly! Ha ha ha. Waaahl.

- Tur hon inte hette Ahlgren i efternamn för då hade du väl sett bilar i hennes öron, klämde Tilly ur sig. Katties skrattade och delar av sällskapet stämde in i kören.

- Jaha, nu har ju min dotter presenterat sig också, tack Tilly. Detta är alltså, hon pekade på den unga kvinnan som stod vid fönstret, Tilly min dotter. Snart 19 och är det någon som har en man till henne så hojta till. De skrattade båda två.

Katties vandrade vidare med blicken för att finna nästa person som skulle få presentera sig. Det blev Jessie Lander tur. Till skillnad från plingplong-Anita bar hennes kläder jordnära färger. Shortsen var mörkt kakifärgade med förstärkt tyg över stuss och utsida lår. Byxorna hölls upp av ett läderbälte. Skjortan gick i modell ljusare och man kunde skymta ett mönster av bladverk i dess bakgrund med svaga rosa nyanser som för att illustrera blomknoppar. En tunn väst hängde över och bröt snyggt mot både shorts och skjorta.

- Hej allihopa. Jessie Lander heter jag, sa hon och gjorde sitt bästa för att inte dra igång svadan vilket hon annars hade lätt

för att göra. Men precis när hennes granne skulle till att öppna munnen kunde Jessie inte hålla ovanan ifrån sig. Hon sköt in:

- Men vet ni vad... jag har precis flyttat hit till Göteborg från Stockholm. Och jag var också på Eric Pearls workshop. Men jag köpte inga örhängen. Däremot, Anita, skulle det vara jätteroligt att få veta vad du tyckte om kursen. Och anledningen till att jag flyttat hit är att jag tagit över min fasters handelsträdgård i Jonsered.

«Aha» tänkte Emma, som hade gissat på att hennes yrke förmodligen hade något med miljö att göra. Jessie fortsatte:

- Och så fick jag syn på en lapp om den här lilla kursen och ja, så nu är jag här. Det blir kanske lite som att tja, botanisera sitt inre. Det blir kul. Och ursäkta att jag avbröt dig, sa hon till kvinnan bredvid henne samtidigt som hon la sin hand lite försiktigt på hennes arm.

- Ingen fara, svarade grannen med en djup mjuk röst. Ja, jag heter Clara Skogh och har inte varit på kursen ni talar om.

Församlingen iakttog henne där hon satt med två åtpinnar i det uppsatta mellanblonda håret. Hon fortsatte: Jag är läkare. Bor i Mölnlycke, Pixbo med min man och ser framemot att få både lära känna er och som du sa, Jessie, gräva lite i min egen...

Sussie satt och hoppades på att kvinnan med de skarpa anletsdragen skulle bjuda på ordet buske eller bakgård. Istället kom «trädgård» medan hennes grönbå ögon tindrade till. Clara i sin guldfärgade sidenskjorta såg på sin granne och gav på så vis över ordet till Sussies som stod på tur. Emma blev lite nervös. Man visste ju aldrig riktigt vad som skulle komma ur hennes bästis mun.

- Ja, jag heter Sussie Berg. Är skolsköterska, kommer från Katrineholm eller ja, har också bott i Stockholm men flyttade hit för några år sedan. Är vän med Emma. Hon tittade på Emma och log medan hon fortsatte, som fick med mig hit ikväll. Och ja Emma, din tur?

Innan Emma hann öppna munnen verbaliserade Anita plingplong sin tanke hon burit sedan Tilly anslöt gruppen.

– Det fattas en stol. Ska inte Tilda ha en stol också, sa hon och tittade på den unga kvinnan som stod strax bakom sin mor.

– Tilda? jaha, du menar Tilly, nej det löser sig snart, förklara Katties. Hon kan stå och växa ett tag till.

– Åh förlåt. Jag är så dålig på namn. Jag glömmer till och med bort vad min man heter ibland, fast han har i och för sig varit död i 13 år nu så det kanske inte är så konstigt. Att jag glömmer det. Vad han heter alltså, inte att han är död. Fast det kan jag också glömma bort ibland. Och nu har jag glömt vad vi pratade om från början.

Katties kokade av skratt. Hon älskade människor som utmärkte sig som denna dam, som fortsatte sin påbörjade monolog:

– En gång förstår ni så var jag på en fotbollsmatch, ja mitt barnbarn spelar fotboll och hon är tydligen ganska duktig, fast jag förstår inte sådant. Har aldrig intresserat mig för idrott, nej det har varit mer dans och bakning för min del. Men så mitt under den där matchen så kände jag att nä, nu blir det snart ösregn för det började blåsa och lukta, ni vet sådär det gör innan regnet ska komma så då bestämde jag mig för att gå till bilen och hämta min regnkappa med jättefina hundar på i olika färger. Helt fantastisk design, låter ju inte mycket för världen men ja, jag ska ta med den en gång så ska ni få se. På vägen då till bilen så passerar jag en sådan där vakt, ni vet som kollar inträdesbiljett, ja, men jag hade ju ingen biljett för lilla Norpan hade ju satt upp mig på gästlistan, så jag kände liksom att jag måste säga till den där snälla mannen att jag bara skulle gå och hämta min tjusiga regnrock och sedan alldeles strax vara tillbaka, så han inte skulle tro att jag försökte smita in utan att betala, fast jag hade ju inte betalt och vet ni vad. När jag kommer tillbaka och ska in på arenan så frågar mannen mig om jag har biljett. Då säger jag att, men kära du, jag sa ju till dig att jag bara skulle gå och hämta regnkappan i bilen. Ja, jag blev helt ställd och tänkte genast att nu kommer jag inte in och väskan är kvar hos min dotter, som sitter på

läktaren. Ingen telefon, inga pengar och snart skulle regnet komma. Och inte hade jag väl lust att sitta i bilen och vänta på dem. Så jag sa till mannen att nog känner du väl igen mig, jag var ju här bara för två minuter sedan. Och något tyket sa jag till honom: inte kan väl en ung stilig man som du vara senil alla redan eller är du helt blind? Vet ni vad han svarade då? «Nej, men jag lider av ansiktsblindhet, också känt under det latinska namnet Prosopagnosi»!

Katties tjöt av skratt liksom hennes dotter Tilly.

– Men jag la det på minnet och googlade det och det är inte alls ett latinskt namn utan kommer från grekiskan prosopon «ansikte» och agnosia «okunnighet». Han kunde väl ha sagt något. Hur skulle jag veta att han var handikappad? visserligen satt han i rullstol men det trodde jag var för benens skull.

Tårarna formligen sprutade nerför Katties kinder och det hjälpte inte hur mycket hon torkade så kom det nya och mellan torkningarna kved hon Åh gud, åh gud nu kissar jag på mig.

– Om någon har ett sådant problem kan ju de ha en skylt runt halsen med något kodord som DORIS, ni vet den där guldfisken i «hitta Nemo» eller ja, en symbol av en guldfisk!

– Nej, ni får ursäkta mig, det här känns alldeles för oseriöst. Alldeles för oseriöst, kom det ur strupen från kvinnan i de dyra clownkläderna. Hon reste sig upp och kroppsspråket visade tydligt vad hon tyckte om föreställningen. Hon böjde sig ned och tog upp Pradaväskan, som hon hade placerat under stolen, sedan såg hon bort i periferin, tillbaka på Katties och muttrade «osmakligt, jag går nu». Katties harklade sig och tryckte undan skrattets efterdyningar.

– Det går så bra så, kära du. Ta rätt nyckel bara när du ska öppna bilen.

Kvinnan gick i väg med ett klippetiklappläte och i sitt känslomässigt upprörda tillstånd gick Katties uppmaning henne helt förbi. Hennes medvetande hade svävat in i ett tillstånd av upproriska känslor igångkickat av kemikalier som liksom förstör förmågan att fatta bra beslut.

- Men gu asså, vem var den där botoxkvinnan egentligen, undrade Sussie. Hon presenterade sig aldrig.

- Djävulen bär Prada, sa Tilly medan hon tog en mums bit på en äppelkaka, och fortsatte medan smulor ramlade ur hennes mungipa, vem har bakat den här?

- Hjärtat, det har faktiskt jag gjort, sa Katties.

- Oj, den var ju riktigt god! Hur har du lyckats med det?

- ...och du ska inte äta den innan meditationen, den ska vi ha sedan.

- Oj då, förlåt!

När «pradakvinnan», som faktiskt bar namnet Anna Ekström, sedan oavsiktligt öppnade sin röda BMWx6: a med «överfallsnyckeln» hördes larmet ända in till meditationsgruppen.

FREDAG 27 maj

Någon var hungrig. Och för att få mat på det här stället brukade det räcka med att stryka sin kind mot sin slav. Nu verkade det som slaven sov väldigt hårt på sin stora fluffiga sängplats. Spinner var en smart katt, liksom de flesta katter är. Och han visste att om de morrhårsförsedda kindernas strykningar inte fick liv i objektet gällde fas två. Tassar med klor trampade igång på slavens mage ackompanjerat av ett dovt kurr kurr. Hans tomma mage gjorde sig jobbigt påmind. Det var gränsfall till panik. Tre nätter och tre dagar på jakt efter grannens söta primadonna satte sina spår. Han fick syn på en tå utanför täcket. Bet lite lätt i den. Responsen kom direkt.

- Aj! Spinner.

- Mjau, svarade han för det var liksom det som förväntades. Sedan tog han några steg upp och strök sin mjuka kind mot det nyvaknade ansiktet. Likt de flesta slavar var även Spinners slav väldigt empatisk och kärleksfull. En mjuk hand klappade honom välbehagligt utmed ryggen och kliade honom lite lätt bakom örat. Till svar, för han var ju en snäll kille, pussade han henne lätt på hakan. Hoppade sedan ned

med några typiska kattläten. Jessie, som hans slav kallades, sträckte på sig, gäspade och tog alldeles för lång tid på sig att stiga upp.

– Mjau!

– Åsså, lilla goa Spinner.

Väl uppe längtade Jessie genast tillbaka till den goa sängvärmen. Vägen till badrummet kändes alldeles för lång. Lägenheten hon bodde i var sliten, aningen för kall med sin urusla ventilation, men den låg i ett ganska mysigt område. Och för att ligga i Kortedala var det förvånansvärt lugnt. Det var egentligen bara en sak som störde. De rökande idiotgranarna. Hur kunde någon ens få för sig att röka när alla visste hur farligt det är? Nåväl, det gällde att inte ge de sopprötterna uppmärksamhet utan istället hitta det positiva. Spinner, som älskade sin nya gård, tyckte att nu gick väl utfordringen mer än vanligt långsamt. Tänkte hon verkligen gå på toaletten innan han fick sin mat? Ja, det verkade så trots att han sprungit in i köket och tydligt visat att «jag är hungrig». Han sprang tillbaka. Strök sig runt hennes bara ben förmanades att «följ mig». När hon öppnade dörren till toaletten nafsade han henne lätt i hälsenan.

–Spinner!

– Mjau... Han såg upp på henne och slickade sig om munnen.

– Är du så hungrig vännen? Kom då, så får du lite mat. Inte ska du väl vara hungrig.

Hans slav uppträdde oftast väluppfostrat vilket uppskattades. I gengäld överöste han henne med kärlek och framöver skulle han även visa sin trohet med diverse byten från skogens alla hörn. Men då han var ny i trakten och med ballarna i behåll var han för tillfället mer intresserad av alla nya dofter i sitt nya herradöme. Jessie tog fram en plastburk ur kylskåpet medan hon knep igen urinröret så gott det gick. Kvällen innan hade Jessie förberett Spinners tredags ranson och skurit upp oxkött, fast det var nog egentligen från en ko. Hennes överfyllda blåsa tjöt «töm mig» medan hennes katt otåligt strök

sin mjuka kropp mot hennes ben. Mitt i minikaoset var hon tacksam för den glädje och livskraft som Spinner gav henne. «Hur kan folk leva utan katter, undrade Jessie».

– Varsågod mammas lilla gosenos.

– Mjau...

– Men Spinner. Tycker du inte om köttet?

– Mjau... han satte sig ned och såg på henne och slöt ögonen sådär som bara kattdjur gör. Det var lite som att slängkyssas fast då med ögonen.

Jessie, suckade och kände hur kisset var på väg att rinna ur öronen. Hon slet upp skafferidörren och drog fram en kattburk, öppnade den och hällde ut innehållet på ett litet fat. Spinner tittade på henne. Tittade på maten, luktade lite lätt utan att komma för nära tallriken.

– Amen asså, Spinner! Kolla. Fint ekologiskt oxkött och så lite laxmousse.

Tredje matskålen ställdes fram och i den hälldes lite grädde. Tre rätters frukost såg bra ut. Han slickade lite lätt på mous- sen. Tog några bitar torrfoder, som alltid stod framme. Jessie rusade till toaletten. Då högg Spinner in på köttfatet. Det slog aldrig fel. Med lite tålmod blev varje måltid festlig. När Jessie kom ut i köket igen var Spinner som bortblåst liksom största delen av maten förutom den där moussen. Hans privata in- och utgång gjorde att han kunde komma och gå precis som det är meningen att en katt ska kunna göra. Jessie drog igång vattenkokaren, fixade till havregröten och pimpade den med torkade egenplockade blåbär samt en tesked torkat nässelpulver. Mjölk fick skvalpa ner i temuggen sådär precis lagom för att förstärka smaken. Snart skulle den fyllas med Earl grey, men tebladen behövde sin tid för att ge färg och arom till vattnet i den japaninspirerade tekannan. Ur skafferiet tog hon fram honung, även den ekologisk. Till skillnad från många andra så använde Jessie frasen «jag är värd detta» när hon skapade sina färgstarka ekoinspirerade måltider. Åtskilliga gånger hade Jessie hamnat i dispyt med folk i just resonemanget «jag är värd detta». Jessie hade förmågan likt

en slipad advokat att mala ner allt motstånd. Hon kunde även stödja sina argument med vetenskapliga artiklar, historiska vingslag och dagsfärsk nyheter. De som hade Jessie i sitt lag vid frågesportstävlingar gick oftast iväg som segrare. Hennes enorma vetgirighet, minne och vilja att alltid prestera på topp sågs även när hon skulle välja parkeringsplats. Hon skulle hitta den bästa och kunde för den sakens skull cirkulera runt i span för att «se den och jaga den» vilket några gånger faktiskt kunnat slutat i krock. Utseende och kläder var mindre viktiga för henne vilket kanske berodde på att hennes utseende var mer än alldagligt förutom det magiska glittret i ögonen. Hon påstod själv att hon inte brydde sig.

– Mannen jag vill ha ska vara intresserad av mig som medmänniska och inte som någon jävla trofé.

Hon ville ha en man som kunde uppskatta hennes intellekt och färdigheter, dela hennes humor och naturligtvis, älska katter. Annars skulle det aldrig fungera. Men just den där biten, att inte ha någon att få vara sensuell med och att dela livet med var ett stort tomrum i henne. Stundtals fick Spinner det att bli mindre och ibland arbetet. Jessie kom att tänka på sin faster Ines, som blev änka tidigt i våras. I samband med begravningen av farbror Tord hade Ines frågat om Jessie skulle kunna tänka sig att ta över familjeföretaget.

– Vi hade tänkt fråga dig i påsk men vi åkte ju iväg på en andra «honeymoon» som du vet. Faster Ines drog på smilbanden och fortsatte: Men ja, så hände det här istället. Jävla gubbe. Han visste att hans tid var över. Men vi hade en underbar sista tid på Hawaii.

Jessie var tyst. Hon såg på sin faster. Det syntes att hon hade haft roligt i livet. Rynkorna vittnade om många skratt liksom de pigga ögonen.

– Jag går snart i pension och då tänkte jag göra som vi hade planerat, bosätta mig i Spanien. Vi köpte ju ett hus där som du vet.

Jessie nickade.

- Och jag har pensionen och några försäkringar. Lite andra gömmor också som inte skattmasen ska veta, så du behöver inte tänka på att du behöver köpa företaget utan vi... jag, skrivet över den på dig helt enkelt.

- Va? Nämen... menar du allvar, hade Jessie utropat aningen för högt.

- Tro nu inte att det är en dans på rosor att driva en handelsträdgård eller vad du nu vill göra med det.

- Nä, jag vet. Men allvarligt Ines, ska du verkligen inte ha någonting?

Ines tog hennes händer i sina.

- Allvarligt Jessie. Det enda vi tänkte be dig om var att göra något riktigt bra av handelsträdgården. Och du vet det lilla boningshuset, det sålde vi för att lösa in lån och lyxa till det i Fuengirola men detta huset... Ines såg sig omkring och suckade innan hon fortsatte, det säljer jag. Det bär för mycket minnen. Och du behöver ett startkapital!

- Är det sant? Menar du att... hon svalde, att jag får ta över ert företag plus att du ger mig ett startkapital? Men... ja, du vet att jag alltid har velat jobba med växter och människor och....

Ines nickade.

- Jag vet. Och med tanke på hur lite lön du fick som sommarjobbare hos oss kan du gott få retroaktivt, eller hur?

- Jamen precis, skrattade både Jessie och Ines.

Allt hade sedan rullat på i full fart. Måndagen den 18 april vinkade Jessie av Ines på Landvetter. 45 minuter senare var hon på plats i Jonsered och med armarna i sidorna likt Peter Pan tänkte hon «vá fan har jag gett mig in på»? Nu, några veckor senare var hon mer i fas med jobbet. Lägenheten fick gå i andra hand och vad gjorde väl några oöppnade flyttkartonger i ett hörn? Petter och Nisse Almgren, de gamla rävarna från förr, hade fått behålla sina anställningar på handelsträdgården. Visserligen på halvtid med tanke på att kommande månader mest skulle innebära renovering och annat nödvändigt så skulle avkastningen inte kunna försörja tre heltidsanställda. Pengarna som Jessie hade fått gick till

material och andra investeringar. Idag skulle de påbörja projekt «hälsa i min trädgård». Handelsträdgården skulle utvecklas till kursverksamhet, fik och återförsäljning av varor som ansågs gynna hälsa, välmående samt ge en touch av lyx i vardagen. Bredden på blommor drogs ned och istället skulle de nischa sig på exklusiva växter. Frukträdgården behölls och kunde tjäna fiket samt deras eget behov. «Det handlar om att göra sig unik och sända ut signaler om att här finns det lilla extra» förklarade Jessie för tvillingbröderna. «Andra företag kan sälja jord, ha alla möjliga blommor, fröer och verktyg i sitt sortiment, men vi... vi ska vara speciella!» Jessie ville leva sin dröm genom att skapa en plats där folk älskade att vara och naturligtvis ge dem något som gav mersmak. Petter och Nisse såg framemot förändringen, fast inte öppet. Fasaden som tjuriga 62-åringar upprätthölls och arbetstidsförkortningen togs emot lika glatt som kvars katt. De tänkte då fasiken inte jobba varken mer eller mindre än vad som krävdes för att ha livslust. Vi gör som vi alltid gjort fast bättre, var deras devis. Uppväxta i Tornedalen och med föräldrar som kom ihåg andra världskriget var de överlevnadsexperter på flera plan.

- Jo, men speciella... det är vi födda till, eller va säg du Petter?

- Jo, Nisse, så är det.

- Underbart, men vet ni vad... Jessie tog fram ritningarna på hur hon tänkt sig renoveringen och ombyggnaden. Så här har jag tänkt mig att det kan se ut. Vad tror ni?

Gubbarna tittade på hennes skisser.

- Har du använt Sketch Up, undrade Petter.

Förvånat och med en självinsikt att «fan, jag har fördomar om äldre och IT» svarade hon:

- Eh, ja men precis. Så lustigt att du frågar det.

- Vilken version har du? Du behöver ändra lite där. Ser du Nisse?

Nisse hängde över broderns axel och nickade med lite grymtningar. Det gällde ju att spara på luften.

Några dagar senare var byggnationen i full fart.

Måndag 30/5

Nisse och Petter var fullt sysselsatta med att få till golvet i vad som skulle bli fikaverandan. Petter sågade, Nisse borrade och de växelverkade där emellan. De var så inne i jobbet att de inte la märke till mycket annat. Jessie såg sin chans att skoja till det. Hon tog Nisses borr medan han hämtade några brädor borta vid släpet. Nisse satte sig ned med det nya lasset virke. Letade med handen utan att se sig om efter sitt verktyg. När han inte hittade det vände han sig om och tittade efter borren.

– Men va fan...

Jens, deras nytillskott i arbetslaget, stod en bit bort och filmade charaden. Med en suck gick Nisse bort till Petter för att leta borr. Samtidigt la Jessie tillbaka borren. Borta hos Petter fanns ingen borr och Nisse kliade sig i huvudet. Gick tillbaka och såg borren ligga där den borde gjort från början.

– Ja, kanske den fick fötter...

Och när det blev dags för Petter att hämta en ny bunt med brädor att kapa försvann hans såg lika mystiskt och dök senare upp lika märkligt som broderns borr. Uppträdandet var som en kopia på broderns agerande. Nästa gång Nisse och Petter gick iväg bytte Jessie deras verktyg mot varandra. Tajmingen var perfekt. Nu stod båda och kliade sig i huvudet. Petter lyfte upp borren och kikade bort på sin bror som stod med sågen i hand. Han glodde tillbaka på sin bror. Petter började:

– Va fan, haru tatt min såg...?

– Ne, men va fan, haru tatt min borr...?

De två busfröna Jens och Jessie, för så kände de sig, smög bort från scenen med fnisset i halsgropen och in på kontoret. Efter några minuter låg den redigerade filmen uppe på företagets offentliga Facebook sida. Kommentarererna lät inte vänta på sig.

Kapitel 3

TISDAG 31/5

– Vad vi människor i allmänhet är fullständigt livrädda för är att leva ut kraften som finns i glädje. Vi är dessutom så galet upptagna med att vara «inne, snygga, smarta, prestera, uppföra oss korrekt och klättra uppför karriärs stegen» så vi tränger undan de där spontana glädjeskuten. Hur många här inne skulle exempelvis våga släppa loss i en spontan dans om ni hörde er favoritlåt? Eller bara sjunga med utan att bry sig om någon hörde? Att ge efter för kroppens behov av att visa glädje. Någon?

Sandra såg sig om i lärarrummet och log mot sina kollegor. Tobias hand flög upp i luften vilket fick tröjan att blotta en bit av hans vältränade buk.

– Åh du, hade jag fått tretton rätt på tipset hade du fått se en som dansat arset av sig.

– Men det lär ju aldrig hända, replikerade Frans i sitt tredagarsstubb och garvade gott.

Församlingen föll in i ett gemensamt skratt. De evigt gnabbande grabbarna puffade till varandra och flinade. Sandra fortsatte:

– Ser det framför mig Tobias. Men de flesta vrålar i bilen, i duschen eller dansar loss under ordnade förhållanden, som i en dansklass eller som våra elever när de gör mål. Målgester! Mod, för mig, är att göra något trots att man är rädd för det. Så, nu vet jag att ni undrar, vad sjutton ska vår galna musikaläre hitta på nu då?

Amanda försökte lukta sig själv i armhålan. Hon var alltid nervös när något nytt skulle hända. Hon kände sig svettig. «Hoppas det inte syns. Det luktar väl inte». Ännu ett försök

att diskret lukta sig själv under armhålan gjordes. Någon drog en djup suck och smackade så där lagom högt. Det var naturligtvis Mats, som skruvade rejält på sig. «Vad hade den token hittat på nu? Och hur kunde Camilla, deras rektor, tillåta Sandra göra alla konstiga saker. Hon är väl också lesbisk». Han rättade till sin fluga och la armarna i kors över bröstet. Det kändes genast lite tryggare.

– Vi ska som första svenska skola införa något som vi valt att kalla «shake that ass»...

Mats höll på att ramla av stolen. «Åh, nej, varför ska just min arbetsplats vara en experimentplats?» Han såg sig omkring för att försöka få lite medhåll. Men Sandra hade något magisk över sig och trollband män som kvinnor. Hennes karisma var lika stark som en supernovas. Ögon som alltid verkade flörta, beröringar som en lätt touch på armen, en klapp på ryggen eller rufs runt i håret. Det spelade ingen roll om det var en kollega eller elev. Hon fick folk att känna sig sedda och älskade.

– Nej, skoja bara, fortsatte Sandra. Vi ska helt enkelt ha ett dans-workoutpass i veckan där alla, inklusive vi här, ska svänga loss. Eleverna, lärare, vikarier, vaktmästare, bamba-folket, sanitetstekniker får möjlighet att få igång pulsen, pumpa upp adrenalinets och sätta fart på andra goa hormoner.

– Nu skojar du! kom det ur Mats strupe utan att han själv var medveten om det.

– Nej, det gör hon inte, kom det från Camilla. Vi behöver förändra och göra annorlunda. Varje måndag klockan 9.15 träffas vi i gymnahallen. Och det är obligatorisk närvaro! Vi ska våga göra annorlunda för att förändra situationen vi har på skolan. De två måndagar vi har kvar av terminen blir avgörande. Fungerar de ska vi ta med detta på höstens schema, så är det.

Det gick ett sus genom personalen. Frågor poppade upp. «Ska schemat ändras, vilka lektioner faller bort, ska jag vara med fast jag har håltimme»? Frågorna dränktes av Sandra som med mikrofonen i hand gav text till musiken som

dundrade ut ur högtalarna. Hennes höfter svajade med i rytmen och några av de yngre kollegorna hoppade med i dansen. Mer smackande kom ur Mats 63-åriga mun. «Kanske ska ta och pensionera mig i år i alla fall». Tobias och Frans tittade på varandra.

– Kan Östersundslirare kan väl vi, sa Frans.

– Ja, va fan. Värre har man väl varit med om, svarade Tobias. Kom!

– Absolut, bara att kasta sig in.

Musiken fortsatte att pumpa högt och fler modiga lärare hakade på Sandras dans. Friskolan Passd´ball, som Camilla Sjöbage var rektor för, var beroende av sina elever och sponsorer för att gå runt. Att relegera elever innebar förlorade inkomster och oavsett hur odrägliga ungarna kunde vara var det inget alternativ. Helst hade hon velat införa någon form av lägsta betygsnivå för att eleverna skulle få gå kvar på skolan. Många gav blanka fan i skolarbetet och uppträde mildt sagt bedrövligt. En del, och de var killar, motiverade sitt svaga intresse för skolarbetet med kommentarer som «när jag blir proffs kommer jag tjäna mer i veckan än du tjänar på ett år». Och när vikten av utbildning diskuterades med dem dissades den vuxna med fraser som «orka», «bry mig», «chilla för fan». De något mer verbala eleverna använde sig av meningar som «jag är street-smart, det räcker» eller favoriten «jag kan skriva autografen, det andra tar agenten hand om». Specialpedagoger hade hyrts in, antimobbingsexperter anlätats och gud vet vad. Oändliga föräldrarsamtal och utredningar som inte gav något förutom svidande fakturor. Personalen kokade av frustration och läraromsättningen var hög. Kniven låg och skavde på hennes strupe och situationen speglades i hennes vardag. En natt hade Camilla, i sömnen, satt sig käpprätt upp i sängen och ropat:

– Dansa för fan! Dansa! Dansa! Dansa! Tipp tipp tipp tipp tapp!

Hennes man hade vaknat och tittat stort på sin hustru, som efter proklamationen lagt sig ned och fortsatt sova. När

så Sandra spontant tittade in på hennes kontor och föreslog workoutdans klippte Camilla till direkt utan reflektioner. Det var dags att följa intuitionen och inte den logiska hjärnan som redan höll på att älta ihjäl hennes sinnesro. Alla jävla experter kunde fara åt helvete. Nu tänkte hon göra med skolan som hon drömde att göra. Det fick bära eller brista för så här kunde hon inte leva.

Mats stod och skruvade på sig medan han såg sina kollegor fylla dansgolvet och freaka loss. Det var i stort sett bara Markus som också stod still och såg på «eländet». I jakt på en vän att spy galla med gick han bort till dalmasen som just la in en prilla under läppen. Mats nickade till honom.

– Just en snygg syn det här, sa han och smackade lite lätt som han brukade när han misstuckte.

– Jo, men det blir kul. Du ska se att det är precis det här vi behöver, sa Markus och torkade av snusnäven på sitt jeansblå byxben. Han såg på Mats och fortsatte på sin Kalle Moraeus dialekt: ska du me upp och svänga de lurviga?

När hela kollegiet, förutom Mats «Flugan», studsade runt på golvet slog Camillas hjärta en extra volt. «Vi kommer att lyckas!»

Mats däremot hade aldrig längtat så mycket till skolavslutningen som just nu.

ONSDAG 1 juni 2016

Ägglossningsdag

Den pågående spermiekidnappningen var minutiöst planerad. Den gick ut på att Sussies vän Lennart skulle ringa prick 13.05 till Micke. Sussie, som var i full färd med att suga av sitt ex, visste att Micke tvångsmässigt alltid svarade i telefonen oavsett vad. «Det kunde ju vara en stor affär på gång». Så för Sussie gällde det att styra utlösningens tidpunkt. Hon såg på klockan, 13.04. 60 sekunder kvar till «gonggongen» och därmed dags att påbörja testikelknådning med extra djupa sug av ollon och stav. Micke började ge ifrån sig sina «mmrrrrrrr»

och «ouuuu» ljud samtidigt som han lät huvudet falla bakåt. Nu var det nära. En glimt på den digitala displayen på väggen med alla sina skärmar visade att endast 13 sekunder återstod innan telefonen skulle ringa och ge Sussie respit att komma undan med «alla miljarder spermier». Fem sekunder kvar och lätt panik kom över henne. «Men för helvete, har jag tappat stinget eller börjar han bli seg?»

De neongröna siffrorna tickade fort ned, 5, 4, 3 och där kom «aaahhh» tillsammans med hela satsen in i hennes väl förberedda mun. Nästan samtidigt ljöd den sprillans nya smartphonen på Mickes skrivbord. Han såg henne i ögonen med ett tacksamt leende, drog upp chinosen och viskade «måste ta detta». Sussie klappade honom på kinden, blinkade och gick ut från rummet. Sperman behöll hon i munnen. «Inte svälja, inte svälja» sa hennes inre röst medan Micke försvann in i samtalet. När hon var ute ur rummet rusade hon snabbt bort till toaletten med intentionen att varsamt frigöra sig själv från de små svansprydda simmarna. De skulle få bo i glasburken, tidigare bostad för Rårörda lingon, och därefter varsamt få kylas ner i den mikroskopiska kylbagen som i sin tur vaggades likt en kängurubaby i hennes enorma axelväska. Vanligtvis var det fullt med surrande och jäktat folk på Global Finds men just idag var turligt nog hela personalstyrkan i Gothia Towers iväg för att lyssna på någon expert i ämnet kryptovaluta. Micke hade förklarat att «kryptovalutahandlarna» förmodligen är nutidens guldgrävar. «Få kommer lyckas och de flesta skinnas men så är ju all handel med valuta». Just då hade hon ingen aning om vad han snackade om. Han hade även tipsat henne om att investera i Volvos elbilar medan hon drog ner hans gylf. Nu var hon fokuserad på helt andra saker, som att trycka ned dörrhandtaget till toaletten. Precis då hördes en hög röst tätt bakom henne:

– Nämen, hej Susanne!

Hennes kropp studsade säkert en meter upp i luften och satsen höll på att åka ner i strupen. Snabbt vände hon sig om.

Det var Nelson. Präktiga, duktiga Nelson, som nu stod och glodde på henne. «Vad fan gjorde han här just idag»?

– Du ser fantastisk ut. Måste varit ett år sedan jag såg dig.

– Mmm... «och du ser lika läskig ut som vanligt».

– Håller ni fortfarande kontakt du och Micke. Fantastiskt att ni kan ha en så bra relation, måste kännas bra för barnen också. Jag och Miranda ligger i skilsmässa nu...

– Mhmm... «inte en sekund för sent»

– Jag vet, ingen kunde väl tro att jag, Nelson den oklanderliga, skulle gå och strula till det så här.

Sussie skakade på huvudet och tryckte ned handtaget liksom för att markera att nu måste jag gå på toa. Nelson tittade på henne.

– Du ska veta att jag alltid gillat dig, varpå han närmade sig henne.

«Herregud, vad tänker karln göra». Nelson drog sitt pekfinger utmed hennes haka och tittade sedan på sitt finger.

– Du hade något där... lite saliv kanske? Vi kan väl hålla kontakt, du och jag, sa han medan han slickade av sitt finger. Sussie kastade sig in på toan, rafsade fram före detta lingonburken och spottade ut den nu salivutspädda sperman. Hon rös av obehagskänslor. Hon såg sig i spegeln och fixade till sitt hårsvall. «Vad fan ville den där äckliga människan Nelson. Får nog spärra hans nummer om jag nu har det på mobben». Hon tog fram sin mobil och textade «klar» till Emma sedan skyndade hon sig ut och bad att hon inte skulle stöta på Nelson igen. Godset behövde överlämnas «pronto» för snart var det dags för nästa uppdrag, funktionär i Skatås. Hur kul var det på en skala då? Eleverna skulle ut och leka med karta och kompass, själv hade hon fått på sin lott att stå någonstans utmed femkilometersslingan vid en «vätskekontroll». Vem sjutton behöver dricka under ett låtsas orienteringslopp på 6 kilometer? Möjligtvis om den utspelats i 30 gradig stekande sol men det var oerhört sällsynt i Göteborg. Hon rättade till kläderna och klev in i hissen. Hon tänkte på Micke och deras

tid ihop. Sedan kom minnet av hur pojkarna fått sina namn. Hon log.

- Du döper fan inte ungen till Glenn! hade Sussie skrattat.
 - Varför inte? hade Micke undrat.
 - Alla heter Glenn i Göteborg, du kan väl tänka lite längre än två hjärnceller i kollisionskurs.
 - Hampus? försökte Micke.
 - Vita stenen.... parerade Sussie
 - Rasmus...?
 - På rymmen... Vad sägs om Simon?
 - Mmmm... Simon, ja. Ja, det kan funka. Simon Sandell drar iväg ett stenhårt skott från vänsternian... eh, vänta SS.
 - Vaddå SS? undrade Sussie där hon låg på soffan uppstoppad med kuddar för att lindra ryggvärken.
 - SS, initialerna blir SS. Trycket på träningskläderna, du vet. Träningsoverallen...
 - Bättre än ditt MS och förresten ska han heta Berg efter mig.
 - SSB, okey. Simon Sandell Berg. Tuff kille.
 - Ja, då har vi en till som ska få ett namn. Bill?
- Micke hade slutat lyssna. Hans hjärna letade namn.
- Vi döper dem till Peter och Dennis, då blir det PS och DS. Roligt.
 - Så vi skippar mitt namn då?
 - Lite kul var det väl? Vet du, jag skriver åtta lappar med namn på och så gör du likadant. Sedan så lägger vi dem i varsin skål, hatt eller något och så drar vi varsin lapp och så får det bli de namnen vi drar!
 - Inga töntnamn då!
- När det hade varit dags att dra namnlapparna hade Sussie skrivit Simon på hälften av sina och Nicklas på de andra. Micke hade gjort exakt samma på sina lappar. Ovetandes om varandras förehavande var de både nöjda och fulla i skrott av sina påhitt.
- Du får dra ur min skål, sa Sussie som var kyligare än ett isberg. Micke däremot kunde knappt hålla min.

- Precis min tanke, sa Micke lite väl entusiastiskt. Hans skrattdropar fick honom att alltid se glad ut men nu var de mer än vanligt synliga. Han drog en lapp och vecklad upp den med en oral trumvirvel:

.... Simon! Se där ja. Aaa ha! Din tur.

Sussie rotade runt i Mickes gamla keps som fick leka «skål». Hon fick tag i en lapp, vecklade upp den och läste högt:

- Simon!? Jaha, du men då drar jag väl en till då? Sussie såg på Micke och väntade på hans reaktion. Micke nickade. Han försökte komma ihåg om han verkligen hade skrivit Simon på hälften av lapparna eller rättare sagt just nu önskade han att han hade dissat den idén. Sussie vevade återigen runt i NY kepsen och bad vid gud att det inte skulle vara något fjolligt namn. Hon vecklade upp lappen och sa med spelad förvåning:

- Simon! Hon anande vad Micke gjort. Nu gällde det att spela spelet smart.

- Oj, får jag se. Hur lyckades jag skriva det två gånger, märkligt va? Ta en till.

Micke kalkylerade oddsen för ytterligare en Simon lapp. De hade skrivit åtta lappar var. Två Simon var dragna, det innebar 4 Nicklas och 2 Simon kvar och oddsen... Hennes hand fiskade upp en rosa papperslapp, som vecklades upp.

- Nämen, titta! sa Sussie. Ännu en Simon! Jag tror bestämt att någon verkligen har fastnat för Simon.

- Aaa... ha ha ha.

- Mikael Sandell, står det Simon på alla lapparna?

- Neeee. Han skakade på huvudet.

Sussie tog upp lapp efter lapp ur Mickes gamla keps och fick naturligtvis tag i ännu en Simon. Hon log brett och triumferande. Hon hade vunnit. För oavsett vad som nu stod på lapparna hade hon ett gigantiskt övertag. Micke kunde inte tro sina ögon. Vilket var oddsen att hon lyckades ta alla Simon lapparna på raken? Hon tog en lapp till. En grön.

- Nämen, se här. Här står det något annat. Nicklas. Där ser man. Undra vad det står på de andra?

Micke erkände sitt tilltag under ett ihärdigt rättfärdigande av sin kupp.

- Du kunde lika gärna fått Nicklas på första lappen, sa han.

- Älskling, Nicklas blir suveränt. Simon och Nicklas. Men du vet väl att jag har en del tillgodo på dig nu? Det förstår du väl?

Han nickade.

- Men eh, vad hade du mer för namn på dina lappar? trevade han.

- Vet du. Jag tycker vi tar och firar nu, att vi fått till namnen.

- Men vad skrev du då?

- Ska vi fira med sex, mat eller dricka?

Då insåg Micke att det var hög tid att få fatt i hennes skål. Efter låtsasbråket var alla lappar lästa och de skrattade hjärtligt.

- Du har inget till godo på mig, förkunnande Micke förnöjsamt.

Så här i efterhand kunde Sussie ibland undra över varför de hade gjort slut. De hade alltid så roligt ihop, men så kom hon ihåg baksidan av det myntet. Något hon idag nyttjat fullt ut, hans sexmissbruk. Nu småsprang hon över Korsvägen bort mot Universeums parkering. Där vid de statyliknande dinosaurierna satt Emma och väntade. Hon hade träningskläder på sig, lite som vanligt.

- Sister, sister, bubblade Sussie medan hon saktade ned farten som egentligen var ganska lik rask promenadtakt.

- Sussie, gick det bra?

- Dubbelt upp kan man väl säga, flinade Sussie och höll handen lite över bröstkorgen medan hon drog efter andan och tänkte «Fan vilken dålig kondis jag har».

- Fast, fortsatte hon, det höll på att skita sig rejält.

Ur sin stora handväska tog hon fram den rosa kylbagen, räckte över den till Emma som tog emot med båda händerna. Kylan slog mot hennes fingrar.

– Och se nu till att Sandra får en hejdundrande orgasm så de här små sötnosarna får en rejäl skjuts in i... ja du vet. Det blir lyckligare barn då och sannolikheten att få en flicka är större om modern..

Emma hejdade henne med båda händer:

– Sussie, tack! Jag förstår.

– Bra. Då så. Jag kan inte fatta att jag ska bli gudmor.

Hon såg på Emma. Drog håret bakåt, log och såg upp mot skyn:

– Fy fan vad jag är bra på att suga! Tack för att jag fick någon talang kära Gud, precis den jag önskade.

Affie stod inne i sin väns badrum. I bakgrunden strömmade tonerna av Adele's Hello. Han kastade en blick på sig själv i spegeln och nickade till sin spegelbild «hello». Kvällen var ljus trots att klockan var närmare halv nio. Men Sandra hade ändå propsat på levande ljus och att lägga en porrig gaytidning överst i deras toalektyrhög. Införskaffandet av porrlitteratur hade fallit på Emma, som helvägrat till ingen nytta. «Vidga dina gränser Emma» och så var det med det. Affie såg sig om. På byrån stod glasburken som han skulle låtsat fylla. Den äkta varan hade han redan fått tidigare på dagen av Emma. Han tog upp kylbagen med glasburken ur sin olivfärgade canvasväska. Öppnade bagen och plockade fram glasburken «Råröda lingon». Det enda han behövde göra var att fylla platsprutan med Micks slumrande spermier. Han såg på burken, knackade lätt på den med fingret och sjöng med i låten:

«Hello from the outside, At least I can say that I've tried»

Därefter tog han sprutan, öppnade locket och sög sakta upp de små huvudsvansarna i röret. Han kände hur mungiporna åkte upp, han log stort. Sprutan lyftes upp mot lampan. Han skakade lite lätt och tänkte på allt de små spermiernas varit med om innan de hamnat i just detta plaströr. Han skrattade

lite roat när han för sin inre blick kunde se Sussie suga av Micke. På något sätt så gav det honom lite pirr i ljumsktrakten. I fantasin bytte han ut Sussie mot sig själv. Var det någon som kunde ge en sju helvetes avsugning så var det han. Något som Sussie med största säkerhet opponerat sig mot, hon var definitivt Guds gåva till män i det avseende. Men Affie tänkte att han var ju själv man och visste mycket väl vad som var skönast. Signalerna gick ner till hans underliv. Ena handen kände utanför byxorna. Det triggade lusten än mer. «Ah, jag kan väl fördriva tiden med att masturbera». Det var ju ändå något som i alla fall Sandra förväntade sig. Med den spermiefyllda sprutan i ena handen och den andra i full färd med att öppna gylfen stötte han på patrull. Gylfen gick inte att öppna. Den verkade ha låst sig. «Shit». Han la sprutan på toasitsen och med hjälp av andra handen började han jobba upp blixtlåset. Det satt stenhårt. «What the ...» Bredbent med nedböjt huvud såg han att de dyra märkesbyxorna tydligen inte fått lika exklusiv gylf. Ett kraftfullt ryck fick ned blixtlåset och även plaströret med Mickes alla spermier. Det föll rätt ned i toalettsjön och gav ifrån sig ett «plopp» i mötet med vattnet. Affie såg hur den ofrivilliga badaren sjönk och la sig halvt om halvt i kröken.

«Fuck... fuck... fuck». Han måste komma på något. Att stoppa ned handen i det där kalla vattnet bar honom emot. Även om det såg rent och vitt ut så visste han mycket väl att bajsorvar och andra äckliga saker brukade simma runt där. Det var en sak att ta en annans mans könsorgan i munnen men anuspenetrering var det absolut värsta han kunde tänka sig. Och det här var nästan lika illa. «Fuck» och nu skulle han behöva sticka ned sin hand för att ta upp den där låtsas-sprutan. Frenetiskt sökte hans ögon efter något att fiska upp röret med. Sökandet tog honom in i duschkabinen. Bland alla hemmasparyrklar fanns lösningen - den blå ryggborsten skulle få bli räddningen. På något sätt lyckades han få upp tuben med borsten. Med små kväljningar tog hand den droppande saken mellan tummen och pekfingret och la den försiktigt

i handfatet. «Och vad i helvete gör jag nu»? Affie kände av stresspåslaget. «Du måste rengöra det» sa den inre rösten. Han öppnade kranen och sköljde av sprutan. «Räcker det»? Efter en överläggning med sina inre röster bestämde han sig för att spruta ut hälften av innehållet. Översta lagret kunde ju ha kommit i kontakt med vattnet. Uppjagad såg han återigen på sprutan. «men shit vá lite det blev kvar», sa en annan röst. «Fuck». Med en blick på sig själv i spegeln tog han beslutet. Beslutet att fylla på innehållet med sin egen säd. Han började med att tvätta sina egna händer igen, lugnade sig själv med djupa andetag och återupptog därefter sin erotiska fantasi med Micke. Såg hur han smekte Mickes håriga och grova underarmar, tog finger efter finger i sin mun medan andra handen sökte sig till den andra mannens underliv. Värmen och bultandet tog sig tillbaka in i Affies lem. Han satte sig på huk, skickade tacksamhet för värmeslingorna i golvet och gav sig hän åt njutningen. När crescendo närmade sig tog Affie fram den lilla glasburken han hade fått att Emma. Sprutade kontrollerat sin säd i burken med ett «uhhh». Därefter drog han upp sädesvätskan i sprutan så att den fylldes upp till «en normal dos». Vaskade av sig återigen och sin vana trogen gurglade han munnen med vatten. Försiktigt öppnade han dörren, gick vidare till vardagsrummet till Emma och Sandra som gjorde sitt bästa för att se obesvärade ut där de satt och väntade i soffan.

– Gick det bra?

– Sandra...

– Vad?

Affie sträckte ut handen, log åt Sandra och överlämnade godset till Emma med orden:

– Det gick strålande. Lycka till nu, vi hörs senare. Hej, hej.

Han bugade sig och skyndade sig därefter iväg. Smidigt stegade han nerför trapporna och slängde sig in i bilen. Förarsätet omslöt honom. Enkelt och snabbt tog han sig hem och steg in i sitt privata yogarum. Där tände Affie rökelse, gjorde sig bekväm i skräddarställningen och påbörjade sitt

mantra med mirakel som syfte. I samma veva i en lägenhet på Tigerstigen fick Sandra orgasm. Underlivet pulserade kraftigt. Emma kände sig nöjd. Men i njutningens crescendo ropade hennes Sandra smått irriterat:

– Emma! Sprutan! Den ska liksom in nu.

Emma som i lönnedom börjat att torka av både mun och fingrar på en flik av täcket kände paniken.

– Visst fan...

Som en iller for handen ner på byrån. Naturligtvis lyckades hon välta ner sprutan men hann precis få fatt i den innan det annalkande mötet med golvet.

– Oj, hoppsan... här, här är den!

Emma fick fram sprutan, förde den mjukt och försiktigt in i Sandras underliv och släppte så loss alla de små sädescellerna, som nu fick simma på bäst de ville och förhoppningsvis fortfarande få lite hjälp av orgasmens sammandragningar.

De såg på varandra och skrattade.

– Ja, där satt den.

Emma kastade iväg sprutan lite nonchalant, såg blygt på Sandra som bara skakade på huvudet. Sandra rullade in i hennes famn. Strax föll de både i sömn och när de timmen senare vaknade var det Sandra som bröt tystnaden.

– Vet du? Hon slickade sig om munnen vars läppar fortfarande var aningen klibbiga.

– Nej, skrattade Emma och väntade på att få höra resten.

– Alltså, nu när vi låg här och slumrade lite... Det liksom nöp till i underlivet. Känns som att jag blev gravid. Kan det verkligen vara så?

Emma såg på henne. Hennes vackra Sandra.

– Inte vet jag, kanske det är därför det kallas «att få sig ett nyp»? Man ska inte underskatta alla ordspråk, faktiskt.

Kapitel 4

TORSDAG 2 juni

Anita längtade alltid till torsdagarnas möte. Hon älskade sin nyfunna meditationsgrupp. Inte för att hon inte hade annat att göra i livet men det var en av de få tillfällena hon kände sig levande och upprymd. Uttrycket «ett gott skratt förlänger livet» bar mycket sanning i sig men själv ansåg Anita att det skulle finnas med något som sa att utan skratt är det liksom inte värt att leva. Se humorn i livet, hade hennes mormor Amanda Levin alltid sagt, då dör du i alla fall med ett leende. Och torsdagarna gav många leenden.

Hon hade fått lära känna deltagarna på ett sätt som direkt gav en djup vänskap. Inte det där ytliga snacket som annars florerade bland hennes andra bekanta. Inte heller det där typiska att så fort en lämnar sällskapet så ska det snackas om den personen. Småsaker som kommenteras, kläder som kritiseras och diskussioner om «vad menar hon egentligen» och «så kan man väl inte bära sig åt». Här fanns istället en villighet att öppna upp sitt inre och verkligen söka efter människans fundamentala värdegrund i att just vara människa. Hon kände sig rik på riktigt. «Gemenskap är nog en av livets viktigaste grundpelare», tänkte hon medan hon förnöjt slog sig ned på sin tilldelade stol i gruppen.

Medan småpratet gungade runt i sällskapet såg Katties på var och en, lite i taget. Sedan bröt hon av:

– Någon som har något att «bekänna» idag? Något som behöver vädras? Hm?

Emma kände sig träffad liksom Sussie. De såg på varandra. Katties blick borrhade sig in i Emmas ögon. Sussie såg hur hennes väninna vred på sig.

- Jag!

Blickarna vändes mot Sussie.

- Jag skulle vilja berätta något, sa hon med handen uppsträckt som taget ur hennes grundskoletid.

Emma såg stort på Sussie. Tänkte hon berätta om spermie-kidnappningen? Pulsen ökade.

- Jag har gjort något som jag faktiskt skulle behöva «vädra ut».

Katties såg belåtet runt på alla i gruppen, medan hon log, nickade och pekade på Sussie, som fortsatte:

- Ni förstår, unga kvinnor så gott som tvångsvaccineras med Gardasil i tron att det ska förhindra livmoderhalscancer...

- Livmoders... jaha. Ja ja... viskade Emma och torkade av handsvetten på låren.

- Ja, livmoderscancer och jag är ju skolsköterska. ...så det har fallit på min lott att vaccinera eleverna. Men jag har ju mina tvivel och... efter att ha gett 17 sprutor gick jag ut och spydde. Jag kände mig så illa till mods att jag allvarligt funderade på att ta mitt liv. Spruta efter spruta med ett vaccin som med största sannolikhet skulle ge flickorna massiva biverkningar och förmodligen inte avvärja cancern. Chansen är nog större att de får följsjukdomar och blir sterila. Nej, jag ska berätta vad jag gjorde istället.

Sussie tog ett djupt andetag. Drog händerna genom håret, skakade lite lätt på sig och svalde.

Alla väntade på hennes fortsättning. Det dröjde och till sist kunde inte Jessie, trädgårdsmästaren från Stockholm bärga sig:

- Ja! Berätta då... sitt inte där och håll oss på halster.

- Jag... Sussie gjorde det teatraliskt utan att vara medveten om det, för det hon skulle berätta kunde få henne avstängd för gott, inburad och fan vet vad. Pausen blev längre än väntat.

- Åh, stönade Tilly, du får mig att börja bita på naglarna igen. Berätta! nästan skrek Tilly.

Katties knuffade till sin dotter.

- Har du inte tagit din medicin idag?

- Jo, he he och du?

- Varje dag, men nu är jag också riktigt otålig. Berätta nu Sussie innan vi kreverar av nyfikenhet, bad Katties.

Sussie hade fått respit och hämtat mod. Hon kastade sitt enorma hårsvall bakåt igen med hjälp av händerna och släppte bomben:

- Jag kasserade varenda jävla, ursäkta, sprutas innehåll och ersatte dem med sockerlösning!

Så, nu var det sagt. Hemligheten som hon burit under flera års tid hade hon hävt ur sig och det var den skönaste upplevelsen på länge. Hade Sussie varit funtad som andra hade tårarna runnit nedför hennes kinder men Sussie var annorlunda.

Medan de andra i gruppen tog in vad som nyss avslöjats funderade Tilly högt:

- Men socker är väl inte heller bra?

- Fast det går ju ur kroppen på ett annat sätt, sa Katties och nickade medan hon smälte Sussies inlägg.

Emma satt som förstenad. Nog för att hon visste att Sussie hade starka åsikter om den västerländska medicinen men det här hade hon inte berättat för Emma.

Katties harklade sig:

- Men så modigt.

Tilly nickade instämmande.

- Modigt att våga vägra och på ett så bra sätt. MEN allt som sägs i denna gruppen stannar här. Ni får se det som en gruppbikt. Och Sussie, du borde få hjältemedalj eller vad det nu heter, för din insats. Så många som kommer att tacka dig... fast de får ju inte reda på det. Fantastiskt när vi delar med oss så här. Och vad kan vara ett bättre ämne att meditera över ikväll, hon klappade Anita över hennes skrynkliga hand, än just vad som skapar ohälsa? Så vi tar och förbereder oss nu med att sätta oss bekvämt på stolarna, utan att luta oss på ryggstödet och istället hitta en ställning där ni är avslappnade men ändå inte kollapsar i er hållning. Fötterna möter golvet....

Tilly lyssnade på sin mors röst som sakta guidade hennes och de andras sinne in i ett vilsamt tillstånd både fysiskt och mentalt. Ibland hände det att Tilly somnade under övningarna och det fanns inget rätt eller fel i det. Denna gången hamnade Tilly i ett helt nytt tillstånd. Först kom det ett svagt ljud som lät som whooo whooo whooo. Det följdes av ett starkt ljussken som inneslöt hela henne. Först såg hon ingenting mer än det klara blixtrande ljuset. Ur skenet såg hon hur en varelse sakta tog form och närmade sig henne. Den var klädd i en fotsida guldkimrande dräkt. Tilly upplevde personen som en feminin varelse. Hon såg på Tilly med vänlighet.

- Du har en fråga, sa hon utan att använda ord.

Hur gick det till? Och Tilly svarade utan ord.

- Vad är sjukdom?

Kvinnan sträckte fram sina händer mot henne och Tilly svarade genom att räcka fram sina. De möttes och en vällust spred sig i den unga kroppen. «Följ mig» sa kvinnan utan ett ord. De rörde sig genom långt gräs som i en äng och sedan pekade kvinnan med armen uppåt skyn... «se». Det kom något svart ur skyn som flög snabbt emot dem och precis innan Tilly var på väg att träffas tog kvinnan sin mantel och avvärjde attacken likt en skicklig matador. Sedan kom det en annan mörk åskvigg emot dem och återigen parerade hon smidigt bort attacken. Så höll det på. Tilly var nu separerad från kvinnan som parerade alla attacker med gracila rörelser och lätthet. Sedan inneslöts de av en enorm såpbubbla och svävade iväg en bit ovan marken. Attackerna försvann. Bubblan var guldkimrande och återigen uppmanades Tilly att se uppåt. Med stora vingar kom en varelse som rörde sig sakta medan den närmade sig dem. Den var ljus. De fick sitta upp på dess rygg. «Dra ett djupt andetag». De log, glädjen spred sig i dem. Kvinnan strök henne över håret och uppmanade återigen via sin gest med armen att se utmed horisonten. «Där - titta». Nu såg hon ett hus, var det en gård? Där fick hon se hur en man jagade en kvinna, se hur han inom sig hade en svart varelse,

som såg ut som de som tidigare hade attackerat dem. Hans uppsåt var att besudla kvinnan. «Ni får inte leta efter var det onda kommer från, först behöver ni lära er att undvika det, genom dansen jag visade. Livet är rörelse. När ni förstår det och, först då, får ni ta nästa steg».

Tilly öppnade ögonen och såg att alla andra i gruppen redan var så gott som tillbaka efter sin kontemplation. Hennes mors röst bad dem att röra på sina armar, sträcka lite lätt på sig och ta några djupa andetag.

– Åh, det var helt magiskt, sa någon. De andra mumlade jakande medan Tilly satt tyst. Hon kände fortfarande värmen efter turen på «Azkmeribars» rygg, som den flygande varelsen hade kallat sig. Och känslan av den ordlösa konversationen fascinerade henne. Det kom en svag rädsla över att om hon började prata nu skulle hela upplevelsen pulvreras och försvinna tillbaka dit den kom från, utan att lämna minsta lilla minnesfragment likt vissa nattliga drömmar. Eller som när hon sjönk in i dagdrömmeri och någon ställde frågan:

– Vad tänker du på?

Oftast ljög hon ihop ett svar för de tankarna var hennes och ingen annans. De tankarna var inte redo att landa på planeten Tellus. Inte än, inte på oändligt länge kunde det kännas som.

Katties gjorde sin sedvanliga harkling, som kom från ett tidigare cigarettmissbruk, och tog sedan till orda:

– Är det någon annan som har något de vill berätta? Hon såg på dem i tur och ordning. Emma sträckte på sig och drog ett djupare andetag.

– Jaaa.... med risk att det kan bli lite «luddigt». Men jag tror att det kan vara värt att berätta. Ni förstår att jag såg hur alla människor bar med sig en sfär av levande programvara runt och i sig. Och precis som vissa datorprogram kan göra din dator snabbare och smartare kan även mänskliga program liksom hoppa över till andra människor och så att säga uppgradera eller nedgradera dem. Så om du möter en människa vars programvara inte är frisk så kan du bli smittad. Du behöver alltså ha ett starkt antivirusprogram! Men smittan

sker liksom även via ord. Förstår ni? Om vi tror på orden. Och alltså... hur ska jag förklara. Det är lite som hur en del hamnar i sekter och blir hjärntvättade - det är precis likadant med sjukdomar! Det finns inga sjukdomar för det är bara felprogrammering egentligen.

- Mycket spännande tanke, nickade Clara och fick hela gruppen att nicka med.

- Precis. Och jag tror dessutom att mänskligheten är fruktansvärt nerdrogad vilket gör att vi inte kan tänka och fungera som vi är ämnade. Tänk bara på hur mycket fluor vi får i oss. Säger bara «fluortanten». Hur kan man med gott samvete utsätta barn för detta? Jo, om man är psykopat och vill behålla hela befolkningen i någon sorts masshjärntvätt. Slavar föds inte, de skapas via metoder som exempelvis kemisk manipulering, massmedial påverkan och felaktig information. Vi föds in i olika kulturer som lär oss att tro på vissa saker. Sedan kolliderar dessa kulturer för att de har olika uppfattningar om rätt och fel. Så rasism handlar om felprogrammeringar. Psykopaterna som vill styra och ha makt har genom tider skapat olika kulturer, trosuppfattningar med mera för att det ska bli krockar. De tjänar på det. Förstår ni? Alla ursprungsreligioner har en gemensam nämnare och det är «självinsikt». Du behöver göra din egen resa och under tiden vara kärleksfull och icke fördömande. Men när vi utsätts för kemiska substanser, vilket det finns mycket av i hygienartiklar, tandkräm, tandfyllningar, vacciner, energidrycker och så vidare...då kollapsar flera av våra inbyggda smarthetssystem. Hela kroppen går liksom på «red alert» och vi tar fel beslut.

Jessie var en person som kunde prata hur mycket som helst utan att, såg det ut som, andas.

Emma tittade på Jessie. Såg sedan på de andra i gruppen, som satt och nickade medhållande. Alla utom Anita, som rotade fram något ur sin färgglada handväska. Och när hon hade funnit vad hon sökte höll hon upp det för gruppen.

- Den här fick jag i present vid min konfirmation.

Hon höll upp ett halsband och ett litet kors dinglade i dess ögla. Sedan fortsatte hon i ett något lägre röstläge:

– Tänk om, hon gjorde en paus och fortsatte, Jesus hade levt under franska revolutionen.

Gruppen kastades från den ena «omvälvande tanken till nästa och så nu detta». Katties ögon var nästan på väg ut ur ögonhålorna. Den här gruppen var förmodligen en av de mest spännande hon någonsin stött på. På ett fullständig ocensurerat sätt öppnade kvinnorna sitt inre. Vad skulle komma härnäst?

Anita fortsatte sin tanke:

– Han hade giljotinerats! Vi hade gått omkring med giljotiner hängandes runt halsen.

Den lilla församlingen visste inte riktigt vad de skulle ta vägen.

– Dessutom... dessutom, tryckte Jessie in medan skrattet bubblade, dessutom tänk er en uppståndens Jesus med huvudet under armen. Samtliga kristna symboler i association med korset skulle inte finnas, och det hade varit för makabert att ha en giljotin hängandes i alla kyrkor och med ett huvud liggande i en korg nedanför. Anita, vilken tur att Jesus korsfästes.

Anita fortsatte:

– Ja. Och Jesus predikade kärlek. Korset står inte för kärlek som jag ser det och inte heller för «uppståndelse». Evighetssymbolen hade väl varit lämpligare eller den lilla fisken. Jag tror att korset uppfanns av, som du säger Jessie, «psykopaten» som vill ha makt. För symboliskt sett tar korset liv, det ger inte liv.

– Det har jag aldrig funderat på, vilken spännande tanke. Katties ögon plirade igen för hon älskade nya tankar. Hon tog fram sitt eget halsband med det lilla korset. Fingrade på det. Och ja, en liggande åtta hade varit mer kärleksfull och hoppfull.

- Men är det inte så att korset kan stå för «pånyttfödelse»? Asså, Jesus dog på korset men uppstod. Typ evigt liv ändå, liksom, menade Tilly och såg fundersam ut.

Clara satte sig tillrätta. Drog in ett andetag och lät utandningen fyllas med ord:

- Kristendomen är högt förvanskad av romarna. Många av de så kallade kristna traditionerna härstammar från egyptierna. Korset är faktiskt en av dem. Men deras kors, som för övrigt heter Ankh-korset, har en oval högst upp. Det stod för liv och ansågs vara livets nyckel. Egyptierna hade en ritual där en person fick bindas upp på ett kors. Och fick hänga på detta kors i tre dygn. Syftet var att få en «ut ur kroppen upplevelse». Så för dem handlade återuppståndelsen om att komma tillbaka till den fysiska kroppen. Romarna däremot såg ett annat användningsområde för korset, ja ni vet tortyr och plågsam död. Fast... Hon såg upp i taket och när blicken kom tillbaka till gruppen fortsatte hon: det finns även funderingar på ursprunget till Ankh korset. Att det kommer från hinduerna eller kanske våra vikingar och då kommer vi in på livets träd.

- Asså, hur kan ni känna till så mycket.

- Internet, kära du, internet, skrattade Clara och klappade Tilly på låret.

- Ah, det förklarar saken. Ska vi fika nu?

FREDAG 3 juni

Sussie vaknade tidigt. Natten hade varit fylld av de mest märkliga drömmar. Kroppen ville ligga kvar i värmen. Hjärnan tyckte annat. Det var alltid en strid att ta sig upp på morgnarna. Somrarna var i och för sig lättare med sitt ljus. Annars var det bara den svarta drycken, hennes stora last, som fick henne att komma upp i tid. Hon kom att tänka på gårdagens meditation. Minnena letade sig tillbaka till år 2002. Hon kom ihåg det som hände då. Hur hela hennes väsen fullständigt skrikit när hon tvingade sig igenom «den där»

föreläsningen. Hon hade sett sig omkring. Alla andra verkade sitta fullständigt nöjda och insupa allt, som denna mildt sagt twistade kvinna föreläste. Såg de inte? Hörde de inte? Tänkte de inte? Det var ju svart på vitt att psykofarmaka gav sämst resultat hos en självmordsbenägen person! Föreläsarens röst hördes igen.

– Det är bara under de 14 första dagarna med psykofarmaka som viljan att ta sitt liv ökar men sedan så försvinner den successivt, kvittrade föreläsaren framme vid sitt podium.

Sussies arm hade åkt rätt upp i luften medan blicken hade varit riktad mot bildprojektorns reflekterande ljus på duken. Där stod klart och tydligt att «placebo gav bäst resultat medan psykofarmaka till och med ökade självmordsbenägenheten».

Reptilkvinnan tittade på Sussie och lät henne komma till orda med ett drygt «ja?»

– Men om nu placebo har så god initial effekt, varför används medicin? ...och forskas det på placebo, som verkar vara smart?

Salens samtliga varelser slutade skriva, tugga, andas och vad mer som gav ljud ifrån sig. Med andra ord, tystnaden var total. Över hundratals ögonpar stirrade på Sussie och ordet «zombies» poppade upp i hennes inre. Frågan negligerades eller så hörde Sussie aldrig svaret. När hon sedan tittade på bildduken var det ett nytt diagram. Ett där psykofarmaka nu klättrat upp ett steg. Den bilden ersattes blixtnögt av nästa som tog dem in i landet KEMI.

Idioter, tänkte hon. Men en inre röst bad henne att lugna ner sig. Tänk smart, baby. Vad vill du uppnå? Vad vinner du på att resa dig upp och gå? Du har klarat alla tentorna galant. Du vill förändra till det bättre, mediciner är inte lösningen. Nä, men okey. Hur ska du göra då? Gerillakrig! Okey. Då behöver du veta hur de tänker, var och hur de rör sig. Lär känna din fiende. Okey. Två år, jag ska stå ut de återstående två åren. Ett har jag redan fixat. Jag kan det här.

Och därmed förklarade Sussie helt enkelt krig mot Sahlgrenska Akademin genom att bli en gerillasoldat «for the

higher good» som hon sa till sig själv varje morgon. Från att ha burit färgglada kläder och örhängen stora som rockringar demaskerade hon sig nu med asfaltssvarta jeans, mörka slipo-vers, beigefärgade skjortor och hästsvans. Hon gick aldrig in i diskussioner eller ifrågasatte mer vilket gav henne smärre bit märken i tunga och kinder. På tentorna höll hon sig totalt känslofri och svävade aldrig ut i att jämföra med alternativ litteratur eller filosofi. Och nu, 2016, hade hon kommit ut inför sin nyfunna familj. Det fick henne på gott humör och kraft att stiga ur den varma sängen.

Flera mil från Sussie sprang en man omkring naken i sitt hus och skrek:

– Katastrof! Katastrof!

Det var Frank som flaxade omkring naken flämtades som en värmeslagen hund. Tilly puffade först varsamt till sin mor. Men hon sov som en stock efter gårdagens kvällsmeditation som hade följts av nattskiftsarbete på åldershemmet. Tilly skakade nu sin moders axlar hårt medan hennes far upp-trädde mer än vanligt konstigt.

– Katastrof! Katastrof... var är min spruta?

– Mamma! ropade Tilly.

Kvinnan i sängen började röra på sig.

– Umm... vad är det? Vad är klockan? muttrade Katties.

– Det spelar väl ingen roll. Pappa ser inte klok ut. Han har fått något spel... mer hann hon inte säga förrän Frank hojtade högljutt i sovrummets dörröppning.

– Var är min spruta?!

Katties såg sömntrycket på väckarklockan, jo hon hade en väckarklocka. Urtavlan visade 9.48. Hon hade gått och lagt sig 7.45. Två ynka timmar plus tre minuter hade skänkts till sömn.

– Va säger du Frank?

– Min spruta, var har du gjort av den?

Gruset i ögonen var som persienner och släppte bara igenom skymtar av Franks uppenbarelse, vilket vem som helst skulle vara tacksam för.

– Jag? Spruta? Menar du pennan...?

Frank stod nu inne i sovrummet väldigt nära deras säng.

– Jamen det är väl en spruta för fan. Och tror du att jag kan hålla talet så som min lekamen ser ut idag? Och det är ditt fel, sa han och pekade med sitt finger på henne.

– Mitt, sa Kattis, mitt, men hur kan du blanda in mig i detta?

– Se här, sa han och kom ännu närmare...titta på dessa röda blemmor. Inte där, här, sa han och lyfte upp hennes haka medan han böjde sig ned. Hon tittade halvhjärtat på honom. Han körde upp sitt ansikte i hennes.

– Ser du?!

Katties skyggade tillbaka och frynte:

– Fan, har du inte borstat tänderna?

– Sprutan! Han andades tungt och kved sedan.. Nu, innan jag dör!

– Men den är ju i kylskåpsfacket, till höger... där den alltid varit.

Frank rusade nerför trapporna och in i köket, slet upp dörren till kylskåpet.

– Jag ser den inte! Sa han med halva huvudet inkört i det kalla skåpet.

Katties slet av sig täcket, hoppade ner i sina Gustavtofflor, som hon hade fått i julklapp av Tilly. Gick nerför trappan som knarrade precis som en trogen trätrappa ska. Frank blängde ilsket på henne. «Idiot» tänkte Katties när hon tog fram pennan ur kylskåpets sidofack,

– Ser du... hon pekade på ett stort rött kryss. Likt ett rovdjur slet han pennan ur näven och stack sig själv i låret.

– Varsågod, muttrade Katties.

Tilly stod med armarna i kors.

– Kanske lite bra med medicin ändå?

– Eller inte, sa Katties och ruskade på sitt huvud.

Frank stönade och andningen blev mer normalflåsig. Drogen hade börjat verka.

- Och hur fick du ett anfall nu så här plötsligt?

Tilly nickade mot deras extra kylskåp.

- ...skojar du! morrade Katties. Har du ätit av «den» kakan. Jag sa ju till dig att den var till Jespers kalas. Alltså, Frank, du kan ta mig sjutton ha de där grisbölderna, jag sa till dig. Sockermisshandlare! Hade jag vetat skulle jag tagit tio ägg till och lavemang. Varför tror du vi har ett extra kylskåp? No no for Frank!

- Du... du, ska inte inleda mig i frestelse, kvinna... och hur i helvete ska jag komma ihåg sådant. Jag är ju man.

- Passa dig gubbe lille. Och se till att ta någonting på dig så inte katterna tror att de fått en ny klösmatta.

Tilly bara skakade på huvudet. Hennes föräldrar var verkligen inte som någon annans.

- Och du kan glömma att jag hoppar in som någon städnare för dig.

- Stand in, heter det grymtade Frank.

- Det vet jag väl, du har ju ingen humor.

Frank insåg när drogen väl fått ordning på honom att han hade gått alldeles för långt och la om taktik.

- Förlåt...

- Va?

- Förlåt. Du har rätt, jag får skylla mig själv. Men du gör så fantastiskt goda bakverk...

- Stopp! Jag går inte på det... fortsatt!

- Jag kan inte tygla lusten... och jag är så tacksam för allt du gör, jag skulle vara en spillra utan dig och jag...

- Sant, men för mycket jag jag jag...

- Phu... det är banne mig inte lätt Katties. Min hjärna är inte lika... han letade ord... finmotorisk, inkännande eller vad det är nu. Det fattas lite muttrar här och där, sa han och pekade på tinningen. Du är outstanding - awesome!

- Neehee... det är jag inte men jag ser till att hålla undan mitt ego mer än vad du gör.

- Du är snäll...

- Snäll! fräste Katties. Snälla är för fan kor eller grisar men man har dem inte i köket för det. Snäll, det är ju patetiskt Frank. Hon himlade med ögonen och slog ut med armarna.

- Du har snygga bröst... sa han uppriktigt.

Han såg ned i golvet. Andningen började bli normal igen.

- Tycker du? Katties log.

Deras blickar möttes.

- Mmm. De ligger så vackert i den där fina svarta bh:n du köpte häromdagen.

- Jasså, de ligger inte snyggt annars?

- Katties...

- Skoja bara Frank. Du ser, du har ingen humor.

- Sponsormötet idag och det där talet, ja, jag...

- Vad är det med det?

- Ja.. det är många, du vet höga herrar som kommer och...

- Vad då höga? Går de på droger? Katties stirrade på honom.

- Vad jag säger är att du är ju också en del av föreningen, kastade han ur sig.

- Va?

Hon fortsatte stirra på sin nakna man och liksom förstärkte blickpenetrationen med att sätta händerna i sidorna på det som en gång varit en inåtgående höftlinje. Morgonrocken hade delat på sig och under den var hon lika naken som han. De tigrerade orangesvarta Gustavbeklädda fötterna stod brett isär.

- Jag, en del av fotbollsföreningen? Du skojar! När blev jag intresserad av fotboll Frank? Du är bara nervös. Varenda gång du ska hålla ett tal eller något annat som ställer dig i fokus så händer det något. Du stukar foten, du fastnar i bilköer, du du du lyckas alltid göra något för att slippa undan. Gå nu på den där invigningen! Håll talet... du är ju för fan ordförande. Åk dit, klipp av det där kalasblåvita bandet..

- Det är svart, gult, blått...

- Va?

- Svart, gult blått
- Svart något då! Beröm dina spelare, ledare, å å å låt andra få säga något. Ställ frågor istället och le. Säg att allt blir bra.
- Men jag ser ju inte klok ut... han reste sig upp och dinglade lite med snoppen för att skoja till det.
- Försök inte.. De är vana vid ditt spektakulära utseende.
- Bara själva talet då... du vet som en presidentfru. Tänk vilken gest!

Det blev tyst. Frank stod och bad med hela sin uppenbarelse. Tilly såg ömsom på sin mor, ömsom på sin far. Hon ruskade på huvudet. Vilken planet kom de ifrån egentligen?

Tystnaden bröts av Frank.

- Vi kan starta upp en qigonggren, typ.
- Frank. Stopp! Jag följer med dig, håller handen, ler och vinkar lite så där käckt.
- Jag kan inleda talet och så kan du hoppa in liksom, eller?
- Ja, ja... Men det kostar! Nu ska jag ta mig en kopp innan vi åker «till vår förening». Qigonggren. Ni borde starta ett damlag istället era maskulinistextremister!
- Det kan vi göra, svarade han medan hans fru drog sig ut till sitt älskade «backoffice», det vill säga verandan.

Där placerade hon sin växande bakdel på den finsnickrade «hängsoffan», som hon formligen hade fått tjata håll i huvudet på Frank för att få. Så fort hon såg en amerikansk film med de där fantastiska träverandorna med sina hängsoffor drömde hon sig in i en sådan. En morgon när Frank i sedvanlig ordning skulle brygga sin förföriskt aromatiskt svarta dryck var köket nedlusat av bilder på «hängsoffor» och lappar som påminde honom «någon fyller snart 50», «verandan finns något saknas» och «vem kommer hängas först?». Frank insåg att om han skulle få behålla sin fru och husfriden var det läge att utkräva en gentjänst av byns snickare. Emil hade för flera år sedan hamnat i skuld till Frank. Nu skulle han banne mig få bli kvitt den skulden. Frank kom så väl ihåg händelsen som Emil bett honom försegla för evigt. Och i gengäld kunde Frank när som helst be honom om vad som helst, inom rimliga

gränser, så skulle han återgälda. Bara han inte berättade för någon vad som hänt den där kvällen.

- En soffa. En sån där som hänger.

Frank stoppade näven i fickan och drog upp de tillknycklade bilderna. Hans fingrar slätade ut en av dem. Han pekade på bilden och sa:

- En sådan... och med extra tjocka kedjor. Hon börjar bli kraftig om baken.

- Vilken färg?

- Vit! Vit som oskulden... Torsdag Emil. Torsdag!

- Torsdag? «Hur i helvete ska jag hinna till på torsdag, det är ju»...Han var tvungen att tänka efter . . . «två dagar dit».

- Sätt fart då! Det är du som är snickardjäväl, inte jag. Sedan började Frank gå därifrån.

- Nä, du är ju trollkarlen från Öous, muttrade Emil när Frank kommit några meter bort.

- Hörde!

- Hur fan kunde du höra det?

- Jag är ju trollkarl... och så heter det Oz, jävla skåning.

- Va?

Frank garvade lite för sig själv. Två dagar senare hängdes soffan upp och Katties blev så lycklig att hon började gråta.

- Frank, den är Hur?

- Äsch, det handlar bara om tajming.

Hon log och han mindes hur soffans tillkomst hade börjat med att Emil blivit pappa för första gången i sitt liv. Lördag 03.15 förlöstes Isabell och Emil fick hålla sin förstfödda i famnen. Elva timmar senare hade han spelat fotbollsmatch med grabbarna nere på Val-di-Vallen, som de kallade sin arena. I sedvanlig ordning efter hemmamatch firade laget med pizza, öl och quiz nere på «The Pub». Stämningen var på topp men Frank gick tidigare än vanligt. Han hade lovat Sven, deras vaktmästare som låg hemma i feber, att ta svängen om klubbstugan för att hänga matchstället på tork. På grusgången upp

till klubbhuset såg han hur det lös i omklädningsrummet. Frank kunde svurit på att han hade släckt som sista man innan de gick ner till puben. Eller så kanske Sven hade masat sig upp för att hänga tvätten i bristande förtroende för Frank. Sven var pedant och Frank mer «det löser sig». Försiktigt tryckte Frank ned handtaget till dörren. Den var olåst. Tankar om inbrott svepte in i hjärnkabinettet och genast antog Frank sin farligaste tänkbara uppsyn. Det hördes gnisslande och jämmer inifrån. «Vad fan var det här»? Han tog några kliv in och lokaliserade ljuden till rummet intill. Han steg in i tränarnas loge och där vid massagebänken såg han Emil med byxorna neddragna till anklarna och i ett rytmiskt juckande. Runt hans nacke var ett par kvinnoben virade. Hela bänken gungande och gnisslade. Första tanken var: «Helvete, nu förstår jag varför våra bänkar jämt går sönder», sedan kom ilskan. «Hur i helskotta är karln funtad»?

– Ni kan ju släcka så ni inte syns över hela byn eller ändå bort till frugan och dottern, skanderade Frank, medan han släckte och drog igen dörren med en smäll. Emil hade snart kommit ifatt honom och på det viset fick Katties sin 50 års present. I den vita hängsoffan satt hon nu och funderande över vad hon skulle ha på sig, som nybliven styrelsemedlem i traktens fotbollsklubb.

Men nu var Frank nervös. Han hatade att vara i offentlighetens rum och framför allt att tala inför pressen. Vid dessa tillfällen undrande han varför han tackat ja till ordförandeposten. A-laget var på väg att göra en sjudundrande säsong. Efter 12 matcher var de obesegrade och toppade tabellen på 36 poäng. Närmsta rivalen hade endast 21 poäng. Pressen hade fått upp ögonen på vad som skulle kunna bli en riktig skräll. Nykomlingen i div II toppade tabellen och ansågs ha stora chanser att avancera upp i div I. Det var stort. Och nu var det dags att rida på publicitetsvågen. Styrelsen hade därför anordnat press- och sponsorkonferens på Öijareds golfklubb.

Frank skulle inleda det hela med ett välkomsttal och en kort presentation av föreningen. Därefter var det tränarens tur med vissa utvalda spelare att svara på frågor. «Piece of cake» hade sportchefen sagt till Frank. «sedan minglar vi runt och signar upp sponsorer». Det hade Frank inga problem med. Talet däremot gav honom mardrömmar och i en av dem höll han på att ta sitt liv genom att frossa i sig stackars Jespers födelsedagstårta.

Frank höll ett stadigt grepp om ratten.

– Har du talet med dig? undrade Katties där hon satt i passagerarsätet.

– Talet?

– Frank, du har väl skrivit ned det.

– Nej.

– Men, hur ska...

– Det löser sig, svarade han och torkade handflatan på byxan.

De for förbi den gamla skolbyggnaden på vägen ut mot Öijareds resort. Som vanligt grymtade Marie «måste de köra så fort» där hon stod på sin tomt iklädd träningskläder i senaste modet för femtioplussare. Hennes man Per, som precis la in en snusprilla av ett märke som han egentligen inte gillade men eftersom hans fru och döttrar ansåg att namnet Göteborgs Rapé var horribelt fick han snällt byta, svarade:

– Undra vad som händer om man ställer en uppstoppad älg precis där, sa han och pekade lite otydligt åt vägrenen.

– Men då skymmer du ju min skylt. Vi kanske ska ha en större skylt med «Käranån» på istället.

– Men jag vill inte ha så mycket spring på gården, stönade hennes gänglige man.

– Jag måste ju sälja mina keramikgrejer, Per!

– Jo det är klart. Men gör du inte det på alla utställningar och mässor som du är med på? Förresten tror jag det var Frank som körde förbi. Han har väl en sån där «sittoträng» bil med... jävlar!

- Vad?

- Nu kom jag på vad det var jag skulle göra idag. De har ju ett möte borta på golfklubben och jag lovade att hjälpa till.

- Hjälpa till med vad då?

- Jamen i köket med fika och sånt.

- När börjar det då?

Han såg på klockan och stönade.

- Typ nu.

Marie skrattade vilket gjorde hennes smilgropar ännu djupare.

- Kanske dags att åka «typ nu»?

Med raska steg gick Per bort till sin gamla svarta El Camino, ryckte upp dörren, som på något sätt lyckades gånga av. Dörren föll till marken och där stod han, lång och smal, med en bildörr i handen.

- Men va fan...

Marie visste inte vad hon skulle ta vägen. Han såg sig om.

- Kan jag ta din bil?

- Du kan väl köra utan dörr. Jag måste ha min bil och hämta barnbarnen vid tretiden. Och din tar jag inte.

När Frank satte ned foten på parkeringsplatsen hade Katties redan studsat ut ur bilen. Med ett vrål körde en svart bil förbi strax intill henne.

- Måste folk köra så fort här ute, gör de alltid det Frank?

Frank hade nu fått ut hela sin lekamen ur bilen och sträckte på sig.

- Ja, du vet. En del har bråttom i livet.

Han tittade bort mot bilen som nu parkerat precis på uppfarten till restaurangen slash golfklubben.

- Och ingen dörr har han heller på bilen.

Mannen som steg ut såg bort mot dem, vinkade för att sedan rusa vidare in i stundande kökstjänstgöring.

- Det är ju Per!

- Jaha, Maries gubbe?

- Ja. Just det.

Sorlet som mötte dem inne i lokalen bådade gott. Folk skratade, pratade och verkade ha allmänt roligt.

- Frank!

Jonas viftade med båda armarna som om han skulle lotsa in ett plan till rätt hangar.

- Här Frank!

Plötsligt hördes Jonas röst i rummets alla högtalare.

- Vänner, vänner... vår kära ordförande Frank har anlänt. Maka lite på er så han kommer fram till podiet.

Medan Frank banade sig fram till den skräckinjagande mikrofonen följt av vänliga ryggdunkningar hade Katties fastnat vid ett bord fullt av godsaker. Dignande vindruvsklasar, uppskurna päron och kex i alla möjliga former, ostkuber och andra allehanda små aptitretare hade fångat in henne. «Lite grann kan jag ju allt ta, nu när jag ändå är här».

Frank kände hur pannan började bli fuktig. Jonas gav honom en rejäl broderlig kram på scenen.

- Frank! Kära vänner. Låt mig ge en kort bakgrund så ni förstår vilken «bjässe» vi har till ordförande. Frank, uppväxt i England och som naturligtvis själv spelat fotboll i lag som Aston Villa, Leeds och Malmö FF. Vilket vi förlåtit honom för. Alla gör vi våra misstag.

- Jaa, Leeds var ett jävla misstag, skorrades det på skånska någonstans i vimlet av fotbollsentusiaster.

Spridda skratt och applåder genljöd medan Katties förlorat sig i ett samtal med en kvinna, för övrigt en av de få i denna tillställning.

- Åh så fantastiskt snygga skor du har, inledde Katties samtalet med fast egentligen hade hon fallit för kvinnans enorma urringning.

- Tack, tror jag... sa kvinnan och tog emot Katties utsträckta hand.

- Katties Holm, gift med den där svettiga mannen uppe på scenen.

- Jaså minsann.
- Mm så är det, han håller väl på att dö av scenskräck stackarn.
- Min man är precis tvärtom. Vill alltid vara i fokus.
- Uppmärksamhetssyndrom. Antingen övergödd av modern eller fullständigt dissad.
- Ja, så kan det nog vara.
- Katties tittade på henne igen och kunde inte hejda sig.
- Du har en fantastiskt vacker byst.
- Det gick en sekund, två sekunder av tystnad och sedan stoppade Katties in en vindruva i munnen och log.
- Framme vid podiet räcktes mikrofonen över till Frank. Det var hans tur. «Bara jag inte darrar på handen».
- Tack Jonas.
- Och där satt den. Han kom ihåg vad Katties hade sagt. Tacka allt och alla. Le, var glad, beröm folk och ställ frågor.
- Ni är fantastiska, log han och sträckte ut armen mot publiken som applåderade.
- Jag vill tacka alla som är med på den här resan.
- Publiken applåderade igen. «Fan det här var ju hur lätt som helst». Han kände sig som en dirigent.
- Han fortsatte tacka enskilda personer som bidrog på deras resa.
- Den föreningsandan vi har är underbar, den håller ihop oss och ... Sedan drog han ned volymen på rösten lika teatraliskt som om självaste Antohny Hopkins stått på scenen... vet ni vad jag ser fram emot mest?
- Svaren duggade tätt men alla mottogs med en nekande huvudskakning.
- Jag ser framemot att få presentera, här och nu, min kära hustru, Katarina.
- Katties fnissade till och sa till sin flyktigt bekanta:
- That's my que... tog sedan en liten bit choklad, ångrade sig och tog en till bit men mycket större, blinkade till sin nyfunna vän och skred upp mot sin make medan hon snabbt mumsade i sig tryffeln.

Han tog emot henne med en kram och puss på kinden. Torkade bort lite rester av kakaon och sa:

– Det här, mina vänner, är det bästa som hänt mig.

Jublet visste inga gränser. Alla klappade, även kvinnan med bröstklyftan.

– Åh, tack. Tusen tack. Fantastiskt att få stå här och äntligen få träffa er alla. Jag skulle vilja «släppa en nyhet».

Frank, som höll henne runt midjan, log aningen nervöst med knappt märkbart höjda ögonbryn. Vad skulle hon säga nu?

Publiken väntade.

– Vi har beslutat, jag och Frank... Hon såg på honom och fortsatte sedan med blicken ut på publikhavet ...att Jonsnereds IF startar upp ett damlag med seriespel 2017.

Och det var just nu som uttrycket «man hade kunnat höra en knappnål falla» hade suttit perfekt. Jonas tittade med höjda ögonbryn på sin ordförande, som frös till is. Spelarna såg på varandra. För Katties var det som en deja vu. En sekund, två sekunder fast nu fanns det ingen vindruva att stoppa i munnen eller något annat heller för den delen. Tystnaden bröts av bystdrottningen som höjde sitt glas med orden «Strålande, precis vad vi väntat på, väldigt bra beslut, det skålar vi på». Och som genom ett under lyfta alla sina armar, höjde glasen och utbringade en rungande skål. En skål som skulle förändra föreningen under en mycket lång tid framöver.

– Vem är hon? viskade Katties i Franks öra.

– En av de absolut mäktigaste kvinnorna i Sverige. Har ett eget finansbolag, fastigheter och allt vad det är. Margareta Forsberg.

– Vad gör hon här? Med den uringningen?

– På jakt efter en fotbollsklubb.

En hand hamnade på Franks axel och fick honom att vända sig mot dess ägare. Den tillhörde Per, som log som bara han kan göra.

– Frank, din gamle skojare. Äntligen gör du något vettigt. Damlag, det ligger helt rätt i tiden. Visserligen ligger ni ju

några årtionden efter men det blir nog bra. Katties, roligt att se dig.

Frank, som fortfarande inte visste vad han skulle säga om damlagsinitiativet, nickade och log.

- Ja, jag är här och hjälper till med fikat men tydligen lovade jag Jonas att sjunga en trudelutt så då får jag väl göra det. Något ni önskar?

Per hängde på sig gitarren och slog an ett ackord.

- Sommarn som aldrig säger nej... eller kanske inte då, skrattade Katties och vinkade tillbaka till sin nya vän borta vid vindruvorna. Frank bara ruskade på huvudet. Han hade aldrig förstått sin frus fascination av byster.

- Ta någon låt bara Per och förresten, snygga skor.

Per såg ned på sina fötter. Hans äldsta dotters rosa sandaler med stjärnglitter sken emot honom. «När tog jag på mig dom»? Per kunde svurit på att han hade tagit sina egna men han var van vid att saker inte alltid var som han hade föreställt sig så istället för att bry sig mer, drog han igång med sin nya favoritlåt - Faith ur den animerade filmen Sing.

Douglas, en av de yngre i laget, studsade upp som på ett givet kommando när första tonerna ljöd. Han slet åt sig salladsbesticken, vände upp och ned på tre sophinkar, som han tog under armen, sedan gick han fram till Per. Han satte sig bredvid och började banka loss till allas förtjusning så även Pers. Axel, också en junior, drog fram sitt munspel ur sina joggingbrallor och jammade med. «Fan, jag kunde svurit på att det var något annat han hade i brallorna» tänkte Martin som hade varit helt övertygad om att han hittat en ny bögkompis i laget.

Hemma på gårdsplanen mötte katten Jaumson dem med hög svansföring och ett enträget mjau-ande. I munnen höll hon dagens fångst. En styck näbbmus. Hon la den framför Franks fötter och rullade sedan själv runt på grusgången med ett förnöjsamt läte som sa att nu var det Franks tur att leka med

bytet. Han strök Jaumson utmed ryggen och berömde henne som riktiga «kattföräldrar» gör i sådana här situationer.

– Jag tror det ringer i din telefon Frank.

– Asså, ja, den får väl ringa. Jag måste gå och skita.

Han lyfte upp musen i svansen, som fortfarande var i chocktillstånd, och klappade återigen sin vän över ryggen med orden

«Duktig tjej». Sedan började han gå mot huset.

– Min känsla säger att du nog ska ta det där samtalet och skita sedan, hojtade Katties.

– Fan då.

Hans egna levande kristallkula hade talat så det var bara att lyda. Och som de flesta svarade han med sitt namn och låtsades att han inte visste vem som ringde fast displayen tydligt visade detta.

– Frank Smith.

– Frank! Det var Jonas som formligen skrek i örat på honom: Hon köper oss! Hon köper oss!

Jonas var helt galen.

– Jaha? Fast nu kan man ju inte köpa en förening i Sverige och...

Jonas avbröt honom.

– Jamen du fattar, hon köper 49 procent, fast på villkor.

– Naturligtvis. Vilka? Han såg på den lilla håriga varelsen som dinglade mellan hans fingrar. «Kanske den är död ändå».

– Det är ju lite absurt men vi kan nog twista till det.

– Vilka villkor. Han skakade lite på handen så musen guppade än mer fram och tillbaka. «Inte en skymt av liv i den inte».

– Det blir skitbra.

– Jonas, vilka villkor?

– Kvinnlig huvudtränare och att vi startar upp både damlag och flickverksamhet. Du vet, vi kan alltid ta dit någon tjej som ansikte utåt och så har vi riktiga tränare som assisterande. Det löser sig. Inga problem vet du. Och så ett flicklag, det är lugnt.

Frank kände hur det tryckte på från tarmen. Med åren hade han upptäckt att hans humör definitivt blev sämre när han var skitnödig.

- Okey, sa han ansträngt. Du jag måste..

- Och Katties i styrelsen.

Frank skakade på huvudet. Han varken kunde eller ville ta in detta. Efter 24 års äktenskap slutade livet med henne aldrig att förvåna honom.

- Som verksamhetsansvarig och lydande under Margareta, exploderade Jonas ut.

- Okey det löser sig nog...

- Klart det gör. Och du det här blir så bra, bara vi ser till att kontrollera damerna.

- Jonas. Det är en sak jag måste göra nu annars hamnar jag så att säga i skiten. Vi hörs senare.

- Okey, lugnt. Bra bra. Hej.

Frank rusade in på sin egen toalett och skulle äntligen få lätta sig. Det hade varit en lång dag och nu tänkte han njuta av skitstunden. Först tog han av sig skjortan med svettmärken, därefter tog han upp dagens tidning och satte sig sedan förnöjt på trätoasitsen. Här inne var hans absolut privataste rum. Hans toalett med bara hans prylar och absolut ingen annan fick använda den toan. Absolut ingen annan. Plötsligt kom han ihåg musen. Vad sjutton hade han gjort med den?

Kapitel 5

Måndag 7 juni

– Tror du Camilla menar allvar med att alla ska vara med på workouten? Mats såg på sin kollega där de satt och förtärde den gemensamma frukosten.

– Jomen så är det, sa Markus. Jag tänkte faktiskt byta om och köra järnet jag. Behöver liksom dumpa några kilon. Frugan klagar.

– Byta om?

– Ja, det lär bli svettigt. Har du inte med dig ombyte du?

Mats svalde. Ingen skulle kunna tvinga honom att delta i något som inte fanns i hans arbetsbeskrivning. Han var sven-skalärare med behörighet i historia och engelska. På hans tid fick man minsann både daska till busfröna och ha ett långt väl-behovligt sommarlov. Allt hade blivit sämre i skolans värld. Saker som förut fungerat utmärkt hette numera andra saker och fungerade bedrövt. Klasslärare benämndes numera mentor, samarbete hette arbetslag och blyertspenna Ipad. Och så nu detta! Hade det varit en hederlig fotbollsmatch, lärare mot elever, vore det helt annorlunda. Då skulle han minsann se till att trycka till både den ena och den andra så de hade fått bäras ut på bår. Han log när han tänkte på det.

– Nej, jag tänkte inte vara med... aktivt, svarade han istället.

– Har du ont någonstans?

– Godmorgon goingar.

Det var Sandra som gled in i personalrummet. Hennes närvaro fyllde rummet med värme, rätade upp böjda ryggar och fick pösmagar att bli platta. Det var magiskt!

– Snart är det dags, sa hon och blinkade bort mot Mats och Markus. Tummen kom upp som svar från Markus medan

Mats log med ena mungipan medan fingrarna hamrade lätt på kaffebordet.

- God morgon alla! Då var det dags för vårt allra första workoutpass i dans. Camilla såg sig om medan hon talade.

Sorlet i gympahallen la sig delvis. Hon var skitnervös. Det kunde bli bra, det kunde bli platt pannkaka helvetes skit godmornig goodbye. Men Sandra däremot var cool. Det här skulle bli så roligt. Och hon strålade mer än vanligt.

- Vår härliga musiklärare, Sandra, ska hålla i passet så jag lämnar över till henne.

Några busvisslingar och yeah hördes.

- Hallå på er alla snyggingar.

- Hallå själv sexy!

- Tack, det måste vara Jacob.

- You bet! En lång välutvecklad tonåring viftade med sin muskulösa arm i en av elevgrupperna. Kepsen var som vanligt bak och fram på hans huvud.

- Tänk om du ändå varit tjej Jacob, svarade Sandra som var öppen med sitt förhållande med Emma.

- Ha ha ha. Jag kan va din bitch när som helst.

- Ja, du spelar ju fotboll som en jävla kätting så, kom det från killen bredvid honom.

- Sa du mannen? Jacob såg på Ali som kaxade sig.

- Inget mam.

- Passa dig. Min syrra spelar fan bättre än vad du nånsin kommer att göra.

Camilla höll andan. «Låt det inte börja med slagsmål, inte idag». Mats däremot skrattade och kände hur eländet slutade innan det ens hann ta fart. För en gång skulle känna han tack-samhet mot invandrapacket, de kunde vara hans räddning.

Killarna såg på varandra. Sandra drog igång musiken. Jacob gjorde en volt och ställde sig sedan med armarna i kors och väntade på Alis gensvar. Ali glodde tillbaka. Tog några steg i takt med rytmen och bjöd även han på en bakåt volt följt av high five med sitt lilla gäng som samlats bakom honom.

- Your just a fool if you think fighting is cool.

Det var Sandra som sjöng. Hon dansade ner och ställde sig framför Ali och Jacob med respektive gäng bakom sig.

Camilla höll på att dö av chock. Var detta hennes elever?

- Okey, allihopa. Nu dansar vi loss. Ställ er bakom grabbarna här och häng med.

Musiken dundrade på och de flesta eleverna vågade sig ut och hängde på skolans värstingar i deras moves.

- You don't need grass to dare to shake your ass. Camilla, my boss kom ut och skaka loss!

Markus tog tag i Camilla och förde henne ut på det nötta trägolvet. Eleverna jublade när Markus gjorde en twerk och uppmanade Camilla att härma. Mats däremot smackade så ljudligt han kunde för att visa sin avsmak samtidigt som han skakade på huvudet. Men någonstans inom honom fanns en längtan. En längtan som han hade grävt ned i sitt innersta och hållit där så länge att han glömt bort vad längtan egentligen handlade om. Den skulle bara hållas borta och det här var «skandal». Och vilket språk sedan. Han bestämde sig för att lämna spektaklet. På vägen ut så stötte han på måltidsbiträdet Almina.

- Hej Mats. Ska du inte vara med? frågade hon.

- Dans, eller vad det nu ska föreställa, istället för svenskalektion. Nej, tack. Han smackade högljutt med tungan igen och skakade på huvudet.

Almina såg på honom.

- Micket bra dansa, röra höfter. Du vet, mycket bra för både män och kvinna.

- Kvinnor. Det heter kvinnor. Plural.

- Ha ha, du är rolig. Du lär mig svenska och jag lär dig skaka höfter. Kom!

Mats var väluppfostrad och började känna sig pressad när Almina, som han hade ett gott öga till, faktiskt stod och småflörtade med honom.

- Alldeles för hög musik, om det nu kan kallas musik.

- Åh, ja. Kan hålla med dig. Kanske, men se. De har roligt. Viktigt ha roligt. Micket bra!

Roligt. Ja, det var länge sedan Mats hade haft riktigt roligt. Han visste knappt vad det var längre. Titta på fotboll var underhållande. Men var det roligt? Kanske i sällskap med andra men ensam, som han mest gjorde, var knappast roligt. Det började sticka i bröstet på honom.

- En annan gång Almina, en annan gång.

- Ja, Mats. En annan gång, snart. Nästa måndag. Då jag beställa musik. Lova mig en dans, ja?

Det stack alldeles förfärligt i bröstet på honom nu.

- Ja, Almina, nästa gång.

- Lovar du.

- Lovar, sa han utan att vara helt medveten om sitt löfte.

TORSDAG 10 juni

- Ikväll ska vi göra något annorlunda, förkunnande Katties.

- Ni kommer att få varsin uppgift från era guidesystem eftersom denna tidens epok lider mot sitt slut. Viktigt att ni gör det ni blivit tillsagda att «uppfölja», era liv på jorden är inte förströelse utan mycket mer än så.

Gruppen förstod att Katties redan gått in i ett «tillstånd» och förmedlade visdom från något som vår vetenskap än så länge inte kan bevisa existerar.

- Ni hör egentligen inte hemma här på planeten jorden utan uppbär system från andra stjärnsystem. Lyssna nu, och låt er guidas via Katties språksystem. Ni ska närma er och få insikt i er tilldelade uppgift på planeten jorden. Sitt raka med båda fötterna på jorden, låt cerebrospinalvätskan flöda fritt i rygghjärnkanalen. Öppna upp ert gudomliga center som ligger strax bakom punkten mellan ögonbrynen. Låt ljusets strålar penetrera in och se vad som ligger framför er. Slappna av. Ta emot. Var i närvaron. Du är. Andas in, andas ut. Bara var. Fortsätt.

De guidade orden ebbade ut. Var och en av deltagarna gick in i sin sfär av medvetenhet och varande. Somliga hörde nynnande toner, andra stilla vågor som drog in och ut över en strand med små stenar och för några var det helt tyst. Tilly tyckte sig höra sitt eget hjärta. Blod som fyllde kamrarna, blod som flöt ut ur dem och runt i kroppen. Deltagarnas tankar stillade, muskler slappnade av och pulsar sjönk. Allas upplevelser skiftade i olika nyanser. Efter 45 minuter i stillhet tog Katties dem sakta tillbaka in i jordelivets varande. Med ett karaktäristiskt Kattiesharklande började hon tala:

- När ni nu har fått till er er uppgift ber jag er att sakta komma tillbaka till detta nuet. Rör på tårna, händerna, bli medveten om kroppen mer och mer och öppna sakta ögonen utan att för den sakens skull prata. Vid era fötter ligger papper och penna, ta upp dem och skriv ned er uppgift. Behåll pappret för er själva tills ni får nya instruktioner.

Alla, ja till och med Anita, gjorde som de blivit tillsagda.

- Nu tar ni upp era papper och håller dem så att vi andra kan läsa dem.

Rummet fylldes med prasslande ljud medan stämningen sjöd av nyfikenhet och förväntan.

- Hur är det möjligt? Alla har skrivit exakt likadant, utbrast Tilly när hon läste upp alla lapparna. Okey om alla hade skrivit typ samma ord, men alla har ju ett bindestreck med!

Det stod KÄR-LEK på samtliga A4ark.

- Om en eller två har skrivit det med bindestreck, men Tilly var förundrad.

- Coolt, sa Emma.

Jessie skakade sakta på huvudet och rörelsen ville inte stanna.

- Fantastiskt, sa hon fortfarande med huvudet i rörelse.

- Jo, det är coolt men vad innebär det då, viskade Clara.

Som svar öppnade Katties munnen och lät orden flöda:

«Kär-lek är att låta frihet vara varandet, men ni önskar få veta sådant som ord ej kan förklara. Kär-lek är egentligen en vibration, en energiström utan slut. Det har inget att göra

med vad ni tycker om någon eller något. Kär-lek är en strid ström av varandet i sin vackraste energiform. Den behöver varken sömn, mat, dryck, blod, pengar utan bara bejakande av sin existens. Att leva kär-lek är följsamhet i allt. Likt tao försvinner dess innebörd när ordet ska förklaras. Hur låter en fiol med ord? Kan vi med ord beskriva ljudet som bärs fram? Människor är bra på att skapa teorier och tror att teorierna ska kunna ge er sanning. Alla era religioner är ett tydligt exempel på det. Mannen som gick på vatten följde strömmen av kär-lek. Ni har ännu tid att hitta den strömmen igen.»

- Var får du allt ifrån mamma?

- Fortum, det måste vara Fortum... du hörde ju om strömmen, sa Emma.

- Precis, skrattade Katties och slog sig för knäna medan hon harklade sig.

- Men det är ju precis så det är, sa Anita. Min man dog av strömavbrott.

Allas ögon vändes mot den äldre kvinnan för nu nalkades något spektakulärt. Ingen visste om de skulle skratta eller gråta vid hennes kommentar, som å andra sidan på något sätt var så Anita.

- Jo, ni förstår, fortsatte hon, under flera år levde jag i villfarelsen att min man var militärattaché. Han var iväg på alla möjliga resor och allt var «top secret» vilket inte spelade mig någon roll för jag fick sköta huset och min dotter efter eget huvud. För hade vi gjort det efter hans huvud så hade vi väl haft en bunker med en miljon konserverburkar två kilometer ner i jorden och taggråd runt huset. I alla fall trodde jag det om honom, att han skulle göra så för han pratade så konstigt. Förstår inte varför jag gifte mig med honom från början, kanske för att jag blev gravid och min far hotade att slå ihjäl honom om han inte gjorde rätt för sig. Han var vicekopral när vi träffades 1969 och förblev så tills 1976, då förresten borgarna tog över regeringen. Men då, 19 maj 1976 förändrades vår gråa trista vardag. Östen Wahlgren, jag kommer så väl ihåg, min man alltså, nu framlidne... kom hem sent på

lördagskvällen med ganska bra drag under de välputsade militärskorna. Elin, vår sexåriga dotter, vaknade och kom ut från sitt rum i sitt nattlinne och undrade vad som hänt med hennes far. Själv stod jag där med ett frågetecken hängande runt hela mig och undrade vad i hela världen som kunde få den tråkmånsen att skratta så glatt.

– Vi ska flytta!

– Ska vi...?

Och så hamnade vi ett hus i Långedrag med havsutsikt och sedan såg vi nästan aldrig Östen mer för han hade blivit, som han själv sa: utvald att bli militärattaché. Mer fick han inte säga till någon, inte ens sin egen mor som han höll så kär. Så det var resor hit och dit till alla möjliga ställen. Han var väldigt förtegen om sina uppdrag men verkade trivas och tjänade bra med pengar. Vi överöstes alltid med presenter de få tillfällen han besökte oss och varje månad sattes det in pengar på mitt konto men så en dag ringde telefonen. Ja, mobilen alltså... Det var en röst som presenterade sig som advokat Jens Schiller och det gällde min man Östen Wahlgren. Jag förstod ju att nu var det något mysco på gång. Men det var inget annat än att min frånvarande man hade hamnat på sjukhus efter en allvarlig hjärtinfarkt och en förmodad stroke varför han nu befann sig i en respirator. Läkarna hade inte några förhoppningar om att Östen skulle vakna igen och även om han skulle det, kunde man inte förvänta sig mer konversation eller kontakt än med en kokt köttbit. Eller som advokaten sa: det bästa som kan hända är kanske ett litet strömavbrott. «Hur litet då» frågade jag och åtta dagar senare begravdes Östen på Kortedala kyrkogård där hans mamma redan låg och väntade sedan 12 år tillbaka. Men sedan vid bouppteckningen kom chockbomberna en efter en likt nyårsraketer. Först damp det ned ett brev från den där advokaten Jens Schiller, undra om han är släkt med fotbollsspelaren Glenn, eller rättare sagt en räkning på 250 000 kronor. Jag tänkte genast att det här låter som rena rama rånet. Kostar ett telefonsamtal så mycket? Från Malta? Vilket jäkla bolag använder karln? Sedan såg jag att

det inkluderade «åtgärder enligt ö k per telefon» under all text om hans utgifter i samband med Östens sjukvård.

- Menar du att han stängde av respiratorn? sa Tilly med stora ögon och höjda ögonbryn.

- Det är väl bara Schweiz som har aktiv dödshjälp, eller? undrade Emma.

- Vissa saker ska förbli orotade, log Anita.

- Men men men den där räkningen, hur gick det och liksom din försörjning... och varför hörde inte militären av sig eller ambassaden, jag fattar inte, sa Jessie med sitt vanliga huvudnickande.

- Det förstår jag att ni inte förstår. Alltså, vid boupp-teckningen visade sig att 1976 blev inte alls Östen någon militärattaché.

- Inte? skrattade Jessie.

- Nä, däremot så hade karln gått och vunnit 1,5 miljoner PUND på engelska stryktipset.

- Åh, en trettontaggare! utbrast Katties och såg framför sig hur avundsjuk hennes Frank hade blivit om han hört detta.

- Men varför berättade han inte? fortsatte Jessie.

- Ja, det kan man verkligen undra över. Men som jag ser det nu så tog hans ström slut.

- Aha! Likström... det är därför det heter lik-ström...

- Tilly, sa Katties och knuffade till sin dotter.

- Ja, hörni, Östen han levde livets glada dagar med olika bönor runt om i världen med Malta som basläger.

- Fanns det några pengar kvar då? kastade Tilly ur sig. Något som fler ville veta.

- Oja! Östen hade tydligen bra rådgivare och investerade mycket av pengarna i aktier, fonder och mark. Boupp-teckningen var rena rama julafton i värsta Hollywoodstil.

- Vad hade han investerat i då?

- Nja, jag fick aldrig riktig kläm på det där för det fanns någon klausul om att vid hans död skulle hans aktier återköpas till dagsvärde av några herrar. Jag fick också skriva på

något papper att aldrig yppa något för någon med orden att «strömavbrott kan ju drabba en hel familj».

- Det låter ju som värsta gangsterfilmen, sa Jessie. Nästan lite som det är i Litauen.

- Hur rik är du då? fortsatte Tilly.

- Allt beror ju på vad vi jämför med, log Anita roat och vickade på huvudet så plingplongdelfinerna kom i gungning.

- Har du pengarna på ett sådant där utländskt konto då? sa Tilly nyfiket.

- Tilly! Katties spände ögonen i sin dotter. Vände därefter sig till Anita och sa:

- Ursäkta min dotter, men har du American Express, Mastercard eller Visa?

- Men mamma! Vad är skillnaden?

- På korten menar du? svarade modern.

- Nääää, på frågorna.

Emma som suttit och funderat bröt sig in i frågestunden:

- Fast nu har du ju berättat för oss?

Tillys ögon blev till tefat som först såg på Emma och sedan på Anita.

- Ja, jamen exakt. Vad händer nu då, undrade Tilly.

- Ingenting, för ni kommer inte att säga något... viskade Anita.

Det blev helt tyst i rummet. Tystnaden bröts av Tilly:

- Varför inte då?

- För hon lik-som kommer att döda oss, sa Clara som lyssnat på alltihopa medan hon ritat krumelurer runt sitt ord KÄR-LEK.

Jessie bröt ihop och tätt efter kom Sussie.

- Nä asså hörni, jag var beredd på att den här «kursen», ursäkta Katties... skulle kunna vara «mördande» tråkig så ja, jag är ganska förberedd om du nu Anita skulle få för dig att ja, du vet «pull the plug», kved Sussie.

- Jag föredrar att vara opullad, i det här läget, mumlade Emma.

Nu var det Sussies tur att titta stort på sin vän.

- Vad sa du Emma? Opullad?
- Nämen oj! Den svenengelskan gick ju inte så bra. Så fel det blev. Lite trött i huvudet kanske då.
- Jag tyckte det lät fantastiskt bra. Opullad. Ha ha ha. Men mina älsklingar, hur roligt vi än har så får vi säga godnatt för denna gång, gäspade Katties samtidigt som hon torkade bort några tårar. Och, en annan har ju gått och blivit typ klubbdirektör eller vad det var.
- Nämen, gratulerar. Jösses vad det händer grejer, jag hinner knappt med. Berätta, manade Sussie.
- Ja, kortfattat så fick Frank helt enkelt en härdsvälta i fredags, men gå in på Tillys blogg så kan ni läsa alla snuskiga detaljer, ha ha ha.
- Jag har väl ingen blogg?
- Inte, äsch, det lät så himla bra att säga så. Nämen vi tar det en annan gång. Klockan är redan en bit över elva.
- Oj, är klockan så mycket! Jösses Amalia, nu lär snickare Tell undra om jag äntligen lämnat honom.
- Clara snodde snabbt ihop sina saker och rusade iväg. «Hej svejs», hojtades medan hon var halvvägs ut genom hallen.
- Men låt oss träffas privat någon gång, så att säga, sa Anita. Ni kan drösa in hos mig, hela högen med eller utan djur, vänner och eller vad ni nu delar ert liv med. Hör du Clara?
- Ja ja. Alla tiders, alla tiders, hojtade Clara och la till: Skicka en inbjudan! Puss på er, och så gick dörren igen.
- Är det då du kommer att förgifta oss så vi inte kan tjalla?
- Du menar PTP? flikade Sussie in.
- Va? Tilly tittade på Sussie där hon satt och skumpade i skrattets efterdyningar.
- Hon menar «pull the plug», förklarade Jessie.
- Nej, inte ska jag, som Emma så charmant uttryckte det «pulla» er, åh nej då. Anita blinkade till Emma som mest satt och undrade hur hon ens hade lyckats säga så fel.
- Nä, ni är ju värre än min morsa, utbrast Tilly. Nu får ni allt ta och åka hem innan det slår över helt. Vad har du gjort med dom mamma?

Kapitel 6

MÅNDAGEN DEN 13 JUNI

Inbjudan

2016, samma dag som Sveriges herrar skulle möta Irland i fotbolls-EM, fann Clara det olivgröna kuvertet i sin minst sagt ovanliga brevlåda. Den var skapad av hennes man Sebbe, till största delen med hjälp av kompisen Jerker, som för övrigt var smed till yrket. Konstverket var en födelsedagsgåva till Clara på hennes 40-årsdag. Männen hade natten innan placerat ut vidundret i trädgården, täckt den med en gammal segelduk. Deras plan hade varit att när kalaset stod på sin höjdpunkt skulle den avtäckas. Sebbe hade hållit ett kort anförande, sedan dragit av skycket och framför Clara hade en kinesisk drake i rostat stål uppenbarat sig.

– Åh, den är...wow. Fantastisk, hade Clara fått ur sig.

– Det är en brevlåda, struttade Jerker fram och var lagom stolt. Kolla tassan här, eller vad det heter på drakar, klotet som han håller kan öppnas. Taada!

Sebbe bröt in och knuffade milt undan mannen med vikingaskägg.

– Och titta här.

Han pekade på namnskylten ovan brevinkastet och log sitt varggrin samtidigt som han blinkade med ögonlocken.

– Soh, sa Clara.

– Såg vad då?

– Nej, det står Sogh. Titta.

Sebbe läste raden som fingret pekade på. Jerker hade börjat gå bortåt champagnebaren när han hörde sitt namn ropas något för högt:

– Jerker!

Jerker vände sig om.

– Du din jävla dyslektiker, skrek Sebbe.

– Vad då?

– Du har skrivit SOGH! Det ska vara Skogh...

Jerker flinade med orden:

– Hur kan du vara så jävla dum att du låter en ordblind gravera din skylt?

Gästerna jublade. Clara själv älskade draken som fick namnet Taada.

Och idag hade Taada ett brev till Clara. Doktor Clara Skogh stod det ovanför hennes adress. «Vem skriver titlar idag» funderade Clara medan hon öppnade kuvertet på väg in i sitt älskade grånande trähus. Ungefär samtidigt, runt om i Västra Götalandsregionen, öppnades fyra andra brev av samma slag. Alla med titlar framför namnen: Klubbdirektör Katarina Holm, Adjunkt Emma Mellkvist, Trädgårdsmästare Jessica Sandén och Sjuksköterska Susanne Berg. «INBJUDAN» i mörklila färg lyste överst på det exklusiva A5-arket som sedan följdes av texten: «18 juni, klockan 15.00 är du välkommen på en lättare sommarbuffé på min köksveranda. Valfri klädsel. OSA. Vänliga hälsningar er Anita Wahlgren.» Bredvid namnet fanns en tecknad val som log brett. En karta med vägbeskrivning, adress och telefonnummer fanns på baksidan av inbjudan. Om någon nu tänkte åka kommunalt fanns även förslag på dessa färdmedel med tider och hållplatser. Katties skrattade gott när hon såg titeln framför sitt namn: «Klubbdirektör». Hon smakade på ordet. «Klubbdirektör». Njä, det var inte riktigt hennes melodi men tydligen hade Anita bestämt sig för att det var bättre än hennes andra yrkestitlar. Katties gungade på sin vita bänk och njöt. Många människor hade nog, om de hade upplevt vad hon fått göra, kastat in handduken för länge sedan. Katties absolut största förmåga var att se saker från den humoristiska sidan och absolut inte ta sig själv på för stort allvar. Hon lekte sig genom livet precis som det var ämnat – «Kär-lek». Barndomen hade lärt henne att människor såg olika på det här med rätt eller

fel. Perspektivet att se på saker och ting var tämligen högst individuellt. I en skola hade hon varit en av de populära, i en annan den mobbade, i en tredje var hon en medelmåtta och så höll det på var familjen än flyttade. Men hon var ju den samma oavsett i vilken stad, skola eller miljö hon var i. Eftersom hon hade så många osynliga vänner spelade skolans värld mindre roll. De osynbara fick henne att skratta och lärde henne mer än någon skola kunde. Först hade hennes föräldrar varit bekymrade över hennes låtsasvänner och trott att «hon hade tomtar på loftet». Något de inom sin tid la ned för Katties var lycklig, smart och rolig. Hennes vänner, de som inte syntes för vanliga ögon alltså, förklarade för henne att deras vänskap mådde bäst av att vara hemlig tills hon blev «stor nog». Hon hade accepterat men undrade vad «stor nog» innebar.

En som absolut inte skrattade åt vardagens olikheter var Mats. Det var måndag igen och tid för «dans». Han funderade allvarligt på att sjuka sig, något som enbart inträffat sju gånger under hans 35 år som lärare. Med vana fingrar rättade han till flugan och pustade. «Tiderna blir inte bättre precis». Han tittade på armbandsuret och upplevde för första gången i sitt liv en längtan att komma försent. Det kom en suck till. «Tack och lov att det snart är sommarlov» tänkte han och var en av de som fortfarande kallade sin sommarledighet för just sommarlov. Även det hade den där förbannade byråkratin varit inne och förstört. Helst skulle lärare vara på skolan 8 till 17, ha massa studiedagar, rapportera närvaro efter varje lektion och absolut inte trycka dit eleverna verbalt. Han kände sig som en slagpåse. «Nej, idag är nog en bra dag att säga upp sig» tänkte Mats med en tung suck och kalkylerade snabbt hur mycket han skulle få i pension om han slutade i år jämfört med om 2 år. «Det skulle fungera». Eftersom Mats var sen blev det inget morgonkaffe med kollegorna i lärarrummet. Istället blev det motvilliga steg över skolgården direkt till

gymnastiksalen och den stundande fasan. Ytterligare en suck undslapp hans läppar.

– Mats, varför du sockar?

Han vände sig om och såg Almina komma upp jämsides med honom. Hon bar en klänning i gröna toner som matchade hennes ögon och grånande lockiga hår. Armarna var bara och redan somrigt bruna. Runt handlederna slöt sig flätade armband i färgkombinationer av rött, gult och grönt. Hon strålade och kom nära inpå honom.

– Det är som stora åskmolnen i öronen, dina sockar. Oj oj oj.

– Sockar... du menar «suckar» ... gör jag?

– Ha ha ha, ja! Kanske du vara nervös?

Han tänkte först över hennes grammatiska felsägning men så tittade han på henne med en oförstående blick.

– Nervös?

Hon svarade med teckenspråk där hon pekade på sig själv, honom och viftade kanske aningen för sextigt på höfterna. Då kom han ihåg.

– Du lovade, skrattade Almina. Du, vi två dansa idag. Du en riktig man, håller sina ord. Visst?

– Ditt ord... viskade han. Och när hade han lovat detta?

Hon stack sin arm under hans.

– Ha ha Mats. Inte viktigt, du förstår vad jag menar.

Han kände värmen från kvinnan bredvid sig. Kände hennes mjuka former. En behaglig känsla som ett minne från ungdomens svunna tider när allt är möjligt. Ett minne som nådde hans läppar och fick dem att lämna surpositionen. Men mungiporna åkte snabbt ned när de äntrade idrottshallen och doften av överparfymmerade tonåringar nådde hans luktreceptorer. I hans mening, vilken alltid var korrekt enligt honom själv, hade dagens människor alldeles för mycket konstgjorda dofter på sig. Han böjde sig lite mot Almina som för att få upp hennes doftspår. Hon luktade inte syntetisk. Inte heller hade hon läppstift eller sådant där skit i ansiktet som fick dem att se ut som konstgjorda dockor som krackelerade så fort de gjorde en mimik. I salen surrade det av röster. Hans

trumhinnor fick ta emot för många intryck och pulsen steg ett snäpp till och den där känslan av att «vilja lappa till någon» kröp återigen fram.

Samir, en av hans elever, tjoade glatt på honom:

– Tjaaa mannen. Kolla min nya tatuering. Och så drog han upp tröjan och blottade hela ryggen som visade upp två vingar och mellan dem stod det IFK.

Mats smackade åt eländet han såg bakom plasten som låg och täckte den nyligen nålstungna ryggtavlan.

– Ser du? IFK – och jag en ängel. Nice visst?

– Fantastiskt, du är en ängel Samir. Jag visste hela tiden. Mats, visst är IFK ditt bästa lag?

Han kunde inte neka till att vara anhängare och följare av IFK Göteborg men om det var hans «bästa lag» skulle väl vara osagt.

– Feta vingar, Samir, svarade Mats i hopp om att ha svarat den unga mannen korrekt enligt språkkoden som syntes ändras från decennium till decennium. Eller möjligtvis ännu tätare i takt med hur fort en ny smartphone, ett VR-spel eller annat kom ut på marknaden. Svenskalektionerna blev mer och mer svårbegripliga för gemene man, för att inte tala om hur illa Mats tyckte om alla moderna påhittade ord. Han satte en ära i att kunna svenska.

– Tack Mats. Och chill hipsterlook på flugan. Prova keps och feta hängslen till. Tjaaa.

Almina skrattade.

– Ungdomarna är så kreeeaativa. De skapar nytt hela tiden. Chill hipster. Tänk. Hade du kunnat opphitta sådant ord? Fantastiskt. Konstnärer. Ordkonstnärer. Du måste gilla, nej älska dom där.

Mats fick tillbaka känslan av att behöva klippa till någon. På scenen hade deras rektor tagit plats iklädd senaste yogamunderingen med färgglada kombinationer som förmodligen även skulle få en färgblind att bländas.

– God morgon allihopa. Härligt att se så många av er här. Sandra är på ingående och vi kan väl värma upp lite så länge,

deklarerade Camilla glatt med mikrofonen i handen. Hon gillade sig själv där hon stod på den temporära scenen med sin vältränade kropp som gärna lät sig beskådas.

– Camilla! Camilla!

Almina, som släppt Mats fri, sprang med ena armen viftandes i höjden mot den nyförälskade mikrofonkåta rektorn och fortsatte ropa Camilla. Camilla noterade rörelsen på golvet, som gick mot strömmen så att säga, och såg hur skolans älskade bambatant banade sig fram till henne.

– Camilla... jag.. du vet.. kan värma upp dansen. Se här!

Hon tog fram en minnespinne ur sin spetsmarinerade mörkgröna bh, satte den i musikanläggningen och slet micken från Camilla, som likt en fyraåring genast ville rycka tillbaka den. Behärskat log hon istället. Ett begär pulserade i henne. «Första bästa chans så rycker jag tillbaka den» tänkte hon.

– Olá! Go morron. Nu vi ska värma upp, ekade Alminas röst i högtalarna.

Församlingen svarade halvljummet och Camilla fick tillbaka lite av sin ångest när hon såg tänkbara scenarier i sitt inre. Hon måste få tillbaka mikrofonen. På scenen fortsatte Almina skandera.

– Lite waka waka. Ni bara härma jag göra. Ok! Camilla, du sätta på musiken nu. Här nu du kan få micken. Du gärna sjunga med ibland med lite du vet... aiiiaaa och så. Bra. Micket bra. Så. Nu.

Mats frös till is. Bara inte han var en del av den här tillställningen. Eller att kvinnan fick för sig att försöka tvinga upp honom och fjanta runt. Pulsen poppade upp ytterligare några beats i hans ådror. Han var en riktigt man men det inbegrep inte att göra sig till åtlöje och han gick inte på kvinnors försök att manipulera med sexighet. Han förstod sig inte på alla filmer som påbjöd att män tappade huvudet så fort en kvinna lockade med sex. Ur högtalarna gick Shakira igång. Mats smackade åt galenskaperna och ruskade samtidigt på huvudet med sin begynnande flint på toppen. «Kanske han skulle börja med keps?»

– Mats, snygg fluga. Satsar du på ballroomdance, eller?

Det var Markus. «Hur kommer det sig att han alltid stoppar in en prilla i min närhet?»

Mats böjde sig fram och sa högt i Markus öra:

– Dans är inte «my cup of tea».

– Te? Vi ska dansa Mats. Inte dricka något jävla engelskt pissvatten, skrek Markus och hoppade ut för att delta i rumpskakandet.

Sandra däremot önskade att hon hade låtit sin vilda idé att cykla till jobbet strypts i sin linda. I höjd med Nya Ullevi hade framdäcket skurits upp av krossat glas och punkan var ett faktum. Dessutom hade mobilen laddat ur vilket innebar två saker. Camilla kunde inte meddelas om förseningen och hon blev tvungen att tjuvåka på spårvagnen till skolan.

Almina var nu oroväckande nära Mats där han stod med ryggen mot ribbstolarna. Det var nu uppenbart vart hon tänkte ta vägen. Han hörde hennes ord «du hålla dina ord...». Nervösa fingrar rättade till flugan, som redan satt perfekt. «Psykologi, det är bara psykologi. Rena utpressningen att säga så. Hålla sitt ord». Två meter bort. Ögonkontakt och 24 timmar till skolavslutningen. «Vad vill hon med mig?» En hand sträcktes ut mot honom och vädjade att «kom...» Men Mats hade traskat omkring så länge i sitt monotona grå vardagslunk att han inte förmådde sig möta den kärleksfulla handen. Istället valde han den vanliga slingan och drog sig hastigt undan. Ut mot dörren och vad han trodde var frihet. Där sprang han formligen ihop med en svettig och stressad Sandra.

– Mats, skit... min cykel gick sönder. Är du på väg in?

– Nej, jag måste se över några prov.

Hon såg in i hans ögon.

– Det är okey Mats. Kom när du känner dig redo.

Så gick hon in och kvar stod en konfunderad man. «Redo» ekade i hans snåriga hjärna. Längre ned i korridoren stod Emil, också en av hans elever i svenska. Emil var en mönsterelev.

Alltid alla rätt på proven. Svarade korrekt och var tyst till han fick tillåtelse att tala. Mats såg på honom där han stod i korridoren, ensam och sorgsen. Plötsligt såg han sig själv i den unga människan. Ensam, sorgsen och tillknäppt. Var livet verkligen ämnat att vara så här? Skulle han jobba kvar två år till i skolan, titta på fotboll och all annan idrott på sin övriga tid? Vad skulle han göra sedan? «Vad håller jag på med?». Han tittade på grabben. Enstöringen som ingen ville umgås med. Han var inte ens bra i fotboll. Mats däremot hade varit en förbannat bra idrottare. När slutade han upp med det? När han gifte om sig? Efter senaste skilsmässan? När blev allt så här?

- Emil!

Lintotten tittade upp från surfplattan. «Vad vill den där surgubben nu då, ser han inte att jag är upptagen?»

- Emil. Kom hit.

Med något motvilliga steg tog han sig bort till mannen som var två decimeter längre än han själv.

- Emil, du får 500 kronor om du går in och dansar med Almينا.

- Du får 1000 kronor om du gör det själv, kontrade Emil.

- Vad sa du?

- 1000 spänn.

- En tusenlapp? Du får 1500...

- Inte en chans. 1600.

- Okey, du får 1600.

- Ha ha ha, nej. Alltså du, magistern, får 1600 om du går in och dansar.

Mats såg på honom med ett höjt ögonbryn.

- Sista budet Emil. Två tusen kronor och ett MVG eller A, eller vad det nu blir för betygssystem, när du går ut.

- Mitt sista bud till dig är att du går in och dansar med henne eller så lägger jag ut hela det här samtalet på skolans hemsida.

Kalla kårar spred sig utmed ryggen och hade flugan kunnat hade den snurrat runt.

- Har du spelat in... vårt samtal?

Emil nickade och viftade med plattan.

- Och nu har det skickats till min mail. Ser framemot högsta betyget. In och dansa nu.

Mats kände kniven mot strupen. De olika framtida scenarierna utspelade sig för hans inre. Rubrik - Lärare misshandlade elev, avsked, fängelsestraff.

- Där är dörren! Emils finger pekade mot öppningen. Gå, innan jag lägger upp filmen. Se så, skynda på.

Det snurrade runt i Mats huvud. Hur hade Emil fått ett sådant punggrepp på honom? Mats tog surfplattan ur Emils hand, slängde den med all sin kraft i golvet med förhoppning att den skulle spricka i minst tusen bitar. Istället studsade den iväg flera meter. Emil tog fram sin andra surfplatta ur Adidasväskan som hängde på hans axel. Den gamla «pad-dan» utan skydd och krossbar skärm.

- Här. Testa denna istället.

Det dröjde tre sekunder innan Mats tog den erbjudna plattan. Drömde den sedan i betonggolvet. Äntligen kom ljudet och splittret.

- Tack, sa Mats och tog sikte på dörren in mot det oundvikliga dansslaget. Ögonen letade upp målet. Där var den grönskimrande klänningen. Det var som om han genomgick en transformation under de sista stegen som förde honom tätt bakom Almina. Hans händer snurrade runt henne:

- Nu ska vi dansa, sa han. Och så skrek han för full hals:

- Få bort det där jävla afrikagunget och dra på något mer discodant.

Som om en osynlig hand styrt hela scenariot tystnade både djembetrummandet och tonårssorlet till förmån för Beegees kastatratröster med Stayin alive och det var som om John Travolta liksom kanaliserade sig in i hans 189 centimeter långa lekamen. Handen som skickligt bytte ut musiken tillhörde Samir - en äkta ängel, vad annars. Låten som dånade ut var hans personliga remix av 80-talsdängor. Mats var som besatt. Pulsen var hög. Han hade så mycket att ta igen.

Armarna och höftjuckandet härmade den unge Travolta. Jublet visste inga gränser. När remixen sedan blandade in dagens hits hoppade så gott som alla elever in i dansen. Camilla höll på att svimma. «Till hösten får vi ha en discokula, rökmaskin och hela jävla kittet». Emil log förnöjt och filmade allt med sin okrossbara «padda» som hans far skänkt honom i ett försök att kompensera sin stora frånvaro.

Kapitel 7

LÖRDAG 18 JUNI

Den franske kocken

I köket stod en ung man iklädd endast shorts, svarta gummi-stövlar och ett förkläde som föll lite på sniskan runt höfterna. Självaste Ernst Kirchsteiger hade fällt avundsjuka blickar på hans uppenbarelse. Kvinnorna som äntrade köket tittade storögt på honom där han med gnistrande mörka ögon böjde sig chevalereskt och sa:

– Hellö, ni måste vara Anitas venninör från den där gröpen söm söver vakna. Ja, låt mig fö presentera mäj, moi... han tog ena handen på den bara bröstkorgen, bugade lite lätt och sa:

– Je m'appelle Marcel, den franske köcken! Velkomna.

Anita som stod längts bak i gruppen tog sig fram mot Marcel, log och kurrade:

– Vi tar en liten aperitif innan förrätten Marcel. Hur ligger vi till tidsmässigt?

– Madame det är strax klart. Jag kommer ut med lilla förrätten öm...tioå minuter, bra?

– Träben, skrattade Anita som tog täten och lotsade gruppen ut från köket till trädäcket som låg i dess anslutning. Sällskapet slog sig ganska omgående ner på stolarna runt bordet. Ett grandios segeltak gav dem skugga medan Anita påbörjade serveringen av päronmousserande aperitif. Drycken hölldes i små nätta glas med, förmodligen, de längsta fötterna Tilly någonsin sett.

– Till och med jättarna hade kunnat hålla de här glasen, tänkte hon högt och såg hur iskristaller sakta förvandlades till rinnande tårar och som återigen förenades på bordets duk.

- Jättar? undrade Jessie.

Tilly svarade inte. Istället äntrades scenen av Max, som glatt sprang in under bordet och bekantade sig med alla de nya dofterna. Taxen hälsade artigt med en typisk hundpuss på alla bara ben. Mottagandet varierade men en som föll pladask för Max var Katties. Hon hamnade under bordet i ett blött pusskalas med den strävåriga lilla saken.

- En sådan liten gosig, oj vad du är fin, men så söt du är... och så kärleksfull. Lilla Maximaximaximax... åsså en puss till, åh så gott... Max blev helt till sig av uppmärksamheten och vis av erfarenhet förstod han var eventuella «brödbitar» skulle falla vid bordet. Katties sansade sig när hon såg samtliga i sällskapet hänga ned och glo under bordet för att se «vad händer här egentligen».

- Mamma...

- Ja, ha ha ha. Han är ju bara för söt.

- ..du är faktiskt människa inte en löpsk hynda.

- Tilly! Det vet jag väl.

- Uppför dig då.

- Söta Max..

- Mamma.

- Ja?

Marcel var ingen «riktig» kock. Han var en del gatumusiker, en del gangster, en del poet, en del vandrare, en del hantlangare och numera även en del kock. Hans stora talang var emellertid språk. För honom var det naturligt. Språk var lätt! Den stora utmaningen var svenska. Han fick bara inte till det uttalsmässigt. Engelska och italienska – inga problem. Tyska vägrade han lära sig för det var fult. Tre månader med Puang hade gett honom insikter i den thailändska lingvistikerna och snedstegen i Kina fick honom att förstå flera av dess tecken. Men svenska. Mon Dieu! Trallandes på sitt marcelistiska vis steg han nu ut på altanen. Framför sig puttade han den silvriga matvagnen med den stundande förrätten.

Anita hade beställt räkcocktail som skulle ge en «magisk känsla av hav och citron». Och ibland lyckades Marcel leva upp till Anitas önskningar, ibland inte.

– Mina damer, här kommer havets lilla sköl med shrimps. Voila!

Runt huvudet hade han draperat en kökshandduk och till det hade en mustasch målats med en av Anitas kajalpennor i förhoppning om att likna en pirat. Värjan som hängde runt höften hade han hittat i källaren när han var på upptäcktsfärd, eller husesyn, som svenskarna kallade det. I örsnibbarna dinglade minicitroner, som vanligtvis fungerade som duktyngder. Han var inte helt nöjd med valet eftersom smärtan de gav började bli olidlig. Men skulle det vara magi så skulle det.

För Sussie hade Marcel kunnat ikläda sig vad som helst. Hennes ögon följde varje rörelse, varje bokstav som uttalades och när han närmade sig henne drog hon in all luft som fanns för att känna hans doft. Hon var fast. Han såg in i hennes ögon och räckte över hennes skål med räkor:

– Sköna gröna ögon, din man har en schkatt, du skulle vara dröttning i mitt land...

– Jag har ingen man, svarade Sussie och rörde sig i förhoppning om att hennes dofter skulle attrahera denna exotiska varelse som hon bara måste få se mer av.

– Men herregud, Sussie! Anita, vi behöver en haklapp här.

Emma tog upp sin servett och gjorde antydning av att torka av sin bästa väns mun.

– Marcel...

– Oui!

– Du kan väl berätta vad vi har fått att äta, kvittrade tillställningens värdinna.

– Det ser ni väl, lite räkör, gröna kvistar, citron... svarade han med händerna i sidorna.

Han såg på dem en efter en och flörtade lite extra med Sussie som behövde mer än en haklapp. Plötsligt fick han syn på Max som satt och trånade vid Katties fötter.

- Max!

Taxen såg på sin utklädda vän och tillbaka mot sin nya vän. Katties låtsades som ingenting. Stoppade en räka i munnen och log med lite lätt höjda ögonbryn. Tog en räka till som hon råkade tappa ned till sin nya kärlek.

- Oups... he he he.

- Aha! Stötte Marcel fram. Du förtröllande kvinna. Inte göra min ven till fetknöpp, va! Max, köm hit.

Han knäppte med fingrarna och gav ifrån sig ett visssande ljud. Max såg skyldigt på Katties och traskade sedan bort till Marcel, piraten.

- Nu gör vi män in i köket innan våra tungor klibbar ihöp. Och in gick den unga mannen i sina stövlar med Max skuttande bredvid sig så som bara taxar gör, eller inte.

Eftermiddagen var ljuvlig med solvarma klippor och ett hav i stilla dans förd av en mjuk vind. Och i luften hängde den förförande känslan av en perfekt svensk sommar, i alla fall för den inhemske. Doften var för en kustälskande människa helt perfekt med sin kombination av saltstänkt hav, solbränd hud med en uns tång, tjära och solvarmt trä.

- Asså, är...är Marcel anställd eller jobbar han bara idag, eller? Tilly ställde frågan som Sussie mest av alla var intresserad av att få höra svaret på.

- Marcel, ja... det är en historia för sig.

Anita tuggade sakta och hela församlingen satt i spänd förväntan att få höra ännu en Anita-historia. Men för en gångs skull så blev det ingen berättelse. Och medan de åt sin förrätt blev det istället småprat om än det ena och än det andra. I köket hade Marcel fullt sjå med huvudrätten. Han såg för sitt inre hur Madame hade bett honom ordna all mat inför denna dag.

- Vi börjar med en räkcocktail och sedan tar vi havskatt med färskpotatis.

- Hafvskatt..? hade Marcel undrat.

- Mmm, kattfilé. Och till efterrätt kan du väl överraska oss med något lättsamt som passar i sommarvärmen.

- Vermen? Vilken verme? Mina fjärtar er vermare än sölen i Göteborg!

- Marcel, Marcel... jag lägger lappen här om du skulle glömma. Och alla recept finns på nätet, bara att googla som ungdomarna säger. Därefter hade hon lämnat honom och Max för ett besök hos en väninna.

- Hafskatt... Marcel kände på ordet. Såg på den lilla kort-håriga kompisen.

- Katt, äter svenskar katt?

Hund käkade man ju lite varstans i världen och det fanns ju till och med någon festival i kinesiska staden Yulin som gick ut på att äta hund.

- Max, tur för däj du inte bör i Kina.

Och vad var det för ras? Hafs-katt. Han hade hört talas om Manx-katt, den med kort svans och alla andra vanliga katter, men havskatt? Nä, han tänkte då inte göra någon filé på någon katt. Det fanns säkert något annat kött som påminde om katt. Det värsta han ätit var orm i Laos och så fruktansvärt magsjuk hade han aldrig varit. Det höll på att kosta honom livet om det inte varit för den gamla kvinnan. «Drick, hade hon förmanat honom där han låg nästan helt medvetslös». Sedan förde hon en skål till hans läppar medan värdparet, som hade bjudit honom på maten, höll hans huvud. De öppnade hans mun varpå han svalde den vätska som försiktigt droppades ner i hans svalg. Han svalde och försvann sedan in i en märklig dröm. Det var först flera dagar senare han fick reda vad han druckit. «Livet höll på att rinna ur dig, så vi tog hit vår medicinkvinna Ashma. Hon gjorde en speciell medicin till dig.» Marcel var förbluffad. Han hade verkligen varit i dödsriket och vänt. I drömmen hade han upplevt hur han låg i en gigantisk orms buk och på något sätt ändå sett utanför den. Han kunde se hur en kvinna slogs mot hans jägare vars magsyra sakta började förtära honom. Efter en lång kamp hade han sedan känt hur kvinnan dragit ut honom

ur buken och hur han sedan burits upp till bädden, som han sedermera vaknade upp på. Marcel var fast besluten att leta reda på Ashma, dels för att tacka henne men också för att få reda på vad som hänt. Och, framför allt, få reda på vad hennes medicin hade innehållit. Först hade hon vägrat och avhyst honom. Men Marcel var envis. Först efter att vunnit hennes förtroende visade hon honom hur medicinen framställdes. I en liten läderpung runt vänsterarmen bar han en blandning av vallmo, bark från ett heligt träd och honung. Det var hans livförsäkring vid eventuell förgiftning, ett måste för en världsomseglare som han. «Om livet är på väg att rinna ur dig, men bara då, kan du lösa upp en nypa i hett vatten med en skvätt alkohol, sedan är det upp till dig att ta dig tillbaka».

Så nog visste Marcel att människor åt alla möjliga djur. Men katt hade han aldrig hört att man åt i Sverige. Kanske madams vänner hade någon speciell böjelse? Eller någon som de behövde blidka.

Men var det någon som kunde fixa allt så var det väl ändå Marcel, the man. Han hade fått ta hand om sig själv så länge han kunde minnas så att fixa till ett kött som påminde om katt kunde väl inte vara så svårt. Dagen innan kalaset hade han tagit spårvagnen in till Grönsakstorget. Där hoppade han av och gick den lilla biten bort till Saluhallen. På vägen passerade han en för honom helt ny butik. Icebug. Innanför skyltfönstren lyste alla möjliga neonfärger ikapp. En vägg var helt täckt med regnbågsfärgade skor. Han blev nyfiken. Butiken var «petit» och överbelamrad med sportskor. «Är det en skoaffär för gay people», funderade han vidare innan en röst pockade på hans uppmärksamhet.

– Hej, vill du ha hjälp?

Marcel vände sig om och log ett av sina vackraste leende.

– Oiu... vad är detta för skor, är det för män som gillar män? Ingen kunde påstå att Marcel inte var rättfram.

– Njä, vem som helst kan ju använda dem här, men främst handlar det om att få ett bra grepp, svarade den lilla kvinnan.

– Gräpp?

- Ja, sulan är en speciell gummiblandning, fortsatte hon men avbröts av en skrattande fransman.

- Gräpp, gymmi... det låter gay! skrattade Marcel. Är det för fötgångare? Pardon, jeg är lite... trött idag, jag ska ha en stör middag imorgon och jag behöver hitta de rätta... han letade efter ordet.

- Ingredienserna? sköt kvinnan in.

- Ja! Exakt. Så nu ska jag till Saluhallen... hitta lite katt. Han rös vid tanken och gjorde en av sina specialminer.

- Åh, du menar havskatt?

- Ja, precis. Är du köck?

- Nä, det är inte min grej.

- Ah, nej du gillar gymmi och grepp. Men tycker du om «hafskatt»?

- Ja, om det tillagas rätt så är det fantastiskt gott.

Marcel tittade på henne. Märkliga svenskar. Han hade bott i Sverige i lite mer än ett år och aldrig stött på katt förut. Kanske det berodde på umgänget.

- Gött?

Hon nickade.

- Och det är sällan man hittar några ben i den heller. Ogillar starkt när det är massa småben, så stekt strömming hamnar aldrig på min tallrik. Nä, havskatt är en god fisk.

- Fisk?

- Ja, fisk.

Marcel bröt ihop av skratt samtidigt som en kund kom in i butiken.

- Fisk, det är en fisk! Ah, det är en fisk. Åh, jag som trött det var un chat. Marcel tjöt av skratt och lättnad. Han tittade först på biträdet och sedan på mannen som log så vänligt mot honom.

- Mon Dieu, du petit kvinna har räddat mitt liv! Tur jag inte slaktade grannens katt. Och du, han såg på den vältränade slanka mannen, om du vill ha bra grepp på ditt gymmi, då har du kömmit rätt. Han blinkade menade på honom och gick skrattande ut genom dörren. Kvar stod

Affie med butiksinnehavaren. Själv hade han gått vidare till» Feskekörkan` för att inköpa fisk och inte kött.

Marcel skrattade åt minnet men nu var det då dags för sällskapet att få njuta av havskatt a`la den franska köcken. Marcel hade gjort det lätt för sig, vad skulle han annars göra? Han var ingen kock utan en ung man som löste problem när de dök upp. Detta var bara ytterligare ett problem som han löst. Fisken hade han stekt i portionsbitar. «Hetta upp en stor stekpanna, skvätt i olivolja, när oljan börjar småryka slänger du i fisken. Bara några minuter per sida», hade fiskhandlaren rekommenderat. «Vad kan man ha till..?» Fiskhandlaren hade skrockat och frågade: «Enkelt»? Marcel nickade. «Rostad potatis med en liten fransk touch». Marcel hade lett och sa «Naturligtvis, merci». Så på den långskivade potatisen låg det salt, nymald svartpeppar och flera örter vilka han plockat ur de vackra lergodskrukorna. Där fanns allt han behövde som persilja, rosmarin, basilika, myntor, timjan, salvia till koriander. Hans mormor hade gett honom idén att odla örter och ha dem i köksfönstret. Han såg framför sig hur hon brukade knipa av gröna kvistar och blad, lukta på dem för att sedan välja några och ha i maten. Några krossades i morteln och vissa lades hela över kött, fisk och potatis. Han kommer speciellt ihåg hur hon kunde stå och liksom fundera med örterna i handen, lukta på dem, känna på maten och prata lite med sig själv. Minnet av sin mormor Mirelle fick honom alltid på gott humör. Han bad henne ofta om råd. En gång hade Madame Anita hört en högljudd monolog ute på köksverandan och skyndat dit.

– Marcell vem talar du med?

– Ah, det är min möm Mirelle, hon skäller phö mej. Det ska va inte va någon sådan här grön kvist i söpnan...

Anita hade sett sig om.

– Pratar du med henne på telefon, undrade Anita och hade sett sig om. Eller har du sådan där «facetime»?

– No, no no... det er bara jag som kan se ma mémé. Hon e dhöd. Du vet, spirits.

- Åh, jaha. Ja, ja. Så spännande. Hälsa «mömö».

Marcel luktade på rosmarinen och nickade.

- Hon hälsar tebaka. Och du ska inte vara orölig för att pengarna är smutsiga.

- Orölig.. orolig? Pengarna?

- Mm, det är cölt, inga problem.

- Ah, vá bra. Tack.

Hon hade hejdat sig men kunde inte låta bli att fråga:

- Ska jag tänka på något? Göra något med dem?

Marcel tittade upp och log.

- Nej, ge döm till Marcel bara så blir allt bra!

Men nu var det dags att servera konststycket.

- Köm lilla Max, nu ska damerna fö «katt».

Max trippade tätt efter inte bara för att han älskade Marcel utan för att det nu nalkades mat. Som hund kan du aldrig veta när du får nästa bit mat eller hur mycket. Därför gällde de att äta det som gavs med glupsk aptit. Max var en lyckligt lottad hund. Han var helt utan vetskap om att de åt hundar i andra delar av världen, att det fanns hundar som övergavs eller slogs. Han levde helt enkelt i livets överflöd och följde glatt med den strömmen. I gengäld var han kärleksfull och uppmärksam på sitt sällskap. För det var något hundar var bra på. De förde inga inre dialoger, inga rätt- eller felskyltar eller samveten. De följde hjärtats signaler om inte magen sved så klart. Tilly mötte Marcel precis när han skulle ta sitt första steg ut till altanen. Hon var nyfiken. Vem var den här mannen? Hur hade han hamnat hos Anita? Tänk om han tillhörde maffian, som Anitas man verkade ha jobbat för.

- Ska jag ta något? frågade hon.

- Va? Ska du ta något. Vad vill du ta? Den nya TV:n? Den är schiit.

Tilly såg förvånat på honom innan hon förstod att han skämtade.

- Asså, behöver du hjälp? Tilly visste inte riktigt om han skämtade eller var allvarlig.

- Hjälp? Ser jag schyk ut?
 - Men, du. Ska jag bära ut något från köket? Sallad?
 - Aha, du menar sshå. Han såg på henne uppifrån och ned.
- Hur gammal är du?
- Vad då?
 - Vi vill inte ha något barnarbete här, flinade han och la armarna i kors över bröstet.
 - Tillräckligt gammal.
 - Hur gammal är du?
 - 19...
- De såg på varandra.
- Hur gammal är du, Marcel?
 - 18...
 - Du skojar!
 - Oui! ha ha ha. 17.
 - Kom igen.
 - Okey, 23. men du, fesken blir kall... skynda på. Jag fixar allt ikväll, en annan dag får du slava.

Lika snabbt som Marcel hade burit ut fisken var han tillbaka igen med klyftpotatisen. Han möttes av kvinnornas små läten av aahh, åhh, mmm när han lyfte av locken på serveringsfaten.

Och likt Marcel kunde Marcel inte låta bli att besvara deras läten med:

- Madams, ni låter söm trönande nymfer. Max akta sig.

Dofterna, som hade satt igång deras salivproduktion och diverse välmående hormoner fick dem bara att skratta som svar. Men Tilly såg på honom med andra ögon. Och han såg på henne en sekund för länge. Det kittlade till i hans mage. När han väl kom in i köket igen, hade han ett obegripligt begär i sig. Han ville titta på henne en gång till. Försiktigt smög han sig fram till köksfönstret som tillät honom att skymta sällskapet. Böjde sig sakta fram, tittade och tittade. Där fanns ingen Tilly. Plötsligt kände han en hand på sin axel och snodde runt.

- Aaaaa... Du sskrräms.

Sussie tittade frågande på honom.

- Jag skulle bara hämta lite «sås», sa hon medan händerna drog det gråa håret bakåt. Sedan log hon brett á la Sussie.

- Oh, mon Dieu!... såssen. Var er såssen?

Marcel hade fullständigt glömt bort att göra någon sås. Han öppnade kylskåpet och tog ut närmaste flaska.

- Her...

- Ketchup?

- Det passar till allt! Han log.

- Har du glömt såsen? Det var Tilly.

Marcel och Sussies blickar vändes mot Tilly.

Han nickade. «Hur kan de gå så tyst» tänkte Marcel och kände också en form av lättnad över att inte längre vara ensam med Sussie i köket. Gud vet hur det skulle slutat.

- Smält smör.

Han såg frågande på Tilly.

- Smör, ne... jag har inte smält smör.

- Smält smör och ha det som sås, förklarade hon. Ta i lite citron och lite örter.

- Precis, nickade Sussie som insåg att hon helst ville att Tilly skulle gå ut lika snabbt som hon hade dykt upp.

- Aha... han slet fram ett smörpaket, hackade det i små bitar som sedan åkte ned i en liten kastrull. En citron åkte fram, skars itu och därefter luktade han på sina örter i fönstret. Sussie suktade.

- No, no...no. Ah oui! Merci. Kvisten las det på det smältande smöret, saltflingor smulades ner och sedan klämde han saften ur citronen som rann ner. Med ett finger rätt upp i luften stötte han ut:

- Aha..

Så slet han fram en flaska sherry och skvätte ned några droppar. Vispade ihop allt, hällde upp det i en såsskål och räckte det till Tilly.

- Merci Marcel.

På vägen ut vände sig Sussie halvt om och gav honom en ögonblinkning, han besvarade den med ett flin och slängkyss.

- Phu, det var nära Max.

Kapitel 8

24 juni Midsommarafton

Inte för att Katties brydde sig så där mycket om firande av vare sig hedniska eller religiösa helger så var det ändå något speciellt med midsommarafton. Och i år hade hon bestämt sig för att öppna upp sin familjs hem för sin lilla meditationsgrupp med respektive som nu satt och njöt av solen på deras veranda. Sedan brukade det alltid ramla in några bonuskort. Ett av de korten struttade nu in på gårdsplanen och hejade glatt på Frank med eftermiddagens första retsticke-replik:

– Men vá fan Frank, får du sköta grillningen idag?

Det var deras ohängde granne, som Frank kallade honom. I sina sandfärgade kaki short, svart T-shirt och plastsandaler samt glasögonen lite sådär käckt på huvudet äntrade han midsommarsällskapet.

– Frank har tagit sin medicin så han håller sig lugn idag, skrattade Katties och välkomnade honom med en kram. Det här, mina vänner, är Bert, som bor där borta i ladan. Nej, nu blev det fel, bredvid menar jag. Eller nej, huset bredvid ladan. Ja, ni förstår. Vår trevliga granne, Bert. Välkommen.

– Trevlig är väl ändå att ta i... Den gubben är lika trevlig som en höbal. Han ser nästan ut som en också, garvade Frank. Titta på honom bara... Nikotingul hud, stickig skäggstubb, spretigt hår som halm och... förmodligen, förmodligen... små loppor innanför bältet. Som en jävla höbal.

Och medan några i sällskapet liksom la honom i vågskålen för att bilda sin egen uppfattning om honom svarade han Frank:

- Jajamän, och är det nån som vill rumla runt i höet så säg till bara, log den solbrända mannen och drog in magen medan han spände och sträckte lite på sig.

Vågskålen började gunga som på ett oroligt hav.

- Bert, din gamle fågelskrämma, kom och sätt dig hos mig nu så du inte ger våra gäster mardrömmar.

- Äh, de ser inte så lättskrämnda ut, tycker jag. Och några loppor innanför mina nytvättade kalsipper har jag inte. Vet du Frank, de har till och med fått hänga ute och torka i solen. Kallingarna. De luktar så gott. Någon som vill lukta... inte det?

Ingen i sällskapet verkade nappa på hans inbjudan. Katties kände på stämningen att det var dags att vända på «steken». Hon drog ut en stol till den levande höbalen, gav honom en pilsner och med ett harklande sa hon:

- Bert har fina sidor också...

- Fast vi har inte hittat dem ännu, flikade Frank in och höjde sin ölflaska och saluterade honom.

- Frank! Katties blängde på sin man.

- Ha, jag kan ju inte gå och skylta med de sidorna, då skulle jag ha ett helt harem av damer.

Gubbarna skrattade gott. De upplevde konversationen som förklädda vänskapsförklaringar. Ju hårdare, desto bättre vänner. Kvinnorna å andra sidan upplevde situationen helt annorlunda. Den burdusa chargongen sinsemellan männen var en sak men de löjliga anspelningarna på sex var inget annat än en härskarmetod, som de utövade utan att vara det minsta medvetna om det. Därmed föll domen hårt och skoningslöst över den 65-åriga mannen som i sitt inre helst av allt ville hitta kärleken igen.

Vid sin Webergrill stod Frank och vände lite halvhjärtat på grönsakerna medan han jobbade på att se viktigt ut efter frugans åthutning. Han tog en klunk ur sin Bad Elf flaska, som fortfarande var kall och gav fingrarna en lätt fuktighet. Han lät sig väl smakas av innehållet. Det var hans julklapp och en

av de sista flaskorna i backen, som vännerna gett honom med orden «just you Frank».

Ett dånande ljud bröt sig in i den lantliga atmosfären. På gårdsuppfarten kom Tilly dundrande på sin fyrhjuling. Bredvid satt Marcel.

– What the.. Har Tilly börjat hänga med den där fransosen?

Sällskapet såg på de två nyanlända gästerna som klev av det röda fartmonstret fortfarande bortom mänskligt höravstånd. Tilly hade åkt in till stationen i Floda för att hämta Marcel, inget annat. Hur skulle han annars tagit sig till dem? Men nu när Frank la fram det sådär började de andra fundera över vad de sett och inte sett.

– Marcel, menar du? Han verkar ju vara helt underbar, svarade Jessie.

Sussie sken upp som fyren på Vinga. Emma tog notis och knuffade till sin vän med orden «skärp dig».

– Absolut, väste Sussie fram.

Frank låtsaslog och drack sedan lite till av sin öl. Han älskade beskan som vandrade bakåt i munhålan, kolsyran som kittlade både upp mot nästrakten och ned i halsen. Öl skulle drickas med stora klunkar följt av ljudet «aaaah». Denna gången uteblev aaaah. Istället glodde han stint på mannen som gick bredvid hans kära dotter. I hans ögon såg de alldeles för lyckliga ut ihop.

– Vad har du emot Marcel? undrade hans fru.

– Han är fransman, det räcker, svarade Frank.

Strax hade paret anslutit sig till resten av sällskapet följt av kramar, glada tillrop och små artiga fraser. Marcel vände sig till Frank som såg mer än vanligt upptagen ut med grillningen fast han i stort sett var klar.

– Frank! Velken stör grill du har. Jag blir avundsjök.

– Stor korv, stor grill, svarade Frank och höjde ölflaskan.

Bert skrattade glatt och nickade med «så är det, och då skulle ni se min Weber».

Sebbe skrattade också och drog ut en stol åt Marcel som glatt slog sig ned. Marcel hade tidigt lärt sig att allt som någon

annan sa egentligen inte alls hade med honom att göra utan var bara deras syn på sin egen sanning och verklighet.

– Frank, allt är väl stört på däj? replikerade fransosen som avväpnade de flesta angrepp med satir.

– Stört... ha ha ha, ja allt är stört på honom. Nu får jag nog gå på toaletten, ursäktade sig Katties.

Tilly tog lugnt på sin pappas beteende. Var det någon som var störd på någon så var det hennes far som verkade ogilla Marcel av någon anledning. Tilly blinkade till sin far medan hon la sina händer på Marcells axlar.

– Marcel, grand heter «stort» på svenska.

– Ja, stört... jag sa ju det.

– Det låter som du menar att Frank är énerve, inflikade Clara.

– Aha, mmmhmm... Han ryckte på axlarna och slog ut med händerna.

Franks öron pyrde. Han behövde räkna till tio och coola ned sig. Precis som han hade lärt sig under sin tid som fotbollsspelare där han ofta utsattes för brutala nedsparkningar och fula efterslängningar. Motståndarna psykade honom medvetet. De ville få honom ur balans och väl medvetna om hans dåliga humör psykades han fysiskt. När det brast för honom gick han nästan bärsärkagång varpå domaren tjöt i sin pipa, drog fram det röda kortet och utvisningen var ett faktum. Först när Frank tvingades till psykolog lärde han sig reglera sitt humör genom olika metoder. En var att ligga kvar efter att han blivit nedsparkad och räkna till tio. Och just nu hade han räknat till 8.

Kattis stod upp och knep ihop både knä och lår. Hennes blick vandrade bort mot Frank.

– Älskade Frank. Ha ha ha, det får mig att tänka på James Bond, stird or shaken? Frank Smith, är du störd eller shaken? Nä nu får vi allt ta och plocka fram maten. Frank, jag ska strax hjälpa dig eller Tilly hjälp du, jag måste på toa. Störd eller shaken... Med skrattet rungande sprang Katties i sin rödblommiga klänning in på toa för att lätta på trycket. Ett

begynnande urinläckage hade smugit sig på henne i samma veva som hon äntligen sluppit sina månatliga blödningar. Det blev svårare och svårare att hålla tätt vid aktiviteter som att hoppa studsatta (vilket hon i och för sig aldrig gjorde), hosta eller skratta vilket hon å andra sidan gjorde ofta. «Måtte jag hinna» tänkte hon.

Frank började om på 1 igen. Tilly var hans dotter. Hans viktigaste person i livet. Fan om den där fransosen skulle försöka något.

- Pappa, du bränner snart grönsakerna!

- Va..?

- Grönsakerna... här, låt mig göra det.

Hon tog grillspaden ur hans hand. Frank hade inget emot att laga mat. Det var hans familj och vänner som hade emot att han gjorde det. Hans matlagning jämfördes med människor som älskar att sjunga men är fullständigt tondöva.

Ut från köket kom nu Katties bärandes på en stor gryta. Händerna hade hon stoppat in i tomtefärgade grytlappar.

- Hej hej, nu är jag tillbaka. Och, ha ha, jag tog med mig lite potatis... kanske någon som vill ha? Det finns lite surdegsbröd där inne också, om någon vill ha.

- Mamma! Det är du som vill ha, erkänn.

- Men herregud Tilly, det finns fler än vi här idag. En del gillar faktiskt potatis och bröd. Alla i sällskapet kanske inte är kolhydratsrabiata LCHF:are som bara vill vräka i sig fett och kött.

- Tilly, det är rätt. Det finns ingen diet som passar alla.

«Men va fan ska han lägga sig i nu?» tänkte Frank som letade efter en plats att slå sig ned. Den enda lediga stolen var den bredvid Marcel som fortsatte mala på.

- Du får ha lite tölamöd med din mamma. Hun bestämmer om hun vill vara fet om rumpan, inte du. Kanske Frank gillar det, han gillar stört...

Det blev tyst. I Sverige finns vissa uttalade regler. En är att inte kalla någon överviktig för tjock eller det förbjudna ordet FET. Däremot är det helt okey att förfäras högt över

smala personer. Då är det okey att säga «åh, vad smal du är, nu får du allt ta och äta mer» eller säga att de inte skulle klara sig speciellt länge på en öde ö. Men att säga till någon att denna är «fet», det får man bara inte. Marcel fortsatte som om inget hänt:

– Katties, min kusin Charlötte var så fet att hun hade sönder en töalett. Jou, det er sant! Jou, jou... mmmhmm. Jag ska berätta.

Marcel ställde sig upp och såg på Katties.

– Jag ö Charlötte... vi fick låna en husbil. Vi skulle åka långt in i franska skögen. Allt var så fint och bra, ni vet. Sedan bad Charlötte att jag skulle stanna så hun fick kissa. Men jag sa, de har ju töalett i bilen. Jag behöver inte stanna, gå ö kissa... Ni vet hun är lite körkad, men så plötsligt började hun skreka phö mej. Marcel! Marcel! Och jag svarade, «vad är det»? Men hun bara tjöt, Marcel, Marcel. Så jag fick tvärbrömsa. Schynda mig och öppnade dörren. Jag trödde hun var döende. Men när jag såg henne så var det nästan jag söm dög. Hun sög så rölig ut. Lilla Charlötte, halvvägs ner i töaletten. Ni förstår, när hun spölade så sögs römpen ner i töaletten. De sa bara sluuuurp! Hela römpen sögs ner i stölen. Jö, sant. Hun fastnade. Så där satt Charlötte. Här, jag har ett kört på henne.

Marcel drog upp sin mobil. Hans fingrar drog snabbt över skärmen ackompanjerat av no no no. Till slut kom ett oui tillsammans med ett leende.

– Får jag se!

Katties slet nästan telefonen ur hans hand. Hon möttes av en ung vacker kvinna som inte var så fet som hon utmålats, snarare extra knubbig. Bevisligen satt hon på en toalett, bevisligen i en mycket obekväm ställning där betraktaren kunde ana att något inte stod rätt till. Marcel uppmanade henne att se på nästa bild. Katties drog med fingret och fick se en sönderslagen toalettstol.

– Men vad hände?

– Hun var i panik. Skrek på mig! «Marcel gör någöt». Så jag sprang och hämtade möbilen och tög ett kört. Sedan började

hun gråta. Men det gick inte att lyfta bört henne. Och jag försökte, ni vet öppna så det kom luft ner i töaletten. Gick inte.

- Men hur fick du loss henne?

- Jag slög sönder den. Pang. Men först var jag tvungen att gå ut och skratta... Sedan hittade jag Micheals metallbatöng och pang. Ett slag.

- Metallbatöng? Clara såg ut som ett frågetecken.

- Oui, metallbatöng. Du vet! Man kan slöss med den eller spela spel. Base-ball!

Marcel tog upp grillspaden svingade medan han tjöt «base-ball».

- Aha, baseballträ!

- No, no... inge trä. Metall! Pang, sönder!

Mobilen hade vandrat runt gästerna och var nu tillbaka i Marcells hand.

- Ja, du vet...Men Katties, idag är Charlötte small.

- Small?

- Oui, small. Efter vår lilla utflykt började hun springa. Hun sprang hela tiden. Maratön. Du ser Katties, springa gör dig small. Så länge du springer kan du äta vad du vill.

- Precis! Så nu äter vi. Sedan springer vi. Ha ha ha. Bon appetit. Ät, manade Katties på medan hon skyndade sig in för att hämta det redan uppskurna surdegsbrödet. «Springa» tänkte hon och såg sig själv i tights och neonfärgad tröja. «Springa, tja...varför inte. Nej men herregud, vad tänker jag. Måtte det anfaller gå över».

Tätt efter kom Frank. Han behövde en time-out annars skulle den där fjantiga fransmannen få se vad ett baseballträ verkligen skulle kunna användas till. Katties höll på att tappa brödfatet när hon svängde runt och mötte sin mans rödheta ansikte.

- Frank!

- Vad vill den där lilla oststinkande grodlårsterorristen vår dotter?

Katties tittade rent ut sagt perplex på sin man.

- Vad vet vi om honom?

Frank var verkligen störd nu.

- Vi vet inte speciellt mycket om honom mer än att han är charmig, bra på att laga mat, jobbar för Anita och verkar något speciell.

- Exakt! Precis en riktig sol- och vårare.

- Frank. Vad ska han sol- och våra här? Tillys fyrhjuling?

- Han har säkert arabblod i sig och jag vet att de är fan inte att lita på. Vet nog vad de gör med sina kvinnor.

- Frank! Frank! Även om allt du tror slår in så är det inte vår sak att lägga oss i.

- Det kan du ge dig på att det är. Ingen kröker ett hår på min dotter.

- Frank. Lyssna nu. Kom du ihåg när Tilly var liten och började cykla. Vem vägrade sätta stödhjul på tvåhjulingen? Du. Varför? För att hon skulle bli en tuffing och inte lipa för minsta lilla. Tilly måste gå sin väg, få sina smällar och lära sig.

- That is a big fucking difference!

- Nej. Det värsta vi kan göra är att snöröja hennes väg, plocka bort varenda sten och fylla igen guppen. Då kommer hon aldrig att lära sig något. MEN, om det händer något så finns vi där. Men det är hennes val och hennes livsväg. Hennes vinster och hennes förluster. Hon måste lära sig att hantera relationer, speciellt nära sådana. Eller vill du att hon ska vara en mes och tiga tyst eftersom pappa fixar allt. Skärp dig Frank. Du gör henne inte någon tjänst.

- Men tänk om han inte är god.

- God nog för din dotter? Bara för att en fransman med arabiskt blod slog din syster betyder inte att alla är likadana. Fundera på hur din far skötte den relationen.

- Han förbjöd henne att vara med honom.

- Vad hände?

- Hon flydde till Algeriet till honom....

- Och vad har du lärt dig av det?

- To kill the bastard before it happens.

- Äsch, nu är du hopplös. Det kommer gå bra det här. Du får lov att döda honom först när Tilly ber om det.

Och med det ringande i öronen harklade sig Sandra som tagit sig ända in i köket utan värdparets notis.

– Hrm, ursäkta. Inte meningen att smyga mig på men jag letar efter oliver.

– Vem? sa Frank.

– I kylskåpet där, pekade Katties och puttade till sin man medan hon skakade till huvudet och muttrade «Oliver». Brödet på fatet, som hon höll mellan händerna, gav ifrån sig den där härligt ljuvliga doften av nybakat bröd, vilket fick henne att le och saliven rinna till.

– «Och sötnos», Katties nickade till Sandra, «ta med Bregott också. Och du, Frank, kommer med mig».

Sandra öppnade den melerade kylskåpsdörren. Hon fann burken med oliver och Bregott. Skruvade av locket, plockade upp en oliv med fingrarna och stoppade den i munnen. Olivbegäret hade satt in för några dagar sedan. Helst skulle de vara gröna, grekiska och med kärnor. Hon njöt. Tog en till och tog sig sedan ut till midsommarsällskapet. Där ställde hon ner sin skatt, nära sig så ingen annan skulle få för sig att ta «hennes» oliver. Emma log mot sin Sandra.

– Är de goda?

– Mm. Sandra sänkte rösten och viskade; har Tilly något husdjur?

– Hur så?

– Frank ska tydligen ha ihjäl någon.

– Va?

– Fast Tilly ska tydligen bestämma när det ska ske. Katties och Frank pratade om det i köket.

Emma tittade bort mot värdparet, sedan på sin älskade Sandra som återigen kört fingrarna i olivburken. Kunde gravida kvinnor även få «tomtar på loftet»? Sedan svarade hon:

– Tror hon har en katt men den är ju inte gammal. Kan du ha hört fel?

Sandra skakade på huvudet.

– Någon kommer att dödas på Tillys order.

– Katten kanske har blivit sjuk?

- Så är det nog, svarade Sandra som satte i sig sin sjunde oliv.

När de sista gästerna åkt iväg drog Katties en suck. Hon var trött. Inte bara på allt servande, fixande och trixande med mat och disk utan även av att alltid känna av andra människors livsmönster. Hennes system var lite som ett reningsverk, speciellt om någon människa hade «strängar» som slog an på hennes. Nu ville hon bara få komma i säng. Hon slank ned mellan lakanen och tackade sig själv att hon på morgonen envisats med att byta lakan. Doften var himmelsk. Hon njöt och det var så Frank hittade henne när han klev in i deras gemensamma sovrum. «Hmmm aaaaah» näsborrarna drog in luft som fladdrade igenom näsgångarna.

- Du har väl duschat, så du inte kommer och förstör min nasala orgasm?

Han ruskade på huvudet. Drog av sig handduken han svept om höfterna, slängde den på korgstolen och kröp ned på sin sida av dubbelsängen. «Gud så skönt». Han tittade på henne. Härmade hennes «Hmmm aaaah».

Plötsligt satte sig Katties upp.

- Schh...

Frank som nästan blev lite hög på djupandningen fnittrade bara.

Hon slog ut armen och satte handen framför hans mun. Han gjorde sitt bästa för att hålla tillbaka skrattet.

Katties lyssnade igen.

- Vad...?

- Tyst!

Hon satte sig upp, spetsade öronen fast det anatomiskt sätt var omöjligt och lyssnade.

- Där.

Pekfingret pekade mot fotändan av sängen.

- Vaddå? undrade Frank.

- Något som låter. Nere i fotänden. ... schh.

- Kanske någon döing?

- Då hade jag ju sett det... schh. Där var det igen.

Frank satte sig upp. Katties tände sänglampan och riktade det mot ljudet. Lät ljuset gå från sänggaveln ned till golvet. Och där var något som rörde sig.

- Där!

Frank kom på fötter och såg hur hans shorts rörde sig över golvet.

- Ta dom, sa Katties.

- Varför då?

- Det är ju dina kortbrallor.

Frank frös till med en plötslig känsla av att en orm kanske krupit in i hans älsklingssshorts. Logiskt sett så kunde han inte förstå hur det skulle ha gått till. Men han avskydde ormar.

- Frank!

Katties röst bröt förtrollningen. Han sträckte ned handen och tog försiktigt upp klädesplagget mellan tummen och pekfingret. De hängde still. Han noterade att kortbyxorna var något tyngre än vanligt. En lätt skakning fick ett litet huvud att sticka ut ur gylfen. Ett par små svarta ögon glodde på Frank.

- Vad är det Frank?

Han vände sig om och slängde iväg shortsens mot Katties och ropade «en mus». Med ett vrål var Katties ur sängen.

Frank vek sig av skratt. Nu hade han kommit på var han lagt musen, hans present från Jaumson.

- Fan, är du inte klok. Varför kastar du shortsens med musen i sängen?

Frank höll upp handen och pekade med andra fingret mot den knutna näven «den är här».

Skrattande tog han sig nerför trappan, öppnade ytterdörren och släppte iväg den förskrämda lilla gnagaren. Med ett brett leende tog han trappan i ett huj. Katties låg återigen i sängen och hans kortbyxor log på stolen med de andra kläderna.

- Det var inte roligt Frank, morrade Katties. Tänk om jag hade fått hjärtinfarkt...

- Men nu fick du inte det.

Han lyfte på sitt täcke och kröp ned.

- Tvättade du händerna efter du hållit i musen?

Nu var det Franks tur att sucka. Täckets åkte av och han gick lydigt iväg och tvättade händerna. «Fan, han hade ju ändå redan hunnit pilla både på täcket och lite andra saker». När han kom tillbaka var lampan släckt.

Precis när han lagt sig till rätta kom frågan som han förträngt skulle kunna komma:

- Är jag för fet Frank? Katties låg och höll om sina bilringar. Frank, är jag det? Hennes händer skakade fläsket som man vaggar ett kolikbarn.

- Kanske lite rund...svarade Frank och kände hur föregående episods glädjefnatt sinade. Han ville ur konversationen. Kanske han skulle ta och läsa lite.

- Äcklar det dig?

Och nu var tummarna fast i skruvstället. Helvete. Vad som än yttrades nu skulle det vändas mot honom. Jo, han tyckte hon fläskat till sig lite väl mycket, men hans kärlek till henne hade inte förändrats. Den var till och med djupare än i deras brunstiga ungdom. Men visst det hade förekommit blickar på andra kvinnor med fast hull och önskan att hans Katties var likadan. Men det var överspelat.

- Nje, asså... «ska jag tända lampan först och sedan ta boken».

- Frank! Tycker du att jag är äcklig?

- Jag älskar dig.

- Men du tycker jag är fet... är det därför vi inte tar i varandra lika mycket som förut? Du vet, älskar med varandra? Säg som det är.

Hur skulle han veta om det var så? Han hade aldrig varit tillsammans med någon så här länge förut och sina andra liv mindes han inte. Hur skulle han veta om det var hennes kropp som gjorde att de berörde varandra mindre eller om det var något annat.

- Folk förändras, började han... man visar kärlek på annat sätt... tror jag.

- Men vill du inte ha sex längre? Hon såg honom i ögonen.

- Jag vet inte...

Frank vände bort blicken och slog upp boken. Under en längre tid hade han fått minskad lust på sex. Han hade funderat på det där med sex och konstaterat att det fanns två sorters sexuella lustar. För honom alltså. En lust som trigades av bilder och associationer som gick in i hjärnan och sedan ner i skrevet. En annan lust var när han berördes av den han älskade, nämligen Katties. Men båda hade drastiskt minskat under de två senaste åren. Först fick han aningen panik i tron att impotensen invaderat men med diverse egentillverkade vetenskapliga studier insåg han attståndet inte var problemet, utan lusten. Att få mr Right On att resa sig var inga problem, inte utlösningen heller och prostatan fick godkänt vid läkarbesöket. Problemet var att han inte fann någon mening med sex längre. Orgasmen kändes meningslös. Han ville hellre ha närhet, hellre diskutera livet eller vara ute i naturen. Företaget började kväva honom och även om han nischat om till mer naturvänliga transportmedel kom ständigt frågan «vad är det för mening med det här då». Han såg på Katties som iakttagit honom.

- Du kanske ska tända lampan om du ska läsa....

Han stängde igen boken.

- Är det livet? frågade hon.

Han insåg att hon inte hade för avsikt att släppa detta innan han åtminstone sa något djuplodat.

- Hmhm... I feel lost.

- Okey, du får tre sekunder att tycka synd om dig själv sedan går vi vidare.

Hon sträckte ut sin arm. Han la tillbaka boken och rullade in i hennes famn.

- One... two... two and a half.... almost there... viskade hon.

- I love you.

- Tre!

De skrattade till. Frank låg kvar i hennes trygghet. Genom de öppna balkongdörrarna dansade nattens ljumma vindar in. Och för att inte göra situationen allt för romantisk eller vad den nu var så släppte Katties en brakare.

– That was not sexy!

– Du tycker allt om det egentligen, fnittrade Katties.

De skrattade båda och nej, han tyckte inte det var sexigt men hon satte guldkant på tillvaron och utan henne skulle han förmodligen gå under. Måtte han få dö innan henne.

– Frank...?

– Mmm.

– Är du säker på att du slängde ut musen för jag tycker det är något som rör sig nere vid fötterna.

– Absolut säker. Såg den dansa iväg och... Frank tystnade. Tänkte efter och spelade upp bilderna igen.

– Men Frank. Det rör på sig. Kan du vara snäll och kolla under ditt täcke. Känns som om det kommer därifrån.

Och med flera pluspoäng på sin sida fick hon igenom sin vilja. Denna gången var det Katties som tjöt av glädje när hennes Frank studsade upp i sängen och gallskrek åt gummiormen som låg så snyggt ihoprullad nere vid hans sänggavel.

25 juli

– Är du fortfarande kvar?

Frank såg stint på Marcel som rörde sig lika hemvant i köket som om han växt upp i huset.

– Ah, Frank. Köm ska du få fruköst. Vi har dukat på verandan. Katties och Tilly är redan och mumsar i sig gödsakerna.

Frank var inte det minsta sugen på att äta något som Marcel haft sina fingrar på. Han intog tjurläge.

– Räcker med kaffe för mig.

Hans mage opponerade sig med ett ljudligt kurr. Men det kunde övervinnas med mental vilja. Marcel trugade på. Hans glada bruna ögon, lockiga hår, lätt fuktiga läppar som alltid log bet kanske på kvinnorna men inte på super Frank.

- Kaffet väntar på dig där ute.

Motvilligt föstes han ut av den unge mannen som glatt gnolade på någon fransk slagdänga. Bordet som mötte honom dignade av godsaker.

- God morgon Frank. Vilken härlig morgon.

Han nickade och utstötte något gutturalt ljud som svar på sin frus morgonkvitter.

Tilly tittade upp från tidningen. Hon mumsade på en gigantisk smörgås med mer pålägg än bröd. Franks mage led.

- Vad vill du ha Frank?

- Inget... svart kaffe blir bra.

Både Tilly och Katties tittade på honom som om han var helt galen. Marcel slog ut med armarna med något uppdragna axlar och utbrast:

- Frank. Allt är himmelskt gött!

- Nä, jag... det är kanske ägg i.

- No no, inga ägg. Bara att äta.

- Frank, sluta «barnsla» dig nu! Tacka istället för all mat vi fått och hugg i.

- Tack Frank... Jag har väl betalt den själv? Så, tack Frank. Han klappade sig själv på axeln.

- Tönt! Och gud nåde dig om du klagar över att du är hungrig sedan.

- Smaka lite bara, bönade Marcel och höll fram en tallrik där han lagt en bit nybakat bröd. Brödet var fortfarande varmt och fick smöret att flyta ut. Det väldoftande brödet hade sällskap på tallriken av brieost, vindruvor, röd paprika och en klick fikonmarmelad. Saliven tilltog i Franks munhåla.

- Du bara måste prova den där vita massan också, sa Tilly och pekade med fingret på en skål. Den har jag gjort!

- Ja, jag kan väl smaka lite av den då.

- Pappa, den smakar bäst med bröd.

- Och det här, mon papa...

- Jag är inte din... morrade Frank.

- ...några skivör breasola. Magiskt gött. Tugga ihop. Se så.

Marcel flinade och Katties njöt i fulla drag.

– Så fantastiskt gott... åh, men gud. Brödet, det bara åh, och med den röran. Tilly, Marcel! Hur gick det här till, undrade Katties.

Frank fick en paus medan hjärnan dividerade huruvida han skulle fortsätta tjura. Vad skulle han förlora om han åt? Medan beslutsångesten levde loppan kom katten Jaumson gående med svansen högt. Det var som om hon vädrat in möjligheter att få sig en läckerbit av sina tvåbenta vänner. Med ett graciöst hopp var hon uppe i Franks knä. Strök sin panna mot hans orakade haka med ett mjau som avlöstes av ett spinnande. Efter hälsningen ansåg katten Jaumson att det var fritt fram att utforska Franks tallrik. Smörgåsen med den nyligen tillagda köttbiten såg inbjudande ut. Och precis när hon skulle slicka på det lufttorkade nötköttet bestämde Franks hjärna sig för att det var bättre att vara mätt och tjurig än hungrig och tjurig. Han skulle ju alltid kunna hävda att det smakade skit, att han gjorde det för Katties skulle eller va fan, han kunde nog få fram en vettig förklaring. Så mitt framför katten Jaumson drog han undan sin aptitretande smörgås.

– Nehe du, den är min. Och så tryckte han in det varma brödet toppat av röra á la Tilly och den där spännande köttbiten i sin oborstade käft. Katten Jaumson satt lugnt kvar och spann. Bedjande ögon följde Frank för hon visste att hade hon bara tålamod skulle hon snart få en bit. Han tuggade, saliven blandades med maten och smakerna började ge sig till känna. Helvete. Hur kunde ett bröd smaka så gott? Och varför var köttet så tilltalande. Och visst hade Tilly rätt i att det blev ännu mer twist på det med hennes egengjorda röra.

– Mjau? kurrade Jaumson fram.

– Vill du ha lite av den sega köttbiten? undrade Frank.

Han rev loss en bit och gav den till henne. Hon plockade köttet vackert med klorna och förde sedan biten till munnen. Hon blev som tokig efter hon svalt den snålt tilltagna ransonen. Hon tryckte sitt lilla huvud tätt intill Franks samtidigt som han tog sin andra tugga. Hon skulle bara ha. «Ge mig, ge mig...» All hyfs försvann och Frank, han smalt och glömde

bort varför han överhuvudtaget varit tvär. Sällskapet brast i skratt. Jaumson anade att de också drabbats av köttets lustar, i alla fall så som katter tolkar det. Alla katter borde ha en människa, tänkte hon. Och det dröjde inte länge förrän den lilla familjemedlemmen med sin sköldpaddsfärgade päls hade fått en egen tallrik dignande med kött. Livet är magiskt!

Kapitel 9

26 juni Söndag GAME DAY

Dörren till hans rum drogs upp så häftigt att de slarvigt uppsatta idolpostrarna höll på att fladdra ner. Emma var vansinnig. Där låg han och trynade. Hon ryckte bort täcket och blottlade hans halvnakna kropp.

– Helvete gör du? mumlade han i sömnruset övertygad om att det var hans mamma som ryckt bort det varma sköna täcket.

Bredvid hans säng stod en stol och på den hans vattenflaska. Emma tog den. Den var åtminstone halvfull. Hon vred av locket och kastade innehållet över den ont anande ynglingen.

Reaktionen blev som önskad. Ali flög ur sängen med ett:

– Men för helvete! fortfarande övertygad om att det var hans mor som nu måste fått någon sorts hjärnblödning. Men så fel han hade. Istället för ett timid ursäktande kom hagelbössans salva mot honom i 250 km.

– Se för fan till att ta på dig!

Där i hans rum stod Emma, hans tränare, och var ursinnig. Dubbelt chockad tappade han fattningen helt. I bara kalsongerna och i morgonstånd höll han på att helt förlora ansiktet. Emma tittade honom stint i ögonen och nyttjande hans förvirring.

– 10 sekunder, sedan ska du vara klar! Färdigklädd med packad väska. Matchen börjar om 30 minuter!

Hon gick ut ur rummet, drämde igen dörren och skrek in till honom:

– 10 sekunder annars behöver du aldrig mer visa dig på planen!

Fotbollen var hans allt. Ali hade redan blivit sparkad ur tre föreningar.

– 9 sekunder! kom det utifrån.

Han visste att hon menade allvar. Även om han bara hade haft Emma som tränare i två månader hade de andra killarnas beteende visat att «she's the boss». Något han hade jävligt svårt med. Kvinnor skulle serva männen, inte tala om vad de skulle göra.

– 8 sekunder!

Intuitivt kände Ali att han stod inför ett livsavgörande val. Sängen var inte så lockande längre, den var pissblöt och det rann fortfarande droppar ner på hans bara bröst.

– 7 sekunder!

Hans hjärna drog igång och kalkylerande om rätt kontra fel. Den till och med bönade honom med «du kan ju inte låta en kvinna bestämma över dig, hur ser det ut».

– 6 sekunder!

Ali du älskar fotboll, hon tror på dig...annars skulle hon väl inte vara här, hördes en röst inom honom. «Jag låter som Gollum», viskade han för sig själv och ögonen började se sig om i rummet.

– 5 sekunder, ticktack!

Där låg hans träningsoverallsbyxor. En något svettluktande t-shirt hittades bland högarna på golvet. Och var fanns hans fotbollsskor? Benskydd?

– 4 sekunder...

Hakima, Alis mamma, såg misstroget på Emma medan hon halvhjärtat stökade i ordning frukost till sin son. Skulle han åka med så behövde han något i magen och det var hennes jobb att se till att han fick det.

– 3 sekunder!

Emma var fortfarande hög på adrenalin när hon bankade på hans dörr. Ali sprang runt som en skållad råtta för att hitta sina skor. Precis i 2 sekundersmomentet öppnade Ali dörren.

– Mina skor! skrek han till sin mor. Var är mina skor?

- Har du fan ingen koll på var du lägger dina skor? Är du typ tre år? Tror du din morsa är din slav? Väx upp för helvete!

Skorna kom och gavs till Ali som inte ens tackade sin mor för något han såg som självklart. Emma exploderade, tog tag i hans nacke och vände hans ansikte mot hans mor.

- Säg tack, väste hon.

Och det var där miraklet kom. Ali såg sin mor i ansiktet. Tittade in i hennes ögon och såg skräck. Hon slog ned sin blick, sprang in i köket och kom genast tillbaka. Hon räckte fram en brun papperspåse som innehöll hans mat. Han tog emot den och såg fortfarande på henne.

- Tack, sa han innan han drogs ut genom dörren och så gott som kastades in i Emmas bil. Där låg hans matchställ. En andra pusselbit föll ned från himlen. Hon trodde på honom. Varför skulle hon annars ha hans ställ med sig? Hon såg på honom och nickade.

- Byt om. Och andas inte på mig, du stinker.

Hans jargong ville svara henne «skaffa en hund att pissa på, jävla bitch». Det var just hans retorik. Den ansågs cool ute på gatan men hade bidragit till att förstöra hans chanser att samverka i samhällets klasser ovan asfaltsnivå. Den hade även fått honom utslängd från GAIS, Häcken och IFK. När Emma hade fått frågan om hon kunde ta sig an en kille med invandrabakgrund hade signalhornen tjutit. Invandrabakgrund? Vad innebar det? Ordföranden Christer Karlsson hade svarat «du vet, kulturella skillnader, vet inte riktigt gränserna».

- Och honom ska jag ta in i vårt väl fungerande lag? Var har han spelat innan?

Christer visste att Emma älskade utmaningar.

- Han är bara 15 år och fick kontrakt med Häckens BK.

- Varför är han inte kvar där då?

- Odisciplinerad och osportsligt uppträdande. Jäkla humör.

- Och det ska jag fixa? Nä, tror inte det. Jag har jobbat som sjutton med killarna för att få dem dit där de är nu.

- Det har du gjort förbaskat bra! Vi är tacksamma för det.

- Christer, jag går inte på det. Du får be någon annan. Han är ju dessutom för ung för att spela med oss.

- Det var U 19 han spelade med i IFK.

Emma vände sig om.

- Har han varit i IFK också. Startspelare?

Christer nickade.

- Han slösar bort sin talang och storklubbarna vill inte ta i honom med tång längre. Ryktet flyger fram fort som du vet. Du kan väl ge honom två månader? Vi har redan diskuterat det i styrelsen och fixar du honom så vill vi ge dig A-laget nästa år. För där kommer han garanterat spela. Sedan lär han bli erbjuden proffskontrakt. Grabben behöver hjälp och jag tror att du är hans bästa chans.

- Vad är hans stora problem?

- Det är det du ska ta reda på. Men enkelt uttryckt så slåss han lika mycket som han spelar boll, tjafsar med domare, tränare och glider omkring som en kung.

- Droger?

- Nej, inte hört något om det.

- Misshandel eller...?

- Nej, inget med polisen. Inget sådant, han är bara väldigt obstinat och ilska av sig.

- Fula saker på planen?

- Yepp och tyvärr också på träningarna. Kommer och går som han vill och tror han kan styra allt och alla. Men jag tror att om du snackar med dina killar och lägger upp en taktik så kan ni hantera det. Jag har fullt förtroende för dig liksom för dina spelare.

Något som Emma ogillade starkt var egocentriska talangfulla divorer som bara spelade för sin egen skull. Oftast var de ouppfostrade och saknade starka ledare som vågade ta tag i dem. Och nu hade styrelsen redan tagit beslutet att hon skulle «fixa» honom. Uppdraget kändes olustigt. Utan att tänka efter hasplade hon ur sig:

- Oavsett så ska jag ha A-laget nästa säsong. Flera av mina spelare knackar på den dörren och jag vill fortsätta leda dem.

Och du vet lika väl som jag att A-lagsspelarna är trötta på Dennis. Jag borde vara den naturliga efterföljaren så kom inte med den moroten.

Christer gillade raka rör, tuffhet och mod, något som Emma definitivt besatt fast hon hade sitt kön emot sig. Fotboll, i hans värld, var fortfarande till största delen «a mans world» men hon gjorde nytta och klubben lät henne hållas.

– Touché! Men du lär få en extra stjärna där uppe, hade han sagt och pekat upp mot himlen.

Fem dagar senare hade en tuggummituggande yngling dykt upp mitt under träningen med ett «tcha, var är er tränare». Nu satt han i hennes bil och krängde på sig matchkläderna.

– Du börjar som vänster ytterforward idag.

– Men varför...

Han kom på sig själv och höll tyst.

– Se till att vara tvåvägsspelare idag, alltså försvara lika mycket som du anfaller. Och, idag ser du till att passa till dina medspelare. Ni är 11 stycken ute på planen och alla är till för att hjälpa varandra. Matchen saknar större betydelse men ditt uppträdande är däremot viktigt. Idag avgörs din framtid. Du bestämmer om den ska bli ljus eller om lyset släcks. Just idag.

– Varför just idag?

– För idag har det gått två månader sedan du började med oss och styrelsen gav mig två månader att få ordning på dig. De ska se om du har blivit «rumsren» och snackar om att ordna kontrakt...

Hon hann inte säga mer.

– Kontrakt?

– Lyssna nu. Du lägger för mycket tid på att gnälla och hata alla andra. Plus att vi aldrig vet om du ska dyka upp till en match, som idag. Det visar bara vad du tycker om dig själv. Nu, under denna match, ska du uppträda som om du älskar alla. Medspelarna, motståndarna, domaren, bollen, publiken... Fattar du?

– Vaddå, ska jag krama motståndarna, kyssa domaren?

Hon sneglade på honom och ville säga «jävla pucko». Istället sa hon:

- Hur känns det när du gör mål?

- Nice! Kingit.

- Ta med den känslan och var ödmjuk.

- Ödmjuk king? Du menar som i någon sådan där Disneyfilm? Men då är det ingen som har respekt för mig.

- Om du tror respekt betyder att folk ska vara rädda för dig förstår du inte ordet. Respekt är något som en hjälte eller en förebild får av andra. De ser upp till dig och litar på dig.

- Hjälte? Typ Wolverine?

- Ronaldo hade jag mer i tankarna.

- Vad är det med honom, han är en fjolla.

- En fjolla som drar in miljoner varje vecka. Han är smart och förstår fotbollens inre kärna. Det som skiljer dig och honom åt är att han är villig att träna för att vara bland de bästa. Villig att ge allt. Och han vet att det är upp till honom att förverkliga sina drömmar. Alla stjärnor har fått kämpa. De tycker inte synd om sig själva och skyller på andra. De gör något åt det! Du sparkar på folk som redan ligger ned. Vad tjänar du på det? Så, ut med dig nu. 20 minuter till avspark.

De andra var i full färd med uppvärmningen när Ali tog sig ur Emmas bil. Gruppen iakttog honom på håll medan han sprang emot dem. Flockens blickar vandrade mellan arenaklockan och Ali. «Men fan, jag vet att jag är sen». Det var nästan så han var på väg att skita i det men så kom han ihåg Emmas ord. Du väljer. Flocken däremot hade helt andra tankar. De hade slagit vad om hur lång tid det skulle ta för Emma att hämta dit Ali. Så när han anslöt sig till gruppen gav Saeid ifrån sig ett glädjeskrik.

- YES! 15 minuter. Jag visste det! Mannen, du har gjort mig 500 spänn rikare. Du förtjänar en kram. Kom mannen. Men fan, har du inte borstat tänderna? Nu kör vi grabbar.

Ali skrattade. Och kände för första gången i sitt liv en gemenskap, rent av en lustfylld känsla av att få tillhöra en grupp.

Emma hade efter ett långt möte med killarna och till slut enats med dem om att se till att få «grabben på fötter». Även om Ali i början levt upp till sitt eländiga rykte såg alla hans enorma genialitet som spelare. Och honom ville de ha med sig in i A-laget, för det var deras tur att kliva upp där nästa säsong. Detta var deras morot under hans så kallade uppfostringstid. En period som kostade blod, gav blåmärken, skapade heta känslor, en hel del tårar och många samtal med coachen. Något som han aldrig fick veta.

Ali, utan mat i magen och med aningen för lite vätska i blodet slet. Inte för att han tyckte att han uträttade speciellt mycket, som han såg det, men han följde med i anfallet, jobbade hem i försvarsspelet och passade bollen på en touch för att sedan få tillbaka den och utmana sista försvararen. Något som Emma tjatat på honom allt sedan han började hos dem. Domaren blåste äntligen för halvtidsvila. Han behövde mat, vatten och kanske även spy.

Kapitel 10

12 juli

De flesta andra fullblodssvenskar var lediga men inte Jessie. Klockan fem gick alarmet igång. Yrvaket fumlade en ensam sökande hand efter avstängningsknappen. Trots trötthet och ömma muskler var hon snabbt upp och ur sängen. Hon hade mycket att se framemot. Och medan hennes vänner bombarderade Facebook med reklamliknande bilder som formligen skrek «titta vilken härlig semester vi har» svarade hon med att ta en selfie i nyvaket tillstånd, med allt vad det innebär, med texten «vi som får världen att gå runt och skiter i vad ni äter till frukost, lunch och middag». Solen var redan igång med att lysa upp tillvaron och det var bara lilla Spinner som saknades. Visserligen var detta inte hans favorittid på dygnet men han brukade ändå ge sig till känna. Naken trippade Jessie ut i det lilla köket och in i arbetsrummet med den specialgjorda kattluckan. Fortfarande med lite grusade ögon tog hon ett steg in på det kalla golvet. Och precis innan hon skulle kalla på sin älskade lurvelpäls skymtade hon något konstigt liggandes strax utanför Spinners egna privata ingång. Ett steg närmare med händer skylandes sina bröst såg hon plötsligt var det var som låg där på fönsterblecket. Hon studsade en meter bakåt med ett:

– Fy fan! Fy fan...

Råttan, som låg där, var lika stor som hennes snart fullvuxna älskling Spinner. Med gråbrunaktig spretandes päls låg den där.

– Åh fy fan, sa hon igen med känsla av både stolthet och avsky. Hade hennes Spinner fällt detta, i hennes ögon, gigantiska rovdjur? Alla blåfeta pudelluder vad äckligt. Hon tittade

på den igen. Den var väl död? Några tänder skymtade i det öppna gapet. Ingen tendens till livsandar där inte. «Äckligt». Rysningarna ville nästan inte ta slut och nackhåren stod fortfarande rätt ut. Hennes nästa tanke var «hur får jag bort den»?

– Vet ni vad? När Jessie fick syn på tvillingarna kunde hon inte hålla sig en sekund. Utåt sett såg gubbarna ut att vara försjunkna i sina tidningar med halvätta smörgåsar och rykande kaffekoppar där de satt runt fikabordet, som var lika ostädat som vanligt. Men de satt som på nålar. Det var en charad de kommit överens om att leka i deras lilla teatervärld.

– I morse möttes jag av en milt sagt grotesk syn!

Petter muttrade «jaha...» och tog en tugga till på sin macka. Nisse tog av sig läsglasen och såg på henne:

– Nå, får vi höra?

Precis då steg Jens in med John Blund hängandes i ögonlocken och med håret ståendes åt alla håll. Han stapplade in, tog fram sin kopp och höll upp det nykokta kaffet. Hasade sig sedan fram till fikabordet och drog ut en stol som han halvt kollapsade på. De andra såg på honom.

– Skaffa inte kolikbarn... mumlade han medan han förde koppen till munnen.

Jessies synapser i hjärnkontoret kopplade bort dödråttan och drog fram minneskortet om Clara. Snabbt kastade hon ur sig:

– Men, vet du vad... jag har lärt känna en kvinna som kan lösa det.

– Lösa att inte ha barn? viskade Jens medan han la pannan på bordet med risk att få smulor i håret.

– Ha, nej. Bota kolik på bebisar. Här, jag har hennes visitkort... vänta.

– Jag väntar, sa han och orden dämpades av bordsskivan.

– Här. Jessie räckte över visitkortet till den utsträckta armen med handen vars fingrar tog emot den lilla lappen. Jens tittade slött på den.

- Akupunktur? Ska vi köra voodoo på barnet. Då blir inte Lina glad.

Nisse och Petter skrattade. Jens var rolig. Voodoo. Sicken knäppskalle.

- Men du Jens, inte ska du stoppa nålar i barnet ditt. Titta här.

Petter tog tag i hans hand och körde in sin egen jordiga tumme i köttet mellan tummen och pekfingret. Hårt och bestämt. Jens studsade upp.

- Aj så in åt helvete!

- Den punkten sätter stopp för koliken. Ta en tändsticka och tryck lite lätt där medan lillan får bröstet så ska du se att det blir bättre. Nisse nickade.

- Jo, så är det allt.

Nu var det Petters tur att nicka instämmande. Jessie var perplex.

- Ni upphör aldrig att förvåna mig.

Tvillingarna mös.

- Men du, vad var det för monster du såg i morse?

Jessie såg på Petter. Monster, vad hade hon sagt?

- Ja, du sa du sett något... när du steg in förut, manade Petter på.

- Ja, ja...

Nu kom hon ihåg megaråttan i fönstret. Gubbarna tittade roat på henne.

- Jo, ni förstår. I Spinners ingång, där låg världens fetaste råtta!

- Jaha..?

Grabbarna verkade inte speciellt imponerade eller chockade. Här gällde det tydligen att ösa på med stora bokstäver.

- Tänk er en kamphund ...

- Mmm.

- ...fast aningen mindre och med ett gap som en monsterhaj... liggandes på min fönsterbräda...

- Vilken typ av kamphund, undrade Jens. Mastiff, bulldog, pit bull...?

- Minipitbull!

- Finns det?

- Jamen, använd fantasin. Den var groteskst stor som en bodybuilderoxe, ni vet belgisk blå...

Gubbarna nickade.

- Jag menar små möss tar jag ju, ja ni vet, med sopen eller nått men den här mastodontråttan. Som tur var, och jag säger, som tur var så var den död OCH, mina herrar, som tur var hade Spinner inte tagit in den i lägenheten. Fattar ni vad jag säger. Tänk om han släpat in den i mitt hem! Och den varit levande! Brrr.

- Men nu var det int så, sa Petter med sista biten smörgås i munnen.

- Prat int med mat i mun, förmanade hans bror och såg sedan lite ursäktande på Jessie.

Det blev tyst men bara för en kort stund.

- Livet är märkligt... muttrade Jens som nu verkade ha vaknat till ordentligt och om det var efter den omilda behandlingen av hans akupunkturpunkt eller kaffets beroendeframkallande koffein som satte in, det kan det tvistas om så därför säger vi att de båda sköt fart på den unge mannens kroppsegna kemikalier som har en förmåga att få oss att just pigga till.

- Vad menar du Jens?

- Jomen, det är ju inte ovanligt att om någon berättar typ något sådant här så har någon annan varit med om något liknande ungefär, i samma veva eller nått.

Tvillingarna såg på varandra med aningen höjda ögonbryn. Deras kroppsspråk gjorde antydning att «nu var frukosten över och dags att gå ut och få igång arbetshjulet». Petter sparkade till Jens stol och manade honom att haka på. Han såg på gubbarna, reste sig med kommentaren:

- Vi slog ju ihjäl en bautaråtta häromdagen och...

- Nä, nu får vi allt fokusera, som Jessie brukar säga, på jobbet. Du snackar för mycket Jens. Kom nu.

- Den var stor! hördes Jens röst innan dörren drogs igen bakom trion. Innan Jessie kunde sälla sig till gruppen behövde hon få iväg några beställningar. Med sin rosafärgad tekopp i handen gick hon in på kontoret. Morgonens konversation gick i repris någonstans i hennes hjärna. Hon tog några andetag för att dämpa rösterna och låta scenen ebba ut. Fokus behövde läggas på viktigare saker nu. Ute på gården garvade tvillingarna gott.

- «Du» ... Nisse petade Jens lätt på axeln med sitt jordiga finger. «...den där råttan vi slog ihjäl».

- «Ja»... Jens, som gick mellan dem, kände sig som en liten pojke mellan två klonade Karelinbrottare.

- Den råttan är borta från sophögen, sa Petter kallt.

- Va, men vi slog ju ihjäl den. Jag såg ju det själv, du fan nästan klöv hjärnan på den.

- Jo, den är död, men den är borta. Nisse stannade upp.

- Har räven tagit den?

Jens stannade han med.

- Nä, int har räven plockat den, sa Nisse.

- Nä, det är Spinner som plockat den, viskade Petter.

Och så vek bröderna sig av skratt. När de hämtat sig drog Nisse fram sin mobil.

- Här ska du få se. Vi fick allt på bild.

På mobilskärmen, som bar stänk av små lerflingor, såg Jens hur Petter smög fram i ett bostadsområde. Trippade fram i sina svarta gummistövlar med ett brett flin och en jutesäck över axeln. Nästan som en gammeldags tomte, tänkte Jens. När Petter närmade sig ett halvt öppet fönster drog han upp innehålllet ur säcken. Sedan placerade han pälsklumpen på fönsterblecket. Petter traskade bort och kameran zoomade in tingesten som lagts på det vita blecket. Det var en död råtta. Kameran fick återigen kontakt med Petter som stod och gjorde tummen upp med ett grin som visade upp både tänder och rinnande snusprilla.

- Vad det ni! Åh, he he he. Hon kommer flå er om hon får reda på det.

Bröderna tystnade och såg stint på den lille mannen som nu kände sig ännu mindre.

– Fast det kan hon ju inte få, om ni inte lägger ut den på Youtube...Facebook, Insta eller något sådant. Men det skulle ni ju aldrig göra. Och jag, jag vet inget. Nu babblar jag. Vet ni vad. Skitkul. Roligt. Sicket practical joke! Jag gillar er, skarpt. Men då så, vad var det vi skulle ta tag i idag?

Tvillingarna höll ihop i så gott som vått som torrt och hade i stort sett aldrig konkurrerat om någonting. Vid knepiga situationer tog de fram en gammal sliten tärning där jämna tal var Petters och ojämna var Nisses. Så blev det en tvåa föll vad det månade vara på Petter. Rättvist helt igenom enligt bröderna.

– Men finns det inget som tärningen inte skulle kunna lösa, undrade Jens en dag efter de låtit tärningen rulla runt med vinst på Nisse.

– Va menar du? sa Nisse medan han skrapade ihop sista snuset i dosan och la den sedan under läppen.

– Ja men, att nu slå tärning om vem som ska få sista prillan är ju ingen match, men kan ni liksom låta tärningen... jamen säg att ni vill ha samma bil eller blir kära i samma kvinna, vad vet jag. Låter ni tärningen bestämma då med?

– Jo.

– Jo.

De såg på Jens som om han inte förstod hur enkelt det var. Det var ju bara egot som ville ha massa saker och de hade löst det på ett enkelt sätt.

– Fast... Petter tittade upp på den sommarhärliga himlen.

– Ja?

– Det finns en kvinna som jag inte skulle kasta tärning om.

– Jo, så är det, nickade Nisse.

– En kvinna? Vem? Wow, måste vara en väldigt speciell... men vad fan ni är ju gifta, fast jag fattar vad ni menar.

– Vad står ni och jidrar om nu då? Jessie ställde sin gröna skottkärra och satte händerna på höfterna.

- Visste du att det faktiskt finns en sak, eller ja, som Nisse och Petter inte skulle kasta tärning om?

Jessie sköt bak sin keps och spottade ut lite jordblandad saliv innan hon glatt svarade:

- Lotta Engberg! Visste du inte det?

Jens trodde inte sina öron. Han hade förväntat sig någon supermodell eller skådis av hög dignitet men absolut inte Lotta Engberg. Det var hon, Lotta, som gjorde sensommarens måndagskvällar heliga för «the twins». Fruarna hemma fick tycka vad de ville om brödernas trånande efter Lotta på Liseberg. Det här var deras heliga sfär och ömma punkt.

- Jaha...

Jens var smart nog att undantrycka begäret att ifrågasätta Lotta som dubbel W, alltså Wonder Woman. Själv hade han tre olika favorithonor, vilka de var tänkte han bevara i sin egen fantasi.

- Så lustigt att ni pratar om henne. Ni förstår, Jessie torkade svetten från pannan och fortsatte, på min bil i morse så satt det en reklamlapp. Först trodde jag det var en bot. Så irriterande va? Men vet ni vad, det var det inte.

- Säg du de...

- Jo, det var en tävlingskupong. Gissa om vad? Lotta på Liseberg OCH att man kunde vinna en lunchdate med henne.

Som om självaste Ferdinands bi stuckit taggen simultant i Nisse och Petters bakdelar intog de genast givaktställning.

- Säg du?

- Vad skulle man vinna?

- Det var någon krysstävling. Vinnaren skulle få käka lunch med Lotta. Jag la lappen inne i fikarummet.

Nu är det så att vissa norrlänningar ses som lite sävliga, dvs det kan ta tid för dem att svara på tilltal, om de nu svarar överhuvudtaget. De går i sakta mak genom livet och håller upp fasaden av att vara lugna. I verkligheten är det inte så. De är lönnsnabba och jävligt kluriga när motivationen kommer över dem. Petter och Nisse var vinnarskallarnas överhuvud varför jakten på Lotta nu var i full färd. Lappen låg på bordet.

Men det var bara en. Nisse han precis före och högg den med grinande tänder och löst sittande prilla. Jessie och Jens var snart ifatt för att se skådespelet.

– Ge hit!

– Ne´ du, sa Nisse och höll lappen högt upp i luften. Nu är hon allt min!

– Satan heller. Ge hit.

– Hörnni! Nisse.. ha ha.. du, jag kan kopiera den där lappen så får Petter en också.

– Ne´, då kan han vinna.

– Nisse, det lär finnas tusentals sådana där lappar så en mer eller mindre spelar ingen roll. Ge honom chansen nu.

Nisse gav motvilligt med sig och vakade som en hök över Jessies förehavande med kopian. Med varsin tävlingstalong satt så de båda bröderna ner. Läste, kryssade i JA respektive NEJ i de små rutorna och sneglade snett på varandra. Jens ruskade på huvudet, tog en klunk ur sin nyöppnade Loka. Jessie såg ovanligt nöjd ut. De bad sedan om varsitt kuvert, stoppade i sina svarsappar, skrev adress på kuverten, tog upp frimärke ur sina plånböcker och tryckte dit Zlatan i dubbel bemärkelse. Sedan såg Jessie och Jens hur de gemensamt tog elbilen Zeebe bort till brevlådan och lät artigt varandra posta sina brev. «Märkligt att de använder snigelpost», tänkte Jens.

Kapitel 11

20 juli

- Mamma..?

Katties tittade upp över glasögonkanten medan hennes fingrar fortsatte rensa eventuella småkryp från Johannesörtsblommorna.

- Ja, älskling..?

- Varför ger du inte behandlingar längre?

- Vänta lite raring... jag ska bara stoppa ner blommorna i burken.

Hennes orangefärgade fingertoppar stoppade försiktigt ner blomstren i glasburken varpå hon höllde i den finaste olivoljan över de gulröda bladen. Tilly iakttog henne. Varje sommar och så länge som Tilly kunde minnas plockade de Johannesört, rensade dem, höllde olja över och lät dem stå och dra i ett sommarfönster. Var och varannan dag vände de på burkarna och för varje gång blev oljan mer och mer orangefärgad.

- Varför jag inte ger behandlingar... det är en bra fråga. Jag tror... och du ska veta hur roligt jag haft det att kunna hjälpa människor. Du vet att kunna utföra mer eller mindre små «mirakel».

- Så varför slutade du?

- För att många eller de flesta fortsatte att göra det som gjorde dem sjuka. De förändrade inte sina mönster.

- Hur menar du?

- Rökare fortsatte röka, övergödda fortsatte frossa i sig mat, söndriga knän tvingades löpa... fattar du galoppen++? Och så förväntade de sig att jag skulle fixa till dem. Så jag vill inte vara den som gjorde att de kunde fortsätta gå i samma

mönster. Jag tröttnade på att vara «servicetekniker» eller städant.

– Aha, men några gjorde väl förändringar?

– Jo några, men de stötte på patrull senare i livet när de hittade på andra dumheter. Bytte ut ett missbruk mot ett annat. Det är komplicerat. Så jag har släppt allt det där. Fast det ligger naturligtvis mer bakom än bara våra levnadsvanor, i varför vi blir sjuka. Det har ju skapats DNA och RNA som har en tendens att dra med sig skit in i systemet och lite annat smått och gott.

Tilly drog sig till minnes meditationen när hon hade ridit på Azkmeribars rygg och träffat den där kvinnan.

– Meditation då?

– Ja, där städar jag ju inte upp på samma sätt. Där krävs det eget ansvar. Det är som i buddhismen. Du behöver hitta vad som orsakar ditt lidande, sluta göra det och följa en medelväg. Ofta är det girighet i någon form som får en att må dåligt.

– Menar du liksom att vara nöjd med det man har?

– Mmm. Att hela tiden gå och tänka «om» och då menar jag inte aoum utan om, så tappar vi betydelsen i att vara helt närvarande i nuet. Senaste patienten jag hade ville bli gravid och sa hela tiden «om jag bara får ett barn så kommer jag bli lycklig».

– Och...

– Men tänk vilket krav det ställs på barnet, att göra sin mamma lycklig! Det är ur lycka barn ska komma till, inte för att göra någon lycklig.

– Var du lycklig innan mig?

– Absolut! Hundra procent, men sedan gick det galet...
ha ha ha.

– Men det finns ju föräldrar som skyller sin olycka på barnet.

– Skitsnack. Alltså att barn orsakar olycka. Det handlar om hur vi ser på saker och ting och våra val.

– Finns det... Tilly letade efter ord... ondska som på något sätt tagit sig in i människor.

Katties såg på sin dotter.

– Berätta Tilly, vad tänker du.

Och så satte de sig ner vid deras älskade köksbord som förmodligen hört fler historier än de flesta andra köksbord och Tilly berättade om sin upplevelse. Katties lyssnade på varje ord och nickade stundtals.

– Han sa att han hette Azkmeribars.

– Fantastiskt.

Katties reste sig upp och bad sin dotter vänta vid bordet. När hon var tillbaka hade hon en bok i sin hand. Den såg både gammal och skör ut. Med glittrande ögon öppnade Katties den skinnklädda boken.

– Här, här har jag skrivit allt som jag tycker har varit var värt att komma ihåg från sådant jag upplevt och hört talas om. En munk, som jag träffade i en meditation, berättade en spännande historia. På hans tid, han var typ schaman eller ja helare och levde med andra munkar.. han kunde driva ut andar eller som han sa «evil spirits and evil arrows» ur folk. Dessa förvarades sedan i speciella kärl i berget Kunlun. Men en dag så kom kriget och munkarnas hem invaderades och alla kärl som höll de galna andarna fångna slogs sönder. Om det är sant eller inte vet jag inte, men andra andliga varelser jag mött påstår också att människor kan invaderas och har invaderats av «mörka krafter». Någonstans gick det snett i mänsklighetens historia och det är upp till oss att nu välja RÄTT eller FEL.

– Men om man är invaderad så blir det väl svårt?

– Exakt!

Tilly satt tyst.

– That's why you need a master to transform you into goodness and then stay on that path for a long time.

– Var finns den mästaren då?

– Du har redan träffat henne. Eller hur? Stilla dig med meditation, var nöjd och sök endast efter goda gärningar. Så fort det börjar snurra i skallen på dig är du på fel väg.

– Vem är du egentligen mamma?

- Ho ho ho... bara en medelålders kärring med växande bakdel och en hel del fantasi. Kom älskling så går vi ut på kontoret.

2016

3 augusti

Kenny, som var bekant med Emma genom idrottsvärlden, var chef för marknadsavdelningen på Liseberg. Det hade han varit i 12 år. Tiden gick fort. Han slog sig ned vid sitt pampiga mörkbruna skrivbord i ek. Bekvämt satte han sig till rätta i direktörsstolen. Sedan lossade han på sin töntiga gröna slips med den blänkande silvernålen. Förnöjt smuttade han på sin cappuccino. Livet behandlade honom numera väl och efter allt slit var det väl ganska naturligt att han fick skörda sin frukt. Lunchen hade spenderats med Micke, en vän från tiden i handbollen. Även han framgångsrik i sin bransch. Det hade gått bra för grabbarna i laget, ja de flesta i alla fall. Mårten, deras geniala spelmotor, var den enda som kraschat. Han hade fastnat i alkoholisträsket då begäret till ruset blev för stort under kändisskapet. Därmed tappade han familj, trygghet och chanserna att ta över byggfirman efter sin far. Det var ett ämne som ofta dök upp när de gamla lagkamraterna träffades. Hur gick det till? Mårten hade haft alla förutsättningar. Dessutom var han brudmagnet nummer ett. Kenny hade haft sina utmaningar men aldrig på det viset. Både han och Micke visste att förmågan att lyckas utanför plan krävde lika mycket disciplin som att lyckas på plan. Summeringen av dagens lunchsamtal avbröts av telefonens små vibrerande livstecken. Han ställde ned sin minimalistiska kopp, lyfte upp den guldfärgade plattan och svarade på sin breda Göteborgs dialekt.

- Kenny Martell, Lisebergs AB, hur kan jag hjälpa dig?

Det var tyst i andra ändan. Kenny avvaktade. De hade haft en del skumma samtal de senaste dagarna. Efter några sekunder hördes en mörk lite raspig röst.

- Petter här.
- Ja, hej...
- Jo, jag har vunnit.
- Vunnit?
- Jo, Lotta Engberg.
- Ja?

Kennys hjärna drog igång. Vunnit... Lotta...

- Ja, jag vann tävlingen, lunch med Lotta Engberg.

«Är det något jävla skämt» var första tanken men så kom han ihåg. The practical joke som Emmas kompis behövde lite hjälp med. Fasiken vad han älskade sådant. Han hade varit kungen under sin tid när det kom till detta.

- Lunch med Lotta! Ja, just det.

- Ja, jag vann tävlingen.

- Vad sa du att du hette?

- Petter.

- Bra. Och vad fick du för vinnarkod så jag inte gör bort mig här.

- Kod?

- Ja... du fick en kod. Den står efter mitt telefonnummer.

- Asså den. Jag trodde det var hennes e-postadress. Ja, då är det L8@Liseberg.

- Perfekt. Du skulle luncha med henne innan föreställningen den 8 augusti. Vi har bokat bord på InContro för en lättare lunch. Klockan 14.15. Kommer du?

- Jo, du, jag kommer!

- Och så var det där med kläder. Har du fått T-shirten?

- Jo.

Petter tittade på tröjan med texten «I have a date med Lotta». Den var långt ifrån snygg men vad gjorde det. Han skulle få luncha med Lotta. Och han hade inte sagt ett ord till Nisse. På något sätt behövde han hitta en förklaring till varför han behövde åka in tidigare till stan innan föreställningen på Liseberg. Tandläkaren fick bli hans ursäkt.

8 augusti

Men Nisse hade också fått ett brev, som förmedlade att han vunnit. Även han ämnade att hålla dagens romantiska lunch med Lotta hemlig. Texten på hans t-shirt lös i rött «LOTTA» och med ett stort hjärta runtom. Kl 13.45 placerade hovmästaren Nisse vid ett bord i lokalens innersta. Halvtimmen senare klev Petter in och samma hovmästare placerade honom i andra änden av det populära innestället. Tiden rann iväg och väntan blev mer och mer nervpåfrestande. Halv tre knackade en vacker ung dam på Petters axel och sa med en menande blick på hans tröja «jag tror din Lotta sitter i andra hörnet».

– Men vad säg du? Jo jag undrade just. Tack tack.

Petter reste sig upp och med ganska stadiga ben gick han bort för att möta sin fantasi. Han letade med blicken. Längst bort såg han en bekant baksida. Banne mig om det inte var Nisse. Vad gjorde han här? Och vem satt han och snackade med? Petter klev fram och knackade honom hårt på axeln.

– Nisse, vad fan gör du här!

Bragt ur fattningen vände Nisse på sig och kom snabbt på fötter när han såg sin bror. Petter glodde argt på honom och läste sedan texten på hans t-shirt «LOTTA». Nisses bordsdam med övriga gäster följde roat brödernas t-shirt blängande. Nisse läste högt:

– I have a date med Lotta... och så drog han i sin tröja och läste Lotta!

– Så bra, ni hittade varandra till slut.

Nisses sällskap räckte fram handen med ett käckt:

– Hej. Elisabeth.

Det klingade om hennes rörelse när alla hennes små silverarmband kom i rörelse. Motvilligt sträckte han fram näven och skakade den lilla juvelbeprydda handen. Hon log mot honom. Nästan flörtade och han kände sig något bättre till mods. Nisse satte sig ned och nickade till sin bror att göra likadant.

– Får jag ta en bild av er? Ni är bara för sköna, smörade Elisabeth vidare. Bröderna föll för hennes charm och lät sig

plåtas. Bakom dem sicksackade sig hovmästaren fram bärandes på en stor silverfärgad skål. Framme vid de storvuxna männens bord, lyfte han på locket, böjde sig ner och ställde fram ett silverfat med en gigantisk röd seg råtta på.

– Med hälsningar från chefen.

Det blev tyst. De tittade på varandra. Tittade på den osmakliga rätten. Såg på varandra igen.

– Du Petter...

Petter såg på sin 36 minuter yngre bror.

– Ja, Nisse?

– Jag tror Jessie vann denna omgång.

– Jo, nog är det så alltid.

– Men vi tar väl upp kampen?

– De kan du ge dig på!

27 augusti, 2016

Semestern var över och Frank kände verkligen att tiden gick fortare med åren. Veckor blev månader och sedan år som flöt ihop. Det var både lustigt och skrämmande. Som han såg det var återstoden av livet som en tur nerför pulkabacken. Ett uttryck han själv hade kommit på. Oftast fick han förklara den med «jag har slitit mig uppför backjäveln, nu kan jag bara åka ned och njuta av färden. Och, jag kan välja vilken pulka jag vill...» Ingen var speciellt imponerad över hans metafor men de spelade spelet och nickade med välvilligt leende som om de förstod honom så väl. Första gången han berättade det för Katties hade hon bara stirrat på honom och sagt:

– Idiot.

– Men varför...

– Därför. Du har ingen aning om det plötsligt dyker upp något träd i din lilla backe, eller kanske snön uteblir eller om det blir jordbävning.

– Men det var ju bara en beskrivning...

– Och hur jävla roligt låter det då? Pulkabacke. Och så svårt är det väl ändå inte att ta sig uppför en pulkabacke.

Han skrattade lite åt minnet och tog en till klunk av kaffet. Hon hade ju haft rätt som vanligt. Fast han tyckte ändå om uttrycket «sin pulkabacke». Klockan var strax efter 9 och jobbet kallade. Koppen ställde han i diskhon mot bättre vetande. Han tvekade. Tog upp den, öppnade diskmaskinen och kände sig ganska nöjd med beslutet tills han insåg att den var fylld med ren disk.

– Skit också.

Frank beslutade sig för att lite skäll för en glömd kaffekopp på diskbänken var bättre än att behöva tömma den där tingesten nu. Precis när han ställde ner koppen hörde han steg i trappan. Dags att ta ett nytt beslut. Ila snabbt och tyst iväg eller möta den annalkande vårvinden redan nu.

– Frank!

Handen på dörrvredet tvekade.

– Frank! Vänta!

Han vände sig om. Katties trippade så graciöst hon kunde nerför de sista trappstegen.

– Frank. Tre minuter bara.

Omedvetet såg han på armbandsklockan. 9.23. Tick tack.

– Du är chef så du kommer alltid i tid, log Katties mot sin man.

– Sant.

– Kom in i köket igen. Du har ju inga besök idag, vad jag vet. Vi behöver prata lite.

En något orolig känsla spred sig i hans mage. Vad hade han gjort nu som han inte var medveten om, eller inte gjort.

– Jag skulle sagt det tidigare, men ja.

Katties plockade fram sin favoritkopp ur diskmaskinen, gick bort mot espressomaskinen och såg frågande på sin man. Han tittade frågande tillbaka.

– Vill du ha? förtydligade hon.

– Ha vad för något?

Hon pekade på kaffeapparaten.

– Aha, no. Jag är nöjd.

- Bra. Sätt dig Frank. Du behöver inte stå där som om du väntar på en utskällning. Du har tid.

Kaffearomen spred sig där de satt mittemot varandra. Katties harklade sig.

- Frank. Det har hänt något fantastiskt.

Oron växte sig större i magen. Fantastiskt?

- Jo, du förstår. Vi ska få tillökning.

Nog för att Franks alla motorer skulle vilja gå igång så kände han sin fru och livskamrat ganska väl. Vad som helst skulle kunna ramla ned nu. Själv var han mest nervös för att det hade med Tilly att göra. Och kanske den där fransosen. Men nej, hans dotter var väl ändå för smart för att falla för den där tönten.

- Tilly... Katties ögon tindrade.

Frank kände hur hela innanmätet började knyta sig. Han blev torr i munnen.

- Tilly ska få en liten... medvetet gjorde hon en konstpaus. Katties älskade nämligen rollen som dramaqueen.

- Fuck...

- Men gå inte i taket nu. Du vet Marcel.

- Jag stryper honom...

- Jätteroligt Frank. Anitas lilla tax Max du vet, han som försvann tidigare i somras.

Frank kom mycket väl ihåg den episoden. Med ett yl hade den gästande och lösgående taxen dragit från deras gård. Katties hade sett den kortbente rackaren skutta iväg med öronen flaxande som vingar. Ylandet hade fått de andra att stanna upp i sina sysslor. En efter en kom de bort till Katties som berättade vad hon sett. Frank var övertygad om att den lilla fyrfotade hade fått doft på något vilt. «Han kommer tillbaka, taxar är smarta. Ta det lugnt», hade han sagt till Marcel som fått förtroendet att passa honom och hela huset medan Anita var iväg och letade opaler i Australien. Marcel tog det inte lugnt. Han visste vad Max betydde för Anita och han hade lovat heligt och dyrt att han hellre skulle ge sitt liv än att något skulle hända Max. «Jeg måste hitta honom» sa

Marcel och drog iväg mot skogen skrikandes «Max». Fem sekunder senare var Tilly iväg. «Marcel hittar inte i skogen». «Marcel, vänta»!

Tjugo sekunder senare drog Frank iväg rustad med sin just-in-caseryggsäck. Katties satte sig på verandan. «Stollar, tänkte hon». Och nu skulle hon äntligen få leverera beviset på att hennes «guider» hade haft rätt.

– Frank, kommer du ihåg vad jag sa om Max? Att följde sitt hjärta och..

Hennes man var inte mottaglig. Han stod och hyperventilerade med det syret som fanns i köket. Sedan fick det sippra ut medan hans läppar fladdrade runt av trycket.

– ..Frank!!!

Hennes röst bröt igenom hans uppeldade hysteri. Framför honom dینگlade hans kaffekopp i hennes pekfinger. Han såg på den.

– Hur många gånger ska jag behöva tjata om att du ska ställa in den i maskinen OCH...

Hans blick såg in i hennes ögon.

– ...är maskinen full så tömmer du den. Vem ska annars göra det?

På två röda var Frank tillbaka.

– Så, lilla Max har blivit pappa, fortsatte Katties och la till: «Berts tik Bitch nedkom med valpar nio veckor efter Maxis besök».

– Valpar..?

– Och Bert kräver att Max tar ansvar. Tilly får honom ikväll. Ja, det tog ju lite mer än några sekunder det här samtalet.

– Sekunder? Var det inte minuter...?

– Har du inte åkt än? Så iväg med dig. Ja just det, du får köpa med dig lite foder och leksaker till Bamse.

– Bamse?

– Hundvalpen. Ha en härlig dag nu. Hej hej.

Kapitel 12

16 september 2016

Meditation

- Kära vänner. Faktiskt så får vi små pusselbitar nästan dagligen om vilka vi egentligen är. Var vi kommer ifrån och senast så tänkte jag så här. Ni vet, alltså, det gör så många filmer om hur artificiell intelligens tar över vår civilisation. Vad heter den där filmen, Tilly hjälp mig.

- Öh, Matrix.

- Nej, inte den.

- Alien?

- Alien, nej nej. Åh hon den där skådespelerskan är med också som spelade i serien som gick på tv för så länge sedan.

- Mamma vilken serie? Vad handlar den om?

- Ja, serien om en reporter, tror jag hon var, som blev kär i någon udda varelse som levde under jorden. Men nej alltså filmen, ni vet vilken det är. I alla fall, det är en som måste åka tillbaka i tiden för att ändra framtiden för att stoppa utvecklingen av den där konstgjorda intelligensen. Det är någon som heter Connor nått... Och han den där kände muskelknutten är med. Schazzenegger nått.

Anita funderade högt med orden: Kan det vara Transformers?

- Terminator! Tack Anita.

- Mamma, han heter Arnold Schwarzenegger! Och hon heter Linda Hamilton.

- Ja just, precis. Och varför pratar vi om det här?

Anita drog upp axlarna och snörpte på munnen.

- AI, testade Emma.

- Pusselbitar, la Clara till.

Katties sken upp med ett:

– Just det! Våra kroppar kan ses som Artificiell Intelligens. Den är ett temporärt hem för en del av vår själ. Kroppen slash hjärnan kan programmeras men den kan också drabbas av virus och fullständigt löpa amok. Så när kroppen är utan kontakt eller styrning av själen blir den som i den där filmen *Terminator*.

– Terminator, mamma.

– Sa ju det.

– Eh, nej.

– Ja ja. Så filmerna ger oss pusselbitar. Så se till att vara uppkopplade med era högre jag för annars så utarmas den här planeten och ja, resten får ni komma underfund med själva. Eller som buddhismen säger «sätt strypkoppel på dina begär».

– Mamma, jag tror inte det fanns strypkoppel på Buddhas tid.

– Ja, ja. *Petitesser*. Låt oss istället njuta av Sussies härliga chokladkaka. Det fanns definitivt inte på Buddhas tid.

10 oktober

– Bra att du kunde komma, sa Christer. Jag ville inte ta detta över telefonen. Så här är det Emma.

Han erbjöd henne inte något kaffe, vilket annars var kutym i deras krets. Inte heller bad Christer henne att sätta sig ner i någon av de slitna stolarna på hans sjabbiga kontor, som också fungerade som föreningskansli. Emma valde ändå att sätta sig ned och i den minst skitiga stolen. Mannen som hon känt i snart fem år sneglade på henne som om det var första gången han såg henne. Därefter tog han till orda igen:

– Carlos kommer att ta över juniorerna nu, började han medan han knäppte händerna framför sig på skrivbordet.

– Ja, det var väl sagt så, svarade Emma och hennes hjärta började slå snabbare. Situationen kändes obekvämt och det var nästan som om hon såg två rävar titta fram bakom hans öron.

Christer fortsatte:

- Och ja, så kommer vi till A laget. Det har beslutats att herrarna fortsätter som ifjol.

- Vad menar du?

Hon kände hur en kall kår började sprida sig från fötterna och uppåt mot hjärtat. Mannen, som nu kändes främmande, såg lite åt sidan. Han öppnade upp de korsade fingrarna och satte armbågarna på skrivbordet. Ett bord som var överhopat av papper, kuvert, foton, pärmar och allehanda prylar och som verkade hata lediga ytor.

- Styrelsen har fattat ett beslut om att inte förlänga ditt tränarkontrakt.

- En gång till?

- Du får inte förlängt...

- Men... varför?

Christer ryckte på axlarna. Emma blev tom inombords.

- Men löftet om att jag skulle få ta över A-laget?

- Som sagt, det är styrelsen som fattat beslutet.

Det var nu som hon borde bli förbannad, nu som hon skulle åberopa något smart om att de gör något olagligt. Men vad hade hon för bevis? År av vänskap var tydligen bara en charad. Hon mindes en tränarkollega. Hörde hennes ord «fotbollsvärlden är inte alltid så jävla trevlig, många bruna tungor och annan skit...»

- ...du lovade ju mig, vi tog i hand och jag löste ju Ali-frågan.

Christer ryckte återigen på axlarna som om han var oskyldig. Hans gråa ögon kändes som döda fiskars. «Hur kunde han stänga av så där?». Hans hår låg plattare än vanligt mot hjässan.

- Men du sitter ju med i styrelsen! Fick hon ur sig.

- Det är som det är.

- Varför Christer?

- Som sagt, styrelsen har fattat beslutet.

Han reste sig upp.

- Du slutar med omedelbar verkan. Alla träningskläder, jackor och väska ska återlämnas, annars dras det från sista löneutbetalningen.

Emma trodde inte sina öron. Greppet om lunchlådan hårdnade i handen. Hon svalde hårt men klumpen i halsen ville inte försvinna. Vad hade hon gjort för fel? Allt blev ludigt. Hon behövde prata med någon. Få ur sig känslorna. Få perspektiv på händelsen som kändes så fruktansvärt överklig. Hennes tankar gick till Sussie som precis la sin beställning vid disken inne på den japanska restaurangen Mikado varpå hon sedan slog sig ned vid ett bord för två. Det blev Gyuhiremaki, en rätt de haft lika länge som hon varit deras kund, vilket hon säkert varit i snart tjugo år. Inklämd bakom sitt bord och med den lilla koppen te fick hon snart sin typiska misosoppa serverad. Än idag visste hon inte om de hade glutamat i buljongen. Därför valde hon oftast bort den varma skålens innehåll. Medan magen kurrade efter entrecoterouladerna äntrades scenen av en tilltaget rund kvinna. Hon hade slitit upp den tröga ytterdörren och stod nu mitt i gången vilket kom att störa trafikflödet av lunchrätternas utskänkning.

- Är du sen, men jag har bråttom, ljöd hennes röst som även fått en döv att lystra.

Personalen slingrade sig förbi jättekvinnan, som tydligen var på väg in i en härdsmläta då hennes stundande sällskap verkade vara 5 minuter sen. Efter några minuter lyckades en ung servitris överlämna Sussies efterlängtrade lunch. Och precis då bestämde sig den övergödda som just avslutat sitt telefonäktande, att sätta sig vid bordet intill Sussies. Därmed uppenbarade sig plötsligt en helt ny världsdel millimeter ifrån Sussies ansikte precis när hon var på väg att skyffla in mat i munnen. Hade Sussie inte varit snabb nog hade tekopp och halva innehållet på tallriken dragits ned av den dallrande rumpkranen som nyss svepte sig över hennes bord för att därefter landa med en duns på soffans. Som om det inte var nog spred damen inpyrd parfym omkring sig varje gång hon rörde på sig. Precis när soffdarrandet lagt sig liksom

doftmolnet lyfte sig Heffaklumpen upp. Sussie höll hårt i sitt bord och parerade återigen bakdelsattacken. Proceduren skulle komma att upprepas tre gånger. En för att hämta sallad, en för bestick och en, som Sussie såg det, bara för att jävlas. Röken började bolma ur Sussies öron. «En jävla gång till och jag nitar kärringen». Precis då damp kärringens sällskap ned på stolen mitt emot och visade sig vara dess avkomma. Snart var de serverade och inhalerade maten medan de högt diskuterade husköp, investeringar och kommande semester. Sussies telefon började ge ifrån sig ljud. Nonchalant, eller hon hoppades det uppfattades så, drog hon upp sin mobil och svarade:

– Susanne.

Emma kände sig redan något lättare när hon hörde sin bästa väns röst.

– Sussie, hej... vad gör du?

– Bra, du, har du ändrat köpordern?

– Eh...?

– Bra. Jag gick igenom kontraktet så vi är 8 mille plus på R & M's konto. Och du...ledsen men vi får boka om resan till Abu Dabi.

– Nu fattar jag ingenting.

– Lugnt. Volvo IT går före så det blir en resa till Shanghai istället. Men du, jag har lunch, kanske vi kan träffas på kontoret. Ja, Gothia Towers. Precis. Ta en fika... mmm precis.

– Stilar du inför någon? Någon som retar dig?

– Exakt. Ja ja, vi går inte under 13 miljoner. Men vi tar det sedan okey?

– Förresten. Jag har fått sparken, idag. Gå med omedelbar verkan!

– Vad?!

– De sa upp mig bara sådär.

– Men för helvete! Med vilken motivering? Du har väl tre månader... Sussie sänkte rösten och liksom kupade handen runt munnen med telefonen innanför... eller har du slagit någon?

- Det är tränartjänsten. De sparkade mig idag.
- Nämen, nu jävlar blir jag förbannad. Det här måste vi reda ut. Var är du? Kom hit med en gång. Vi stämmer dem på miljonbelopp.

14 oktober

I köket med styrelsen

Margareta spände sina gråblå ögon i Frank och Jonas.

- Om en vecka ska ni presentera er nya A-lagstränare för mig OCH... hon tystnade som för att betona vikten av följande ord... de assisterande tränarna bör, det vill säga ska, vara underordnade huvudtränaren. Så tro inte att ni bara kan ta hit en kvinna och sedan låta de assisterande köra över. Förstått? Det ska vara en kompetent person, helst med erfarenhet av att själv ha spelat och gärna någon okänd. Så ni behöver inte ringa Pia Sundhage med följe. De är överspelade. Jag vill ha en kommande stjärna. Och var är Katarina?

Herrarna tittade på varandra. Jonas höjde sina axlar, la huvudet lite på sniskan och liksom pekade med hakan mot Frank.

- Ja, var är Katties... Katarina, Frank?

En väl riktad spark utförd samtidigt som Frank rättade till sin position i stolen nådde Jonas smalben.

- Ursäkta mig, jag... du har inte fått något kaffe. Margareta, vill du ha kaffe eller kanske en soft dricka? Tror vi har i köket.

Frank reste sig upp och såg på Jonas.

- Jonas, vill du också ha något?

- Katarina... fortsatte Margareta.

- Katties har tydligen inte blivit informerad om dagens möte. Och vems fel det är vet jag inte, MEN jag ringer in henne med en gång.

- Tack, gör det. Och jag tar gärna en Loka.

- Kaffe, jag tar kaffe Frank. Eller förresten, jag kan fixa det där. Sitt Frank så kan du ringa Katt... Katarina.

- Utmärkt. Frank, ring Katarina. Jag vill ha med henne här och nu.

- Ja, ursäkta mig...

- Sluta ursäkta dig Frank och gör rätt från början istället.

Margareta tog fram sin laptop och placerade den vant på det gamla bordet som bar märken från tidigare kaffemuggar.

Herrarna lämnade BQ, som Katties valt att kalla henne. B som i Boobie och Q som i Queen: Fast det var ju ingen mer än Frank som kunde koden, förutom Katties själv då. När telefonsignalen nådde Katties var hon i full färd med att hacka lök för den stundande bolognesen. Genom tårridån som hängde över hennes irisar såg hon att det var Frank som ringde. «Jag ringer dig sedan» tänkte hon. Att få till de perfekta små lökbitarna var viktigare just nu. Det var ju strax klart och om hon skulle behöva tvätta händerna, torka tårarna så skulle hon ändå inte hinna svara. Hon lät det ringa. I andra änden stampade Frank rastlöst omkring. «Men svara då». Han tittade på BQ, som satt lugnt och knappade på sin rosa-skimrande Mac. «Måste vara specialgjord... Katties kom igen SVARA». Telefonsvararen gick igång. Han la på och ringde upp igen fast på ett annat nummer. Katties var nästan klar med lökhackandet när signalerna drog igång igen. «Varför kan hon inte läsa mina tankar nu». Frank svettades ymnigt. I sitt huvud skrek han det högsta han kunde «SVARA». Det fick Katties att hoppa högt och ropa «SVARA». Sedan hörde hon sin mans röst i köket.

- Katties! Hör du mig.

Hon la ifrån sig kniven och blev fullständigt komplex. Rösten lät så långt borta, så liten och metallisk. En ny erfarenhet.

- Frank, är du död...? viskade hon.

- Katties! Hallå! Hör du mig!

Han hade dragit sig ut från konferensrummet och ut till trappuppgången, dragit igen dörren och pratade så högt som det gick utan att skrika. Katties var helt perplex. Hon var bara van att höra döingar eller tja, andliga väsen. Hon hörde hans

röst igen. Letade efter källan till ljudet. Hon smög omkring som en katt på jakt. Där kom rösten igen.

– Katties för fan. Svara. Hallå? Hallå?

Hon svängde runt, hon hade lokaliserat ljudet. Rösten kom ur den fasta telefonen vars telefonlur på något besynnerligt sätt nu hängde upp och ned i sin spiralformade sladd. Men hur var det möjligt, hon hade ju inte svarat?

– Frank, sa hon medan hon böjde sig ned för att tala med luren.

– Katties, tack gode gud.

– Lever du? Hon satte sig på huk för att komma i jämnhöjd med luren.

– Klart jag lever.

– Åh, tack... Men vad gör du i telefonen?

– Katties för helvete. Jag ringer ju. Du svarade ju.

– Nej, jag svär. Luren måste ha hoppat av på något sätt. Eller har du fått paranormala krafter?

– What?... Parano... vad.. ja ja.. Skit i det. Du måste komma hit. NU!

– Det går inte. Jag håller på att laga mat.

– Nu lyder du för en gångs skull, du är klubbdirektör och ...

– Vill ni träffa klubbdirektören får ni komma hem till dennes kök.

– Snälla Katarina, snälla vackra underbara kvinna... mitt liv är i dina händer. Jag behöver dig här. Eller rättare sagt BQ behöver dig.

– BQ, är BQ där?

– Ja, hon frågar efter dig. Hon vill träffa dig nu, här.

– Varför sa du inte det. Får jag tala med henne, kurrade Katties som fortfarande satt på huk med lökfuktiga fingrar spretandes åt alla håll som en Mad-inspirerad teckning. Frank höll mobilen tätt intill bröstkorgen och såg på Margareta BQ som knappt såg upp över skärmen vars sken spred ett blått kyligt sken över de annars mjuka anletsdragen.

– Ja Frank?

- Katties kräver att få tala med dig, sa han och sträckte armen rakt ut så långt han förmådde med tungen mellan tummen och pekfingret. Han tog ett steg till så bordskanten slog i strax ovanför hans knäskålar. Handen höll han för slipsen, som han hatade, och böjde sig ytterligare så hon skulle kunna nå telefonen bara genom att lyfta lite på rumpen och sträcka upp armen men nej, hon nickade åt honom att kliva runt bordet, lägga telefonen på bordet och slå på högtalaren:

- Katarina!

- Åh, darling. Jag hade så gärna kommit till er men du förstår jag har händerna fulla. Du vet att jag gärna hade kommit dit. Vet du vad, finaste. Ta med dig de där korkskallarna så ska ni få en härlig lunch. Och du, jag gjorde en sådan fantastisk Tiramisu igår. Tycker du om Tiramisu? Fast denna är utan det där sliskiga likörtjafset utan jag har egen specialblandning utan alkohol. Den är känd över hela grannskapet. Ha ha ha. Så hjärtat, när kommer ni?

Ingen förstod riktigt hur hon bar sig åt men en timme senare satt de alla och njöt av grannskapets världskända Tiramisu á la Katties.

- Så, vad kan jag egentligen stå till tjänst med, sa Katties och la armbågarna på bordet medan hon lutade sig fram mot BQ och hoppades få en glimt av hennes klyfta. Frank reste sig upp och såg på sällskapet.

- Någon som vill ha mer eller kan jag ta bort det här?

- Vi behöver snarast få fram en tränare till A-laget och det ska vara en kompetent kvinna, svarade Margareta.

Frank påbörjade avdukningen. Han hade myror i benen och ville inte sitta still för länge.

- Det kan bli svårt, flikade Jonas in varpå båda kvinnorna tittade på honom som om de undrade vad han hade fått luft ifrån och trodde han verkligen att han fick använda den hur som helst. De såg på varandra igen.

- Hur kompetent? frågade Katties.

- Första målet är att ta A-laget till Allsvenskan, sedan etablera sig där och därefter satsa på spel i Champions League, deklarerade Margareta.

En tallrik gick i kras bort vid diskbänken och Jonas märkte att han satt och bet på naglarna.

- Mycket kompetent med andra ord, konstaterade Katties med ett huvudgungande. Hon såg bort på sin man och la handen över Margaretas underarm och sa:

- Du vet, Frank han med de hala fingrarna där bort. .. han har spelat i Premier League. Han skulle sääääkert bli en bra assisterande.

Denna gången var det en kaffekopp som åkte i golvet med ett typiskt «krasch».

- Och, jag har en tänkbar kandidat som huvudtränare. Kvinna.

- Jag tänkte väl det, log Margareta.

- I am not suprised at all, mumlade Frank medan han sopade ihop sitt krossade porslin.

Jonas såg bort mot Frank, sedan på Katties och tillbaka på Frank.

- Vänta lite här nu... och titta inte så där på mig, började Jonas.

- Vaddå titta sådär? undrade Katties.

- Ja, med den där «aura-blicken». Känns som man sitter naken i ert kök.

- Du är inte den första som sitter naken på den stolen kan jag tala om, kluckade Katties. Men ursäkt mig Jonas, vad skulle du få ur dig?

- Jo, Allsvenskan är väl kanske inte helt omöjligt MEN vinna och ut i Europa och kvinnlig tränare. Kan vi inte sansa oss lite?

Jonas längtade efter sitt snus, hans snuttefilt som kunde få honom att sjunka in i en lugnare atmosfär. Ungefär som sir Väs i sin lilla vagga. Bara gosa in sig liksom. Margareta såg honom stint i ögonen.

- Jonas, allt handlar om att spänna musklerna. Det borde du om någon veta. Och underskatta aldrig mig en gång till. Du går att ersätta lika lätt som... hon knäppte med fingrarna. Katties njöt. Såg på Jonas och knäppte med fingrarna hon också.

- Ett av världens mäktigaste land styrs av en kvinna. Om det är ett problem för dig Jonas så bör du avgå från din post här och nu. Och det finns kvinnor som styr större klubbar än «lilla Jonsered».

- Nej, jag... alltså. Det kan ju bli problem med killarna. Han ville verkligen ha en prilla, nu. «Fan jag skiter i löftet till Emilia». Han fingrade på dosan som låg i bröstfickan.

Margareta fortsatte:

- Varför underskattar du spelarna?

- Men det gör jag inte. Men damfotboll och herrfotboll är så... det är som två olika sporter.

Katties såg först på Margareta och sedan tillbaka på Jonas och tog sedan till orda:

- Nu har du helt tappat tråden. Du kommer bara med klyschor och sådant som andra män brukar säga runt kaffebordet för att se om någon reagerar. Inte sitter du väl och säger så när det gäller friidrott? Jonas, som klubbdirektör, ber jag dig att avveckla din nedvärderande syn på kvinnor och istället se fördelarna. Tänk vilken PR! Jonsered, första elitföreningen med kvinnlig huvudtränare. Och tänk sedan när vi fått igång damlaget! Ola lalala.

Jonas var i sin egen mening feminist, så långt nu en man kan vara det. Han var för att kvinnor skulle ha samma rättigheter men vissa saker ville han ha ifred, som sitt kära Jonsered. Då kom en tanke upp. En tanke som en av hans absoluta idoler, som han likställde med GUD, sagt: vad vinner du och vad förlorar du? Torbjörn Nilsson, Jonsereds och hela fotbolls-världens okrönte kung, stjärnan över alla talade till honom. Vad vinner du, vad förlorar du på detta? Kanske han kunde få honom att assistera den blivande A-lags tränaren. Han har ju

jobbat med damlag så han vet nog hur tjejer i fotbollsvärlden kan hanteras.

– Jonas?

– Ni har rätt. Nu kör vi! Jag får lägga om några slingor i hjärnan och tänka nytt.

Han lät snusdosan åka ned i fickan igen. Katties såg på honom. Han ville ta upp den igen.

«Emilia kommer vara stolt över dig Jonas», hördes en röst säga i hans hjärna. Han släppte snusdosan.

– Fantastiskt. Vilket genombrott. Får börja knäppa oftare med fingrarna, skrattade Katties och tog fram sin mobil. Dags att ringa den blivande, hoppas jag, huvudtränaren. Gör det på mitt kontor, om ni ursäktar.

På vägen ut till sin veranda och sin älskade hängsoffa passade hon på att ta med sig Tillys rosa hörlurar. Ute på sitt kontor placerade hon kaffekoppen på räcket vars färg falnade och tänkte «får sätta Frank på att måla lite». Sedan rättade hon till de vitblå randiga kuddarna, tog upp den matchande filten som hon virade runt höfterna, drog på sig headsetet och slog sig ned. Inne i köket glodde de tre kvarvarande personerna på varandra i ett kort ögonblick. Frank som var värd svalde och frågade artigt om BQ ville ha något i strupen och hörde hur dumt det lät.

– Jag menar, något att dricka... eller något? Frank reste sig upp och drog sig bort mot fönstret som vätte mot verandan. Kanske han skulle kunna snappa upp några ord.

Och han var inte ensam om att vilja höra det stundande samtalet. Frank tog mod till sig och öppnade så försiktigt han kunde ena halvan av fönstret. Vid blött väder så svällde träet och det kunde kinka sig när man skulle få upp det. Idag hade han tur. Med fönstret lite på glänt kunde han nätt och jämnt höra soffans smågnisslande. Det tog inte lång tid förrän de alla tre trängdes runt det öppnade fönstret.

– Emma! Hej finaste hjärtat. Hur mår du?

- Katties, hej.

Något hände alltid i Emmas kropp när Katties ringde henne. På något sätt kände hon sig speciell, att Katties ringde henne.

- Släpp allt nu och lyssna på det här du! Sitter du?

- Eh, ja.

- Ställ dig upp då!

- Jag kör bil, liksom.

- Jamen, stanna och gå ut ur bilen. Vilken cliffhångare jag skapar. Ho ho ho.

När Katties ringde så gällde det att vara med på noterna. Emma som någonstans tagit ett beslut att, ska vi säga, överlämna sig till det «högre» gjorde så gott hon kunde för att dansa med i Katties svänglåtar. Det gav en känsla av frihet att släppa kontrollen. Det var väl det närmaste Emma kunde komma Matrix, hennes tio-i-toppfilm.

- Ok, nu står jag upp.

- Du har väl stängt av motorn också?

I sin hand hade Emma nyckeln, kände den och skrattade:

- Jodå.

I andra änden av etersamtalet drog Katties in luften, höll andan en stund innan hon lät luften komma ut tillsammans med orden:

- Du ska bli tränare i Jonsered.

- Jasså?

I sitt inre såg hon sig själv med ett gäng 10-åringar. Katties ville säkert väl.

- För du är väl ledig, visst?

Antingen var djungeltelegrafen högutvecklad eller så hade någon liten ande viskat i Katties öra. För hur kunde hon veta?

- Jo.

- Ingen glädjedans ännu?

- Eh, njä.

- Hm. Kanske att jag uttryckte mig galet. Tar det en gång till i en annan tappning.

Hon drog återigen efter andan och gjorde sin sedvanliga harkling sedan skrattade hon till.

– Ha ha ha, det här kommer låta så roligt. Vill du, Emma, bli tränare för ett gäng håriga.. förresten kanske inte alla är det i laget... svettiga, ganska sympatiska, hyfsat vuxna män som springer och jagar en boll? Låter som ett frieri. Men du förstår att BQ...

– BQ?

– Ja, du vet kvinnan med den mest fantastiska bröstklyftan, har jag inte berättat om henne?

Frank såg hur hans fru kramade sina egna bröst, tryckte ihop dem och ökade takten på sin soffgunga.

– Hon pratar nog om dig nu, viskade Jonas och nickade mot Margareta.

Frank höll på att sjunka genom golvet. I hans hus, stod han och Jonas och tryckte tätt ihop med en av Europas mäktigaste kvinnor. Och där ute satt hans älskling och knådade sina bröst.

– Ursäkta, sa Frank.

– Scchhhh... kom det ur BQ.

Polletten ramlade ner hos Emma. Hon blev tillfrågad att träna herrlaget. Först kom näven som knöts och munnen formade ordet YES. Dansimprovisationen fortsatte sedan med något som skulle kunna liknas vid en musikdiggande gorilla. Katties vände sig mot fönstret och gav tummen upp med orden «nu dansar hon».

Onsdag 16 oktober

Utanför hennes dörr stod Ali.

– Varför drog du? Du kunde väl sagt något? Du säger till oss att bete oss korrekt, men vad gör du?

Orden forsade ur munnen på honom.

– Ali..

– Du sviker oss och bara sticker iväg som en ...

- Ali!

Han tittade upp på henne. Hon nickade att han skulle komma in. Först tvekade han men sedan tog han ett kliv in i hallen, drog av sig skorna och väntade. De såg på varandra.

- Kom, vi sätter oss i köket. Kaffe?

- Slutat med det.

- Te?

- Behövs inte. Jag vill höra från dig varför du bara stack. Alla är skitförbannade. Och ingen gillar den där Carlos. Jävla spagettinisse som tror han är något.

Emma ställde fram en flaska vatten, två glas och en skål med nötter sedan slog hon sig ned framför Ali.

Han var nyss fyllda 16 och fortfarande en väldigt ung människa i hennes ögon. Det hade varit ett dråpslag för henne när hon förbjöds att säga hejdå till killarna. Men nu satt en av dem hemma i hennes kök och krävde att få höra henne.

- Jag fick sparken.

- För att du inte ville ha oss längre...

- Nej, jag fick sparken.

- För att du ville ha A-laget.

- Nej.

Han tittade på henne.

- Varför fick du sparken?

- Jag har inte fått någon förklaring. Det var «ett styrelsebeslut». Jag fick gå direkt. Fick inte ens säga hejdå till er.

- Till oss sa Christer att du hade fått «storhetsvansinne och krävde att få A laget» och att du inte ville ha oss längre.

- Tror du att det är så? Emma hörde själv hur hennes ord hade förvanskats men ändå låg inom radien för att inte vara överdrivet ljug.

- Det låter inte som du men man vet aldrig.

Emma hade lust att berätta allt för Ali men avstod. Hon visste att ett allsvenskt kontrakt låg och väntade på honom. Det hade blivit klart några veckor tidigare. I stort sett var det bara hans signatur som saknades. Fast han visste inget. Det

kontraktet skulle ge klubben 50 000 cash och 3 % på alla hans framtida transfersummor.

– Jag är glad att du kom hit, Ali. Uppskattar det verkligen.

– Men är du inte förbannad? Vill du inte ge dom på käften, du vet.

– Inte idag, svarade Emma.

– Hur kan du vara så lugn, det är så svennigt.

Han tog för sig av nötterna som låg i skålen. Tuggade och såg sig omkring.

– Du ska veta att du är en bra tränare och den där Christer kan skita sig i näven. Men jag måste dra nu.

Han ställde sig upp, tog några nötter till och började gå mot dörren. Han vände sig om med orden:

– Fast de kan fetglömma att jag signar på något kontrakt. De ska inte få tjäna pengar på mig när det är du som fixat till mig. Det är du som hjälpt mig. Ingen annan. Kom ihåg det.

Sedan började han gå nedför trappan.

– Ali...

Han vände sig om igen.

– Tack, tack för att du kom hit.

Fredag 28 oktober 2016

Blåsväder

Nyheten gick som en löpeld genom eterns sociala medier. Jonsereds IF hade inte bara fått en drackvinna på kungatronen utan även en kvinna som chefstränare. Som om det inte vore nog för det gamla förlegade patriarkatet i munkbyn klev ytterligare en feminin varelse in i dess styre som klubb-direktör. Det var som om samhället drabbats av en kulturell megatronisk jordbävning. Skakningarna fortplantades sig in i hemmen, runt middagsborden och bland gråbröderna i Franciskusorden. Ingen i det lilla samhället undkom nyheterna. Inte ens lille Anton som nu rusade över åkern och in på gården så fort att han faktiskt trodde att «nu lyfter jag». Med sina små nävar bultade han sedan på dörren. Svetten

rann nerför hans tinningar och tovade hans hår. Han var helt klart i upplösningstillstånd. Han bultade igen och när han bestämde sig för att bulta en tredje gång öppnades dörren. En äldre kvinna med papiljotter i håret, en katt under armen och en ganska stor hund vid sin sida öppnade dörren.

– Anton, hej. Katties var stressad. Hon höll undan Bamse med ena knäet samtidigt som hon balanserade med Jaumsson under armen.

Anton tittade storögt på henne.

– Jo, började pojken och andades fortfarande snabbt efter språngmarschen.

– Ja?

– Pappa, han.. Anton skruvade på sig medan han drog händerna nedför Ossoami byxorna.

– Pappa säger, stakade sig Anton, säger att..

– Ja, vad säger pappa?

– Du är en kata... katastrof! Mmm.

– Där ser man, log Katties och tänkte «att idag är en bra dag att dö på».

– Ja, du är värre än Gudrun!

– Gudrun? Jaha, du kanske menar orkanen Gudrun?

– Nä, ingen orch. Mammans kompis Gudrun. Så du måste gömma dig. Militären kanske kommer.

Anton torkade sig i pannan och drog upp snoret som höll på att rinna ner på överläppen.

– Ska vi ta en fika först? Kanelbulle och varm choklad, Anton?

– Ja, jag har sprungit jättefort och då blir man hungrig.

När chokladen och kanelbullarna stod på bordet och första tuggan gick runt i Antons mun bultade det återigen på dörren. Denna gång hårdare. Anton fortsatte tugga. Tog en smutt av chokladen. Det bultade igen.

– Kanske bäst att öppna, viskade Katties.

– Nä, vänta. Tänk om det är soldaterna. Vi kan äta lite till, innan vi öppnar, föreslog Anton.

Katties skrattade.

- Och, Anton svalde, om det är soldaterna behöver man inte öppna. De öppnar själva.

- Ja, så kan det vara. Men jag går och öppnar ändå. Sitt du kvar och mumsa vidare på din bulle.

Bamse stod redan glatt vid dörren.

- Flytta på dig Bamse. Du är ju redan stor som ett hus.

Han viftade på svansen som svar. Utanför dörren stod Stefan Wiik, Antons pappa.

- Nämen, hej på dig.

Stefan var ovanligt blek i ansiktet.

- Är Anton här?

- I köket...

- Tack gode gud.

- ...och äter kanelbullar.

Plötslig kom Katties ihåg att hon hade hela huvudet fyllt av papiljotter, fortfarande gick i pyjamas och hade sina favorittofflor på sig.

- Ja, man får ju leva upp till sitt rykte, skrattade Katties, katastrofryktet! Så pekade hon på hela sin uppenbarelse och fortsatte skratta.

- Anton missuppfattade alltihopa. Du förstår, Stefan svalde och drog handen genom håret eller det som var kvar av det och hann själv tänka «helvetet vad tunt det blivit» innan han fortsatte: vi.. asså mina kompisar Björn, Max och Hasse.. du vet pokergänget. Ja vi satt och snackade där hemma och ja, du vet om vad som händer i världen och i lilla Jonsered och vilka katastrofer som vi varit med om. Eller ja, världen, du vet. Senast var det ju den där Matthew-orkanen. Sedan kom vi in på Gudrun och dig, eller nej alltså orkanen Katrina, hette den väl. Max sa något om att en katastrof sällan kommer ensam.

Anton stod nu också i hallen med en halväten kanelbulle och chokladmustach.

- Anton, hej...

Sonen nickade till sin pappa. Katties såg på honom och sedan tillbaka på Stefan:

- Sa Max det? Att en katastrof sällan kommer ensam?

- Ja, jag tror det. Men Anton trodde, eller alltså... han förstod inte att det var orkaner vi snackade om.

- Det var du som sa det pappa. Katarina katastrof!

- Ja, nej Anton. Vi pratade om orkaner, orkaner som orsakar katastrofer.

- Du sa Katarina.

- Kanske jag gjorde men du förstår att orkaner...

- Ni pratade inte om orcheraner!

Stefan tittade på Katarina som för att få lite hjälp eller åtminstone förståelse.

- Du kanske också vill ha lite varm choklad och kanelbulle. De är ganska färska. Tror faktiskt Marcel var uppe och bakade dem i morse. Luktar himmelskt gott. Du får ursäkta, att jag ser ut som en orkan, ha ha ha, men jag jobbade natt.

- Nej, nej... det är jag som ska be om ursäkt.

Katties såg på honom. Han var rädd.

- Stefan?

- Ja?

- Vill du ha varm choklad?

- Tack, gärna.

Doften av kanelbulle och smaken av varm choklad kan få vem som helst att slappna av. Anton högg in på sin tredje bulle utan att fråga om tillstånd och pappa Stefan svalde sin kommentar. Katties satt och hängde på armbågarna över köksbordet. Hon tittade på Anton.

- Är det gott Anton? frågade hon.

- Katastrofalt gott!

Kapitel 13

Ons 8 Mars 2017 förlossning

- Ingen jävla voodoonål i huvudet. Du sätter ingen nål där!

Sandra blängde på barnmorskan som var redo att sticka in de små tunna engångsnålarna i henne. Precis som om inte det räckte med smärtan som redan kom med varje värk.

- Gör som det står på lappen, den från Clara. Nålen i huvudet används vid prolapser och jag ska ha ut ungen inte upp den!

- Sandra... Emma kände sig smått generad över situationen men ingen annan verkade bry sig.

- Vi följer hennes instruktioner på lappen. Så nu sätter jag akupunktur nålarna precis som Clara beskriver, svarade barnmorskan.

- Och varför är hon inte här?

- Clara är i Stockholm Sandra, förklarade Emma för hundra gången och började på allvar tro att något var fel på Sandra. Kunde det vara en släng av havandeskapsförgiftning? Vid ett tillfälle hade Emma sagt till barnmorskan «jag tror det är något fel på Sandra». Som svar hade hon fått «det är lugnt, Sandra har väldigt ont, så det sprutar omkring väldigt mycket hormoner... det är lugnt, vi har koll, lovar».

- Ja, men varför är inte Clara här? Sandra såg på Emma.

- Alla flyg är inställda... hon kan inte ta sig hit.

- Fy fan. Hon kan ta tåget!

- Tågen är också inställda.

- Varför är hon i Stockholm?

- Konferens.

- Varför då? Jag vill inte mer nu, du får ta över.

Clara hade lovat att vara med på förlossningen, att sätta nålar på de nödvändiga punkterna genom de olika stadierna och att ge stöd. Men Sandras värkar hade satt ingång tidigare än beräknat. Vanligare var att förstföderskor gick över tiden. Och med det i planeringen hade Clara glatt tackat ja när Karolinska undrade om hon kunde komma och hålla ett föredrag om kinesisk akupunktur som alternativ till bedövning.

Sandra ylade av smärta medan svettpärlorna dröp nerför hennes tinningar. Barnmorskan uppmanade till en sista krystning.

– Men för helvete, det sa du för en timme sedan! vrålade Sandra.

Emma visste inte om hon skulle skratta, gråta eller kanske dö av ångest. Sandra var som besatt. Svordomar överlappade varandra. Emma och alla andra närvarande fick sina åthutningar. Smärta hade aldrig varit något som Sandra bemästrat och nu var den skyhögt.

– Andas... andas... viskade Emma medan hon höll hennes hand.

– Helvete, tror du jag håller andan! Hur skulle jag annars leva? Satan!

– Sandra, krysta! Sista nu...

– Nääääää! vrålade hon och mobiliserade sina sista krafter. Krystningen kom. Barnet togs emot, masserades över ryggen, lindades in och överräcktes till modern med orden:

– En flicka, grattis.

Men Sandra orkade inte. Orkade inte ta emot det lilla knytet. Försiktigt la de barnet över hennes bröst. Emma hjälpte henne att lägga upp armarna om barnet. Deras barn.

– Jag gör inte om det här.... bara så du vet, viskade Sandra.

– Mmm, nickade Emma.

– Aldrig mer...

– Förstår.

– Hur ser hon ut? Liknar hon mig eller Affie?

Emma kom ihåg. Nu kommer nästa fas, något hon förträngt in i det sista. Emma tittade närmare. Tittade en gång till och

önskade att den lilla som genom ett mirakel hade varit mer brun i tonen. Barnmorskan skakade lite på huvudet åt paret:

– Hon blir snart mörkare i hyn. Alla barn ser lite konstiga ut när de är nyfödda, sa Lindis som följt dem genom hela förlossningen.

Emma satte sig rätt upp. Hörde hon rätt? Mörkare i hyn.

– Mörkare i hyn...kan man liksom se det nu?

– Jomen, det tar ett tag innan kroppen börjar tillverka melanin. Ni vet det som gör huden mörk.

– Ja... ja, just det.

– En del barn får en släng av gulsot. Ser ut som små morötter. Men om ungefär sisådär sex månader så ser man mer deras «normala» hudfärg, så att säga. Nu är de lite mosiga, och det är ju inte så konstigt.

Det ryckte i Emmas tröjärm. Hon såg ned på Sandra. Såg på barnmorskan och böjde sig sedan över för att höra vad Sandra ville.

– Affie... ring honom.

– Ja, ja...men först ska vi få i dig lite soppa.

– Kanske ska vänta på moderkakan först, den bör komma alldeles strax.

– Ja, visst ja. Den kakan!

Barnmorskan Lindis såg klurigt på Emma. Hon stod i valet och kvalet om hon skulle berätta om hur en del kvinnor faktiskt åt upp sin placenta. Förmodligen kände dessa kvinnor redan till företeelsen. Men lusten att få berätta tog bladet från hennes mun.

– Vill ni behålla placentan?

– Placentan, moderkakan? Brukar folk göra... det? Emma bleknade.

– Enligt kinesisk medicin...

Och det kändes ganska tillfredställande för Lindis att få säga som slutkläm.

...så innehåller moderkakan till exempel järn, mineraler, vitaminer och hormoner som stärker kroppen efter förlossningen.

- Jag skulle nog kunna äta vad som helst just nu, jämrade sig Sandra.

«Inte jag» tänkte Emma och såg på den nyss utkomna moderkakan som hölls fram likt en mörad köttbit av slaktaren med intention att locka till köp. Ur sin axelväska drog Emma istället fram termosens med soppan gjord efter Claras recept. Hon skruvade av den svarta korken och hällde upp vätskan i den tillhörande muggen.

- Men kanske vi skulle ta och spara den ändå. Moderkakan... Emma, jag vill det.

Koppen höll på att halka ur Emmas händer och en lätt grönaktig ton kröp fram över hennes ansikte. Bara åsynen av människor som käkade snorkråkor gav henne kväljningar, men det här tog nog priset!

- Skojar du?

Försiktigt gav hon koppen till Sandra.

- God idé, kom svaret från Lindis som äntligen backade undan med köttklumpen, då fryser vi in den här så tar ni med den hem sedan.

- God? Vänta, vänta..

Emma kunde inte tro sina öron.

- Emma, det är lugnt.

- Lugnt? När blev du släkt med Hannibal Lecter liksom? Den där kommer inte in i min frys!

- Vi har en doula som kan göra kapslar av den, om det känns bättre, förklarade barnmorskan roat. För henne var det inget märkvärdigt med att kvinnor tog sig en bit av placentan. Alla däggdjur som hon kände till slickade inte bara rent sina nyfödda avkommor utan åt även upp moderkakan.

- Kapslar, vaddå?

Lindis, som nu lagt undan moderkakan och dragit av sig de ftalatfria gummihandskarna, gav Emma ett visitkort.

- Ring henne, så löser hon det åt er. Lycka till nu.

Fredag 10 mars

Utan att invänta responsen på ringklockan satte Sussie nyckeln i låset och klev in lika självklart som om hon själv bodde där. Vinterkappan i ull åkte av liksom de genomblöta snörkängorna. På golvet låg några tidningar med syfte att så här års suga upp det typiska göteborgsslasket. Det gick dock helt förbi Sussie som var för uppspelt för att se sådana praktiska saker.

- Hej! Ystra systra, var är du?

- Köket.

- Hej där, men vad gör du?

Frysörren stod på vid gavel och framför den stod Emma med en öl i ena näven.

- Titta. Emma pekade in i frysen. Är det kannibalism att äta sitt eget kött?

- Ha ha ha, vad ända in i rumpenickelen menar du?

- Sandra är på väg att bli polare med Hannibal Lecter. Titta!

Sussie gick fram och såg in i polarskåpet. Fjolfårets skörd av blåbär, kantareller och hallon hade drastiskt minskat.

- Där! Emmas finger pekade otåligt på en väl försluten förpackning. Sussie såg ett paket vilandes helt ensam. På lappen som var fastklistrat stod det PLACENTA - Sandra Martinsson 8 mars.

- Fan va coolt. Har du en öl till mig med?

- Coolt?

Emma kände sig vilsen. Fick fram en alkoholfri öl, öppnade den och räckte över flaskan.

- Jamen va fan Emma!

- Vad? Vill du ha en mellanöl. Ska du ha ett glas, eller vaddå?

- Emma. Stäng frysen nu. Kom så sätter vi oss ned. Så här va.

Sussie gjorde sin typiska gest och drog tillbaka håret som redan var på plats.

- Jo, du äter kött... använder smör, mjölk, visst?

- Men Sussie, ditt eget kött liksom.

- Vänta.

Sussie pekade på henne med ena fingret medan de andra omslöt flaskan. Sedan höjde hon buteljen och tog några klunkar. Grimaserade och rapade.

- Jag tror jag tar ett glas ändå.

Glaset som kom fram påminde Sussie om tider när de hängde på krogen, dansade och var allmänt galna. Och det var inte helt ovanligt att något ölglas hängde med hem. Glaset framför henne såg ut som ett av dem.

- Jo Emma, så här är det. Placentan alltså. Den är som ett temporärt organ för barnet. Hjälper till med allt, så att säga. Så efter förlossningen har den bara ett syfte till.

- Och det är?

- Att ätas upp! Det ger tillbaka näring till mamman och, min älskade vän, ger power till lillstumpen via modersmjölken. Simple as that.

- Äckligt, svarade Emma med en grimas.

- Bara en inställningsfråga! Så hur hade ni tänkt äta den?

- Jag ska inte äta!

Det här var något Sussie älskade. Rubba sin bästis cirklar.

- Inte! Ha, nämen hur ska ni tillreda den?

Emma suckade och började massera sina tinningar.

- Kapslar. Det är någon dulla som ska komma hit och fixa det. Men...

- Dulla, du menar doula? Kapslar, jamen då blir det ju ingen match. Tänk på de stackarna som får ta andras skit.

- En gång till?

- Folk som har en tarmflora som är helt galet sjuk, icke fungerande... Den behandlingen görs genom att föra in en frisk persons tarmflora in i deras. Alltså, bajs sprutas in via anus...

- Stopp! Det räcker. Nu har jag fått det på näthinnan. Tack!

- Varsågod. Men vet du vad?

- Jag vill inte höra..

- De har numera kapslat in avföringen så man kan ta dem oralt i stället.

Sussie njöt.

– Men fan Sussie! Det är ju ännu äckligare.

– Ja. Tänk så här att du har två olika kapslar att välja på, Sandras lilla goa kaka eller någon okänds bajs. Vad väljer du?

Sussies ögon tindrade. Emma skakade på huvudet.

– Du tänker så. Men, du har ju liksom två barn.

Sussie nickade och förstod vart det skulle leda till.

– Har du..?

– Kan du ge dig på! In i ugnen och sedan bara tugg tugg svälj.

Sussie sken ikapp med solen och gjorde tummen upp.

Emma stirrade på henne som om hon såg henne för första gången.

– Du fortsätter att överraska.

– Micke smakade också. Lite som torkat renkött tyckte han.

– Jaha, nu kommer jag inte kunna äta renskav heller. Fast, vet Mickes polare om det?

– Nix. Inte vad jag vet och häxjakten är inte över än i världen. Kan se rubriken framför mig «skolsköterska utövar kannibalism».

– Men du har gjort värre saker än det, eller hur?

– Jo, det är klart. Varför kom jag in på det här?

– Moderkakan där i frysen. Emma nickade åt kökshållet.

– Just det.

– Förstår du hur vi skulle kunna balla ur i detta ämnet?

– Absolut.

Kapitel 14

8 juni

Precis som planerat dök Sussie upp i lagom tid för att mysa med Emma och Maja. Fredagar var deras lilla stund ihop. Sussie tog sin gudmorsroll på största allvar och såg till att göra sig delaktig i den lillas uppväxt. Som vanligt var Sandra iväg på sin fredagsträning med bandet. Och hennes dåliga samvete av att inte vara hemma minskade drastiskt när Sussie kom med idén att göra fredagar till gudmorsdate. Alla köpte förslaget och även lilla Maja verkade nöjd. Denna tidiga junikväll var ljuvlig och de njöt av en promenad i solen. Maja halvsov i sin barnvagn medan Emma sakta sköt vagnen framför sig. Sussie, småpratandes, stack sin arm runt Emmas. När de var hemma igen lyfte Sussie upp Maja. Såg på henne och vände sig till Emma.

- Det finns ingen chans i världen att Micke är far till denna gudagåva! Du måste fråga Affie, sa Sussie medan de gick uppför de marmorliknande trapporna som bar till lägenheten.

- Du måste fråga Micke....kontrade Emma.

- Men det kan jag ju inte! Han är ju alldeles ovetande. Jag har kollat om han har någon i sin släkt med mörk hy. Men nepp. Asså, jag fattar inte hur det här gick till!

Emma tvärstannade. Såg stint på sin ystrasyster.

- Du kanske inte alls var med Micke, viskade hon och hörde själv hur osannolikt det lät.

- Aha, du menar att jag skulle typ hittat någon annan på vägen och tänkt att «honom vill jag ha»?

- Förlåt. Du har ju alltid önskat dig en liten «chokladboll».

- Bängbula! Förresten, fördelen är ju att Sandra inte miss-tänker något. Men gud, tänk om...

Emma stannade återigen och med dörrnyckeln till i sin hand.

– Vaddå? Sa hon och stoppade den i låset.

– Nä, det var inget. Maja suckade i sömnen som om hon var trött på deras ältande. Sussie såg på henne och smekte hennes sammetslena kind.

– Du tänkte säga att Sandra varit med någon. Eller hur? Jag har tänkt tanken.

Sällskapet klev in genom ytterdörren. Sussie bara älskade deras hall. Den var stor och välkomnande.

– Emma, du vet... Sandra skulle aldrig vara med någon annan. Nä, jag tycker du ska ringa Affie. Han har väl kommit hem från Barcelona?

– Men varför då? Han överlämnade ju bara «godset» utan att tillföra något själv.

– Emma, du vet hur killar är. De experimenterar så fort tillfälle ges. Vem vet, han kanske kastade in några små yngel.

Emma nickade. Maja sov fortfarande som en stock i gudmors famn och mådde hur bra som helst. Inga som helst problem. Nästan för bra för att vara sant. Ett tag trodde de var något fel på henne eftersom hon var så lätt att ha att göra med. Emma tog den lilla och la henne i den specialbyggda barnsängen. Spjälorna var målade i vitt och blått likt IFK Göteborgs färger och på gaveln ovanför hennes huvud hängde en snidad skylt med texten «En Ängel är född».

– Jag ringer Affie...

– Ja, bra, gör det. Gör det nu, manade Sussie på och drog händerna genom sitt gråa hårsvall.

– Affie, hon blir bara mörkare och mörkare. Hur är det möjligt? Kan Sandras tro få henne att bli mörk?

– Det är inte möjligt, viskade Affie.

– Ja, jag vet... Men varför blir hon mörkare?

– Jag är ju steril...

– Tänk om Sandra varit med någon annan.

– Steril. De sa att jag var steril... Åh, gud.

- Men vad har det med Majas hudfärg att göra... Affie? Tänk om hon varit med den där skinndaskande Joe Giddy.

- Emma! Lyssna, jag måste nog berätta något för dig MEN först ska jag göra en sak. Okey? Ge mig någon timme, jag ringer.

Affie satte sig i bilen som han hade parkerat utanför Novotel. Han körde raka vägen till Femmanhuset. Han hittade en ledig plats på 10-minutaren och rusade in i huset som han älskade minst av alla i hela Göteborg. Minnen fladdrade igenom hans huvud. Pusselbitar som verkade passa ihop och bilda ett mönster. Eller var det ett mirakel, eller vad fan var det? Han gick direkt fram till disken och bad att få köpa ett manligt fertilitetstest. Apoteksbiträdet såg på Affie genom sina tjocka svarta glasögon.

- Du menar spermatest? sa hon med en sarkastisk underton.

- Ja, män har väl spermier? Eller har det hänt något revolutionerade som jag har missat?

Som svar fick han ett dolt finger när hon sköt upp sina glasögon ännu högre upp på näsbenet. Därefter gav Kaleema sig iväg för att ta fram «spermatestet». Jävla nörd, tänkte hon. Komma med sina fancy pancy och försöka vara för mer än henne bara för att hon var kvinna och från Iran.

- Det blir 299:-. Något mer? undrade hon och uppbringande sitt mest plastiska leende någonsin.

Den 37-åriga Afriyie Shivdasaani plockade fram sitt American Express Platinum kort. Slog koden, fick sitt kvitto och speglade hennes leende:

- Tack. Och utan att vänta på något gensvar sprang Affie iväg. Han slängde sig in i bilen och drog iväg hem till Särö utan att ha fått parkeringsböter av vakten som var sekunder bort från att bonga in sin första Audi TT RS.

Däremot var det stor sannolikhet att han postledes skulle kunna få motta en fortkörningsbot, om nu den där enorma selfiepinnen var lagad.

Sekunderna gick lika snabbt som timmar för Emma. Vad skulle Affie göra? Och tänk om Sandra varit med någon annan. Telefonen ringde.

– Ja...

– Är du hemma? Affie lät ansträngd på rösten.

– Ja...?

– Jag kommer upp.

Emma blev kall i hela kroppen. Vad är det här?

– Affie, vad är det som händer. Är du här? Hon såg på Sussie som slog ut med händerna och mimade «jag fattar ingenting».

– Han kommer upp...

– Va, är han här?

De såg på varandra. Ingen förstod någonting. Bara minuten efter att Emma lagt undan mobilen hördes en knackning på dörren. Affie väntade inte på responsen utan slängde upp dörren. Han bar sina älsklingsshorts och en trendig t-shirt hängandes halvt utanför linningen. På fötterna bar han de senaste sneakersen. Naturligtvis. Han var ju trendsättaren. Utan att hälsa och utan att följa några koder släppte han den för tidiga smällkaramellen:

– Jag kan vara pappa till Maja.

Han fingrade lite lätt på sin förlovningsring. Det var också en sak han inte hade berättat för sin bästa tjejkompis, att han åkt till Barcelona och förlovat sig.

– Aha! Du ser! Sussie petade med pekfingret över Emmas bröst.

– Det var det jag sa, ring Affie!

Väninnorna såg på varandra och sedan på Affie.

– Men hur...? Emma stod helt perplex.

– Jo, jag kan vara pappa till Maja.

– Jamen, asså, jag känner er män allt för väl. Du experimenterade i badrummet, eller hur? Sussie satte nu händerna i sidorna och stirrade med stora ögon och fortsatte: Jag vet att det var Mickes spermier i sprutan. Det var liksom jag som tog

hand om det kalaset. Så vad gjorde du egentligen? Eller nej, har ni två... du och Sandra haft fuffens för er?

Emma skakade på huvudet. Satte sig ned i soffan med alla sina kuddar, filter och kramdjur.

- Nå, har ni haft ihop det? fortsatte Sussie.

- Nej, gud nej, jag svär... Emma, lyssna nu! Så här var det. Jag råkade knuffa ner sprutan med Mickes spermier i toan. Jag fick panik, så jag fyllde den med mina. Eller ja, hälften av dem. Du vet att jag hatar orena saker och eftersom sprutan seglat i toastolen så... ja jag gjorde rent den och tryckte ut lite väl mycket av Mickes småglin så, ja.

- Men du är ju steril.

- Är du steril? Men då kan du ju inte vara pappa, det fattar ju vem som helst.

Sussie stirrade först på Affie, sedan på Emma och tillbaka på Affie. Kvinnorna såg på mannen. Ur sidofickan på de halvlånga khaki shortsens drog Affie upp en inplastad papperslapp med några färgglada ränder på.

- Jag är inte steril. Det här är beviset.

Emma ryckte åt sig pappret.

- Men vad är det för något?

- Spermatest! Han retade sig på att han sagt det ordet istället för manligt fertilitetstest. Fast det var å andra sidan lättare att säga. Affie fick tillbaka pappret snabbare än Emma tagit det ur hans hand men lika snabbt hamnade det i Sussies hand. Med kritisk blick granskade hon remsan.

- Det är positivt så det ryker om det. Men då är ju allt bra... eller?

Han nickade.

- Jamen, det är ju det jag har sagt hela tiden att «Maja är ju för helsike lik Affie»... stönade Sussie.

- Jo, men du trodde att det hade att göra med alla affirmationerna och heligt vatten du stänkt på henne. Konstigt att ungen inte dränkts ännu. Och du sa att tron kan försätta berg.

- Tron kan försätta berg. Detta är väl bevis nog!

Affie stod tyst. Han visste inte vad han skulle tro. Dels började han fundera över om den där läkaren i hans hemland på något sätt förväxlat hans testresultat med någon annan eller om gud lagt sig i. Han visste vad han hade lovat sin gudom om hans spermier så där plötsligt skulle börja fungera. «I will do whatever you wish if you just let one fucking sperm do the job...please».

Affie bröt tystnaden:

– Kan jag få se henne?

DOP

2017

20 juli

Katties njöt. Även om hon kunde känna en viss nervositet inför sin stundande debut som namngivande minister. När frågan att utföra dopceremonin hade ställts av Emma hade hennes ögon börjat tåras.

– Vill du att jag... hon la höger handen på sitt bröst, att jag ska döpa lilla Maja? Åh, herregud. Nu börjar jag gråta. Vet du, hon torkade tårarna, vi kan faktiskt vara hemma i vår trädgård. Vi slänger upp några tält utifall att det skulle börja regna.

– Menar du det?

– Nej, det ska vara fint väder.

– Jag menar att vi kan vara hos er?

Katties hade nästan sett förnärmad ut när hon svarade «självlklart».

Hon såg ut över gårdsplanen och trädgården. Det vimlade av folk. Hon skulle få en stor publik. Några ansikten var fullständigt nya och vad kunde väl vara roligare än att gissa vem som hörde till vem och vad de kunde ha i sin lilla ryggsäck. En man som drog till sig hennes intresse gick omkring i en gammaldags stråhatt med mörkblå fluga runt halsen. Katties såg på honom. Vid hans sida gick en kvinna som strålade

ikapp med solen. Hon mötte Katties blick. Vinkade och log. Katties vinkade tillbaka.

– Vem vinkar du till mamma?

Tilly hade dykt upp vid hennes sida.

– Inte vet jag. Har aldrig sett henne för.

– Men vem vinkar du åt?

Katties fortsatte sitt vinkande eftersom den andra kvinnan vinkade igen och igen.

– Hon där. Katties pekade bort mot flugmannen. Hon började vinka så då får man väl vara hövlig och vinka tillbaka, fortsatte Katties och skrattade.

– Mamma, det är bara du som vinkar.

Mannen i halmhatt, som för övrigt var Mats, såg bort mot Katties. Han vände sig om för att se vem kvinnan på altanen hejade så frenetiskt på. Han såg ingen som passade in i bilden och började undra om det var honom hon viftade till. Han hade inte alls velat gå på det här dopet och nu kände han sig dum. Lite generat såg han bort och önskade att Almina skulle dyka ihop. Istället märkte han hur den där kvinnan började gå mot hans håll. Paniken smög sig på honom. Varför hade han tackat ja? Åt helvete med allt, tänkte han. Jag går. Precis när den annalkande faran var på väg att slå sig ned vid hans sida ryckte en ung kvinna tag i den vargleende runda kvinnan och ledde henne bort från honom. Han tackade gudarna och blev ännu gladare när en välbekant röst gjorde sig hörd:

– Mats! Där du är. Som jag på dig letat, skrattade Almina.

– Ja, här är jag. Jag har letat efter dig med, svarade han med sitt allra tydligaste uttal.

I köket la Marcel sista touchen på hallontårtan. Även han funderade på varför han tackat ja till dopet. Sista tiden hade en rastlöshet smugit sig på honom. Den där som pockade honom att «leta vidare efter vad det nu var han sökte». Relationen med Tilly var fortfarande vänskaplig och han var nöjd med det. I alla fall var det var han inbillade sig själv. Han var ingen man som kunde slå sig till ro för länge. Livet är en enda resa.

- Varför reser du inte i sällskap?

Marcel väntade med svaret för han visste inte själv varför. Kunde det vara att han inte vågade? Ansvar?

- Jag vet inte mömö...

- Är du rädd för tristessen?

Återigen drog han på svaret.

- Oui. Så är det nog. Samma sak dag ut och dag in. Förväntningar... jag vet inte. Det är nog fel på mina hörmöner, ha ha ha. Jag vill se hela världen innan jag gör dig sällskap.

- Då är jag inte kvar, mon cheri. Jag ska födas snart igen. Och du blir tydligen väldigt gammal.

- Oh... så spännande.

- Vad är det som är så spännande?

Frank glodde på Marcel som stod färdig med sin hal-lonkreation. Ovanligt nog fick inte Frank något svar av sin, vad han trodde eventuellt, blivande svärson. Istället knyckte fransosen bara lite lätt på axlarna och gick iväg med efterrätten tätt följd av Bamse och Max.

Gårdagen hade varit ett enda jävla slit med att få ihop balet-ten. Dopfundament, tält, stolar, grill och fan och hans moster. Dessutom hade ölkonsumtionen varit stor vilket möjligtvis bidrog till grabbarnas något halvsura attityd. Blicken på klockan visade att det började dra ihop sig. På vägen ut mot den provisoriska utomhuskyrkan kände Frank behov av att lätta på trycket. «Ingen vet väl hur länge den där ceremonin kan hålla på». Hade han tur kanske han skulle bli lite sen också. Med stora steg gick han bort till vedboden och där bakom, vid den enorma eken, fanns hans privata pisseplats. Med gylfen neddragen och precis innan första droppen hörde han ljudet. Han såg sig om. Suckade och påbörjade urineringen när det kom igen. Och igen. «Men vad i...» Han såg bort mot vedboden. Ena väggen rörde sig eller inbillade han sig. Jo, där kom ljudet och nog sjutton var det en av

plankorna som rörde sig. Han drog igen gylfen och smög sig försiktigt bort mot skjuvet.

– Kära gäster, föräldrar och alla djur, hjärtligt välkomna. Idag är det en väldigt speciell dag. En dag som bara väntar på att få sjuda av mirakel.

Tilly ruskade lite lätt på huvudet åt sin mor. Ibland var modern, i hennes tycke, på gränsen till naiv i sitt mediumskap. Alla var inte redo att höra vad «andra sidan» hade på hjärtat om de nu fortfarande hade ett sådant och var det alltid korrekt att förmedla det? Tilly hade sina tvivel varför hon smidigt hade avlett sin mor att anfalla den äldre gentlemanen i hästmatshatten. «Du har ett dop att förrätta och en stor församling som väntar» viskade hon i örat medan hon ledde fram henne till podiet.

Mannen stönade medan hans näve bankade på buntens av vedklampar som fick väggplankorna att vibrera. Frank harklade sig en gång och en gång till. Då först vände sig den enorma mannen om och såg bort mot Frank. Han öppnade munnen och på bruten engelska forsade orden:

– Han är bög... grät mannen: och han berättade aldrig för mig... vad gör det mig till för pappa? Förstår du? Vilken jävla skit jag måste vara.

Frank satte sig bredvid den stora mannen som han antog var Affies far.

– Har du barn, frågade jättemannen.

– En dotter.

– Gift?

– Inte än på länge, hoppas jag.

– Inte?

– Hon hänger ihop med en fransos som jag inte fått kläm på. Jag vill inte att hon ska bli sviken.

– Du ser! Det är där vi föräldrar gör fel. Vi lägger oss i och trycker i dem våra känslor och rädslor. Inte bra.

Frank tystnade.

– Varför skulle han inte vara god nog åt din dotter? Var vi bra för våra fruar? Ah? En sådan jävla skithög jag varit.

– Fast du är här nu, kontrade Frank medan tankarna gick till Marcel.

– Exakt. Jag behövde bara lätta på känslorna. Kan ju inte sitta där ute bland folket och bryta ihop som en «bö» ...

Frank hajade till och såg på sin nya bekantskap.

– Skojade bara, sa mannen och räckte fram dasslocket till hand «Salam, far till Affie... böjajevln där ute».

Frank gillade honom.

– Frank Smith, far till Tilly.

– Och vem vet, kanske farfar till en blivande halv-fransos. Salam skrattade och fortsatte: Livet är underbart. Kom, jag får inte missa min sondotters namngivning. Tack för att du kom och räddade mig, Frank!

– Är det någon som har några invändningar så gör era röster hörda nu. Katties såg ut över församlingen med spelad allvarsamhet.

– Ingen?

Folk skrattade till och började se sig om. Kanske att någon var sugen på att lägga in en protest. Samtidigt jobbade Frank och Salam på att inte dra till sig uppmärksamhet medan de slog sig ner på varsin klappstol intill Bert. Katties var nöjd. Hon räckte fram armarna mot Sussie. Sussie spelade undermedvetet korkad. Log tillbaka mot Katties och fortsatte hålla Maja i sin famn.

«Barnet» viskade Katties. «Åh, ja visst ja...» svarade Sussie och släppte motvilligt ifrån sig Maja. Den lilla var draperad i en turkosfärgad dopklänning som Affie inhandlat efter en mindre strid med en av «mödrarna». Modeikonen hade tvärvägrat Emmas förslag med blåvitrandig tröja och byxor. «Någon måtta får det väl ändå vara». Och när Affie senare presenterade dopklänningen var Sandra inte svårövertalad. Därmed var saken bestämd.

Med Maja i sina armar påbörjade Katties namngivandet.

- Och i den heliga anden, modern och dotterns namn döps du härmed till...

Katties tittade upp och fick syn på den vinkande kvinnan igen. Guldskimrande, leende och drottninglikt hälsande stod hon där.

- döps du till... döps du... döper...

Borta vid Frank började Salam skruva på sig. Han hade ingen aning om vilka egenheter prästkvinnan ägde.

Han viskade till sin granne Frank «Nu har tanten i påslakanet tappat minnet».

- Nej då, det är lugnt. Det är min fru. Hon gillar drama.

Bert nickade instämmande.

- Så allt är coolt då?

Männen runt honom nickade instämmande.

- Anita...ropade Katties.

Nu var det Majas föräldrars tur att reagera. Sandra tog bladet från munnen:

- Maja, Sheila...

- Ja, ja... Katties vickade på huvudet som en liten indier. Anita. Var har vi Anita idag? Kan någon, typ Bert, dra sig neråt vägen och hämta Anita. Jag tror hon behöver en hand. Så, var var vi. Jo! Älskade vänner.

Och medan Katties förrättade dopet gav sig Bert lydigt iväg utan att veta vem han egentligen skulle ge en hand. Men han var alltid redo och extra ridderligt redo idag med sina snyggaste vita linnebyxor, tillhörande kavaj med kravatt och en doft av bergamott, ros och lavendel. Katties röst ebbade ut med orden:

- ... å alla heligaste vägnar döps du till Maja, Sheila Martinsson.

Trehundra meter ner på grusvägen stod det en vit bil parkerad utmed vägrenen. I hans ögon var det en skönhet utan dess like och hans steg ökade takten. Jo, det var en Cadillac Eldorado med taket nere. Han förde sin hand över huven

som var något ljummen. Vit skinnklädsel. Rosa handväska lite nonchalant kastad i passagerarsätet.

– Mamma Mia, vilken skönhet... stönade han och upp-täckte att nycklarna satt i tändningen. En blick över axeln och vips så satt han i bilen medan fingrarna vred om nyckeln.

– Åh, så gott du kurrar.

Gaspedalen fick sig en tryckare och Bert njöt. Sedan kom han på varför han var där. I samma veva hörde han en dunds bakifrån bilen. Och där kom det igen och igen som ett knackande från bakluckan. Först tänkte han hoppa över dörren men insåg snart att kroppen inte var lika mjuk som förr. Istället tryckte han ned det blankpolerade handtaget och tog sig ut och runt bilen. Plötsligt kändes det som om han var mitt i en gammal gangsterfilm. Han funderade på vem han ville spela. En av de goda? Eller varför inte Gudfadern? Så svårt det blev när han kunde välja precis vad han ville. Medan han fortsatte fundera över sin rollsättning började fingrarna leta efter den magiska knappen att öppna bagageluckan med. Och där var den. Mjukt och ljudlöst segade den sig upp och uppenbarade en kvinnlig gestalt.

– Oh, tack gode gud. Det här kommer jag aldrig att göra om...

Perplext tittade Bert på varelsen. Men så kom han på att det var på sin plats att ge henne assistans. Väl ute och med båda fötterna på marken började hon rätta till sina kläder. Med kisande blick såg hon på sin räddare och räckte fram sin späda hand med orden:

– Anita Wahlgren och vem är min hjälpare i nöden?

Bert trodde knappt sina ögon eller öron. Sakta mötte han handen. Han bestämde sig för att vara specialagent:

– Jonsson, Bert Jonsson.

– Tack herr Jonsson.

Hon tittade en gång till på honom. Han släppte henne inte en sekund med blicken.

– Du kanske undrar hur jag hamnade i «luckan»? Det hade i alla fall jag gjort om jag varit du. När jag kom körandes här

så fick jag liksom en idé eller ett infall. Hur skulle det vara att bli kidnappad eller slängd i bagageutrymmet som i en sådan där gangsterfilm för att sedan bli hittad av... någon.. hjälte... och så blev det så här...

- Du kunde dött.
- Men nu kom du och ...
- ...blev din hjälte.
- Ja.

Lagom till maten rullade Anitas bil in på familjen Franks uppfart. Bert var i himmelriket. Elegant studsade han runt bilen, öppnade artigt dörren för Anita och höll fram hennes bilnycklar. Hon tackade och svarade:

- Du kan behålla dem... till det är dags att få skjuts hem.
- Självklart, svarade han och bugade lite lätt och såg sig omkring som en riktig agent hade gjort. Han älskade rollen. Sedan kom han på vilken rollfigur han

Någon som var uttråkad ut i fingerspetsarna var Marcel. Vid det här laget hade han lärt sig tillräckligt om allt och alla. Dessutom kände han sig mer och mer som cirkusapan alla skrattade åt. Det var åtminstone vad hans hjärna kokade ihop. Han saknade doften av äventyr och hans fingrar kände på läderpungen med livselixiret som hängde runt hans arm. Vid hans fot satt Max. Marcel tog fram sin blyertsstump och skrev ned något på en servett. Virade den därefter runt Max halsband:

- Anita, hitta Anita.
- Max såg upp. Skällde till.
- Sök Anita. Gå.

Taxen sprang iväg och Marcel vände ryggen åt kalaset.

Under tiden fick äntligen Katties sin pratstund med «the waving lady» ute på sitt kontor.

- Du är alltså ingen döing, skrockade Katties medan hon njöt av hallontårtans smaker och lät hängsoffan gunga lagom fort.

- Åh nej.
- Då är du någonting annat.
- Precis.
- Berätta då. Sitt inte där och dra ut på spänningen. Jag har väntat länge nog eller rättare sagt behärskat mig.
- Ja så kan vi inte ha det. Jag är en form av ängel.
- Åhå! Mhm. Vilken är din nisch?
- Kär-lek. Med bindestreck, svarade den guldskimrande varelsen medan Katties förde in den överdoserad skeden med tårta.
- Extremt god, smaskade hon mellan tuggorna. Tur att Marcel inte blir min svärson, för han är väl på väg nu?
- Ängeln nickade.
- Så är hans öde.
- Men det är inte för hans skull du är här, eller hur? sa hon och la ned skeden på assietten.
- Stämmer. Det finns några liv här som behöver finna varandra och leka klart innan sista transformationen.
- Och det verkar redan ha satts igång, replikerade Katties förnöjt och såg bort mot Anita och Bert.
- Stämmer.
- Nu ställde hon ifrån sig fatet, tog upp kaffekoppen och smuttade på den svarta drycken.
- Ja, jag vet att kaffe inte är bra för mina bröst och allt det där. Jag tar fullt ansvar, skrattade Katties.
- Det är faktiskt inte så farligt, det är snarare alla gifter som bönorna besprutas med och..
- Tack. Jag vet. Förlåt.
- Det blev tyst igen. Den andra munnen kaffe smakade inte längre lika gott och Katties ställde ned koppen med en suck.
- Jaha, kan ni inte göra så med allt sött också, skrattade hon och kände plötsligt ett sug efter en cigarett.
- Mina vänner har fått jobba hårt med dina lungor. Du är viktigt i projektet «Tellus».

- Ja, förlåt. Tack igen. Så, hon harklade sig men denna gången fanns det inget litet irriterande slem i strupen, vad vill ni förmedla mer?

- Vi har planterat ett frö som behöver bördig jord. Du kommer snart att förstå.

Kapitel 15

2017

8 augusti

Adrenalinet åkte berg-och-dalbana i hennes system och liksom tog ut allt vad en sådan kan tänkas göra. Loopar hit och dit, tvära kast, uppför värsta branta backen för att sedan kastas ner i tväraft möjligaste fysiska lutning. Hon hörde knappt vad hennes kunder beställde. Denna sommaren hade hon och Melinda bestämt sig för att jobba häcken av sig för att kunna dra iväg till Västafrika. Där skulle de göra en dokumentärfilm om västafrikanska dansens ursprung och riter. Men nu hade det slagit slint i hennes hjärnkontor. Framför Astrid stod nämligen fjolårets spermiekidnappare! Och hon var inte ensam. Astrids fantasi gjorde piruetter och allehanda glädjeskutt.

– Är det bra så? fick Astrid fram och kände sig brännhet. Hon log större än vanligt och irisarna var nästan gigantiska.

– Ja, det är mycket bra! Sussie skrattade. Den trevliga expediten lyckades inte helt få till beställningen men var å andra sidan så strålande att sällskapet bara njöt och tog emot det som serverades.

– Spännande, log Affie och tog brickan till bordet där Emma redan satt med tjompan i knäet.

Så fort Sussie dragit ut sitt Visakort och sagt:

«Behöver inte kvittot, tack», var Astrid redan halvvägs in till Melinda i köket.

– Dom är här!

Melinda blev som tagen på sängen av vännens tjut i örat vilket fick handen att krama spritsen så hårt att det sprutade ut som en bjällerdansande skallerorm på plåten.

- Helvete Astrid, fattar du hur...
- Dom är här, K I D N A P P A R N A.
- Va?
- Du vet. Astrid blåste upp kinderna och pekade ut mot caféet.
- Du skojar, svarade Melinda och slickade av garnityren från sina fingrar som sedan torkades av på förklädet.
- Två par ögon kikade ut i salongen och såg på det brokiga sällskapet.
- Fan va chillit Melinda. Kolla!
- Awesome asså. Gubben där ser ut som han skulle kunna vara pappan. Åh shit. Men så jävla fettsnygg, sa Melinda medan hennes blick blev introvert. Tystnaden la sig vilket tärde på väninnans nerver. Hennes finger började knackade vännen på dennes överarm. Ingen respons. Hon viftade med handen framför Melindas ögon.
- Melinda? Melinda! Vad hände...?
- Jag vill inte ha den bilden i hjärnan, svarade hon.
- Vilken bild? Astrid såg helt oförstående ut.
- Spermier, hur de liksom blev kidnappade av den där kvinnan. Och... hur det gick till med den mannen.. och...
- Och..?
- Jag måste bara ha honom.
- Seriöst Melinda. Fick du Amors pil i skinkan? Han är ju typ dubbelt så gammal som du.
- Nu ja. Men inte om 10 år. Han är mannen jag ska gifta mig med, svarade Melinda
- Nä, stopp! DU kan inte bara gå ut så där till dom. Astrid tittade på sin bästa vän.
- Watch me! sa Melinda och reste sig upp, slätade ut förklädet och knuckte på nacken. Satte händerna mot dörren, vände sig halvt om och såg på Astrid. Sedan vek hon sig av skratt.
- Skoja bara Astrid. Men du, kolla där. Där kommer ju hon som lilar Djembe.

Astrid var snabbt på fötter och trängde sig med Melinda runt kajutfönstret i köksdörren. Och där stod de och glodde på kunden som väntade på att få bli expedierad.

- Astrid, du tycker inte att det fattas något i bilden där ute?

- Vaddå?

- Typ du.

- Oj. Hoppsan. Glömde visst bort att jag jobbar här.

Glatt svängde hon upp dörren med ett «hej» och drog på sitt pokerface med intentionen att inte röja «jag känner minsann igen dig». Sandra sken upp och hejade tillbaka.

- Hej, har du en smoothies eller något annat så kallat hälsosamt?

- Absolut. Vilken smak? Blåbär, banan eller..

- Blåbär blir perfekt, svarade Sandra.

De tittade på varandra aningen för länge. Sandra satte fingret framför munnen och när hon tog bort det kom frågan:

- Ursäkta, men visst dansar du... inte nu alltså men på Musikens Hus?

- Jo. Stämmer bra det, svarade Astrid medan magens invånare dansade hiphop.

De tittade igen. Nu var det Astrids tur:

- Ja, ja, ja. Det är ju du som trummar med Joe. Awesome. Ni var eller är asgrymma.

Sandra skrattade till, blåste sedan upp sina kinder.

- Det där kommer jag allt ihåg, log Sandra.

Astrid blev nästan lite generad och bröt känslan genom att ta fram glaset med det lilafärgade innehållet. Hon tog långsamt av plasten från dess ovandel. Därefter ställde hon så ner en styck blåbärssmoothie på brickan framför Sandra. Modet hade återkommit och hon lutade sig aningen framåt mot henne. Hon viskade i förtroende:

- De är här.

Sandras ögon vidgades medan ögonbrynen höjdes en aning. Hon lutade sig fram mot Astrid.

- Vilka är här?

- Du vet... Astrid blåste upp sina kinder och nickade bort mot Sussie och sällskapet.

- Åh, dom. Pensionärerna med babyn?

- Typ, nickade Astrid.

Sandra kikade bort mot dem. Lyfte upp sin bricka, kände att den var aningen fuktig, och viskade till Melinda:

- Får hålla ett öga på dem då. Det är nämligen min baby de sitter och gullar med.

- Skojar du? Sa Astrid lite för högt.

- Och han som sitter med tanterna, det är han som är pappan. Men jag ska hålla koll på dem. Lovar.

Sandra blinkade med ena ögat, tog brickan med sin smoothie och gick bort till kidnapparna, pappan och sin älskade dotter. Astrid kunde knappt andas. Det kändes som om hela kroppen hamnat i stelkramp.

- Fan vad pinsamt, pep Astrid när hon återberättade historien för Melinda i köket.

- Men gu så skönt att få den bilden ur skallen med madame Grå och mr Hotstuff, skrattade Melinda och tittade på sin Samsung. Nu är det bara 420 timmar kvar till vi åker! Here we go Africa.

- Come, bör det väl heta. Eller ja, jag vet inte. Fan vad de ser lyckligt äckliga ut.

- Du menar äckligt lyckliga?

- What ever.

2017 1: a oktober

I Katties värld handlade livet mest om utveckling, att lära och växa som andlig varelse. Och höstarna i Norden var en ceremoniell höjdpunkt för detta. Här kunde hon likt en orm ömsa skinn eftersom «man helt enkelt växt ur det gamla». Så när lövhögen var redo att brännas la hon dit sitt visuellt skapade skinn, brände det och all eventuell skit som hon burit. Därefter inträdde vintern med kontemplation och återhämnning. Och som Katties brukade säga «God gave us

silence». Ingen var riktigt på det klara vad hon menade men själv var hon övertygad om att den inre dialogen i våra skallar mest var rappakalja. «Om du är tyst så kan du höra på riktigt och vintern är en bra tid för tystnad». Hon tog fram sin telefon och satte gung på sin favoritsoffa medan hon skrev ned sina tankar under Anteckningar. Orden som knappades in var ämnade åt hennes nuvarande meditationsgrupp. Efter en stund av frenetiskt tumtryckande läste hon texten högt för sig själv:

– Jag tackar för alla härliga stunder som vi haft tillsammans i ringen. (ha ha ringen, det lät roligt, får nog skriva något annat typ meditationsgruppen eller ja, vad sjutton det blir nog bra). Men min tid som er guide har nått sista hållplatsen. Ni förstår, nu är det upp till er att använda de verktyg som ni fått. Om jag håller er kvar nu kommer jag vara en del av att ni stagnerar i er utveckling. Det är likt en terapeut som år ut och år in masserar samma människa utan att denna behöver göra några förändringar, det vill säga sluta göra det som orsakar hennes lidande. Nu är det tid att ni traskar vidare på kunskapens väg, var och en på sitt håll för att hitta sin upplysning. Jag är så tacksam för att ha fått gått en bit på vägen med er. Många gånger har jag själv blivit «lämnad» av lärare och vänner. Det har fått mig att växa. Det har tagit mig årtal att förstå agerandet men nu, just nu, när jag skriver detta till er har innebörden av deras handlingar helt uppenbarat sig. Jag förstår».

Hon läste det en gång till och insåg att detta skulle hon aldrig kunna säga. Då skulle essensen av handlingen att «bryta upp» försvinna. De behövde själva, likt henne, få sin Eurekaupplevelse. Eller så hade hon fullständigt fel. Det fanns säkert en människa som några kan följa ett helt liv, men hon var inte en av dem.

– Jävlar också. Fick man inte briljera där heller....

– Vad svär du åt nu? undrade Frank som kom ut med en rykande kopp te. Han räckte den till henne.

- Det är tid att gå skilda vägar med meditationsgruppen och egot ville få lite ljus på sig, du vet briljera.

Han satte sig tätt intill henne i, vad han kallade, syndens verk.

- Okey, varför?

- Det bara är så, dags att gå vidare i livet... ja du vet ju, som i fotboll. Nya utmaningar för att växa. Kan ju inte ha samma tränare hela tiden. Då stagnerar man.

Han nickade och sneglade på Bamse som låg och tuggade på något. För att ha taxblod i sig var han en ovanligt stor hund. «Och hur fan kunde en tax få till det med en schäfer»?

- Tror du Bert ljög om att Max skulle satt på Bitch?

- Förmodligen, svarade Katties.

- Kunde gett mig tusan på det. Det var nog Sivs hund. Den där jävla stallhunden är ute och ränner för jämnan.

- Så är det nog.

- Jävla gubbe.

Frank la armen om sin fru.

- Ja, du, det är alltid jobbigt med farväl. Jag har funderat på att göra slut med firman.

- Verkligen? Hon drog yllefiltens närmare kroppen och burrade in sig. Inte med min del va?

- Jo. Sälja alltihop och starta ett barnhem i Brasilien.

Hon tittade på honom. Det kunde bara inte vara sant. Frank rörde inte en min. Andedräkten steg upp i etern, skingrades och så kom en ny pust. Hon såg storstadsdjungeln framför sig. Kunde hon verkligen göra nytta där. Var detta hennes nya uppdrag?

- Du skojar...

Han fortsatte se upp mot skyn och svarade lugnt:

- Tilly kan ta hand om huset och djuren.

- Nu skämtar du! Du skulle aldrig lämna Tilly.

Frank började skratta.

- Ja, Brasilien lockar inte för fem öre, fast...

- Fast vad då?
- Tilly är gammal nog att reda sig själv nu. Vad säger du?
- Hör jag rätt. Tilly, har du släppt strypkopplet?
- Är det så svårt att tro om mig? Även jag kan utvecklas.
- Det har inget att göra med att «Marcel är ute ur bilden»?
- Nämen alltså, hon vill köra sitt djurrace och vår gård

passar ju bra. Vi har faktiskt haft ett far-dotter-snack.

Katties la armarna i kors över barmen. Nickade lite lätt på huvudet som «jaså minsann». Frank fortsatte

- vi flyttar till... eh, ett land med bördig jord.
- Bördigt land, säger du.
- Ja, typ Skåne. Det är bara tre timmar bort med bil lite beroende på fotens tyngd.
- Bort från vad?
- Här. Tilly, djuren...
- Lång löplina Frank.

De skrattade gott och inne i husets köksdel ringde deras fasta telefon. Den enda som hörde var Jaumson.

«Det där irriterande ljudet igen» tänkte hon och tog sats för att daska till den där konstiga prylen. Det räckte med ett hopp och ett smack med tassens så åkte luren av. Det retfulla ljudet var tystat, istället hördes ett:

- Hallå... hallå?
- Mjau, svarade Jaumson.

Kvarten senare kom Katties in i köket och såg telefonluren hänga och dingla i sin sladd.

«Men det är väl ändå märkligt hur den kan hoppa av titt som tätt» tänkte hon och tog upp luren. Precis när hon skulle hänga den på klykan hörde hon en röst:

- Hallå...

Katties tittade stort på luren, la den mot örat och svarade:

- Ja?

